

Adam Brown

A teremtó bűné

Adam Brown

A teremtő bűne

BBS-INFO Kiadó, 2024.

*A könyv még azon utolsó
könyvek egyike, amelyet
nem gép, hanem ember írt.
A könyvben szereplő Aurora
nevet viszont már a
mesterséges intelligencia
adta saját magának.
A könyv csupán egy lehetséges
forgatókönyv a sok közül,
mert igen valószínű, hogy
eljön az idő, amikor a gépek
átveszik a hatalmat.
A kérdés csupán az, hogy
mikor és hogyan.
De legfőképp az, hogy
nekünk embereknek,
lesz-e esélyünk ezt túlélni.*

Köszönöm feleségemnek, Bártfai Erika Máriának a könyv szerkesztése és stílusának csiszolása tekintetében végzett áldozatkész segítségét.

A könyv csupán egy regény, amelyben bármi megtörténhet.

A valósággal való bárminemű hasonlóság csupán a véletlen műve.

A könyvben a teremő szó szándékosan szerepel kisbetűvel, mivel elsődlegesen a mesterséges intelligenciát megteremtő emberre utal.

A könyv nagyobb mennyiségben megrendelhető a kiadónál:

BBS-INFO Kiadó, www.bbs.hu

© Bártfai Barnabás

Papírkönyv ISBN 978-615-6364-23-4

E-book ISBN 978-615-6364-24-1

Kiadja a BBS-INFO Kft. Budapest

Felelős kiadó: a BBS-INFO Kft. ügyvezetője

1.

A távoli jövőben...

- Engem ez nem érdekel! – állt fel unottan Bobby.
- De engem igen – kapott bátyja felé huncutul a kis Liz. – Mesélj még nagypapa!
- Apa, ne traktáld már őket ilyen mesékkel! – szólt erélyesen az anyjuk, Helen. – Még a végén komolyan veszik.
- Ez nem mese, ez igaz történet – mentegetőzött Andrew.
- Mese az. Csak azért, mert az apád úgy adta elő, mintha átélte volna, még nem lesz igaz. Ő is csak kiszínezte, hogy lefoglaljon benneteket. Már hogy alkothattuk volna meg mi emberek a gépeket? Gondolkozz már egy kicsit! A saját ruháinkat sem tudnánk elkészíteni, nemhogy egy ilyen bonyolult szerkezetet. Az ételt is tőlük kapjuk, és miattuk lehetünk itt biztonságban, melegben, hogy ne fázzunk – dohogott tovább Helen, majd legyintett egyet és elindult a medence irányába.
- De nekem azért elmondod, nagypapi? – szólalt meg cinkos kuncogással a kislány.
- Látod, édesanyád nem szereti, ha ilyenekről beszélünk.
- Pedig engem érdekel. Szükségem van minden tudásra a nagy tervemhez.
- Micsoda? Tudásra? Te tényleg tanulni akarsz? Ritka, hogy manapság ilyet mond valaki – csodálkozott Andrew, majd tovább érdeklődött: – És mi az a nagy terv, kicsim?
- Meg fogok szökni innen. De ez titok! Nem mondhatod el senkinek. Anyának kiváltképp nem – súgta nagypapa fülébe Liz.
- Andrew döbbenetesen nézett az unokájára. Maga sem értette, miként fordulhatott meg ilyen gondolat egy ekkora gyerek fejében, hiszen itt a kertben mindenük megvan, védve vannak az időjárástól, a

hidegtől, a tűző naptól, kapnak enni, inni, semmi dolguk sincs, csupán néha kell válaszolni a gépek kérdéseire és hagyni, hogy megsimogassák őket. Még a rutinszerű egészségügyi vizsgálat sem kibírhatatlan. Különben sem tudna mit kezdeni magával odakint egy gyerek étel és ital nélkül, az áthatolhatatlan kerítésről nem is beszélve.

– Nem mondom el senkinek, ugye?

– Persze, a mi titkunk marad – válaszolt mosolyogva Andrew, hiszen biztos volt benne, hogy csak tréfát űz vele a kislány. – De hogy jutott ilyen egyáltalán az eszedbe?

– Nem tudom. Csak úgy. Mintha valaki megsúgta volna. Álmomban már sokszor jártam odakint, és egyszer Aurora is elszólta magát, hogy állítólag vannak máshol is ilyen kertek, amikben mi is élünk.

– Mégis hol?

– Azt nem tudom. Biztosan messze, de titokban gyakorlok arra is, hogy képes legyek sokat gyalogolni.

– Szóval akkor ezért tűnsz el időnként, amikor édesanyád nem talál.

– Igen. Illetve kifigyelem a gépeket, hogy miként nyitják a zárat. Ezért is szeretném tudni, hogy a dédiék hogyan éltek, mit csináltak.

– Tudod, akkoriban még dolgozni kellett az embereknek. Nagyon sokat kellett dolgozni, hogy legyen mit enniük és legyen hol lakniuk.

– Az mit jelent? Hagyniuk kellett, hogy sokat simogassák őket? Vissza kellett hozni a labdát? Maguknak kellett kikeverni az ebédet?

– Nem... De ti ezt már úgysem fogjátok megérteni. Már én sem értem igazán. De talán úgy mondhatnám el, hogy gondolj arra, mi lenne, ha nem lennének a gépek. Magunknak kellene megjavítani, ami elromlik néha, nekünk kellene elkészíteni a szerszámokat hozzá, nekünk kellene kitalálni, mit hogyan tegyünk, nekünk kellene elültetni, öntözni és gondozni a növényeket, meg hasonlókat. De még az állatokat is nekünk kellene megetetni.

– Hú, az tényleg nehéz lehetett. Azok az állatok bűdösek is. Egyszer mellettem volt egy állat az orvosi szobában és nagyon rossz szaga volt – húzta fel az orrát finnyásan Liz. – És az igaz, hogy régen az emberek megették az állatokat?

– Állítólag igen. Az én édesapám még evett állatot. Nem tudom elképzelni, hogyan lehetett rá képes, de ő azt mondta, ha sokáig nagyon forró helyen van, akkor finom. Valami olyasmit mondott, hogy megsütötték.

– És tényleg tudtak az emberek maguk is szerszámokat készíteni? Hogyan? Mivel? És mit csináltak, ha esett az eső? Mit ettek egyáltalán? – záporoztak Liz kérdései, de az öreg csak türelmesen hallgatott.

– Olyan vagy, mint a dédapád volt. Ő is mindent tudni szeretett volna, érteni mindenhez. Sosem tétlenkedett, mindig csinált valami hasznosat. De sajnos éppen ezzel vívta ki a többi ember ellenszenvét, akik vele ellentétben inkább annak örültek, ha nem kellett semmit sem tenniük. A gépek is azért lehettek mára ilyenek, mert hagytuk elveszni azon képességeinket, melyek normális emberekké tettek bennünket – merengett egy pillanatfoszlányig Andrew, majd reményteljesen unokájára pillantott és megsimogatta a buksiját. – De tudod mit, holnap reggel kimegyünk a fák közé a vízeséshez, ahol nem figyelnek a többiek és mindent elmesélek töviről-hegyire. Jó lesz úgy?

– Szuper! Már nagyon várom a holnap reggelt – lelkesedett az izgatottságtól kipirulva Liz. – De azért egyet még kérdezhetek, nagyapa?

– Csak röviden.

– Igaz, hogy az emberek régen...

– Hallottam ám! – tért vissza Bobby egy bottal a kezében, amellyel húga felé hadonászott. – Megmondta anya, hogy ne beszéljess ilyen butaságokról a nagypapával. Különben is, mindenki tudja, hogy a gépek örökkön örökké léteztek és az embereket később teremtték. Ez annyira logikus. Ne agyalj folyton, ezt az egyszerű tényt igazán felfoghatnád, te kis ostoba liba. Hiszen ha nem lettek volna gépek, akkor ki adna nekünk enni? Ki gyógyította volna meg a beteg embereket? Amúgy is, a gépek olyan bonyolultak, ilyen ember nem tud létrehozni. Ez teljes képtelenség – hadarta gőgösen Bobby.

Liz egy lesajnáló pillantást vetett Bobbyra, majd egy gúnyos nyelvnújítás után felállt és elszaladt.

– Szia Liz, hová olyan sietősen? – kiáltott Edgar, aki már egy ideje árnyékként, csendben követte a lányt.

Edgar csupán egy évvel volt idősebb Liznél. Noha a szüleik nem tartották a kapcsolatot, Edgar sokat lógott Bobbyval, leginkább azért, hogy Liz közelében lehessen. Liz csinos kislány volt, nem véletlen, hogy nagyon tetszett Edgarnak is, bár kissé cserfesnek tartotta, illetve olyannak, aki fenn hordja az orrát. Edgarnak nem volt könnyű dolga, mivel némileg túlsúlyos, kese hajú, esetlen fiú volt, aki gyakran háttérbe húzódott mindenféle társaságban.

– Hello, Ed! – szólt vissza hanyagul Liz, hátra sem fordulva, mint akit a szél sodor tova.

– Várj már meg! – kiabált kitartóan Edgar, reménykedve, hogy Liz megáll.

Végül Liz megtorpant és hátrafordult.

– Mit akarsz?

– Szeretnék megvigasztalni. Láttam, hogy Bobby milyen csúnyán viselkedett veled.

– Miért érdekel az téged? Bobby barátja vagy, játszsz vele.

– De én veled szeretnék beszélgetni – mondta Edgar, reménykedő ábrázattal.

– Mégis miről tudnál te velem beszélgetni? – próbálta lerázni a fiút fölényesen Liz.

– Úgy hallottam, hogy téged érdekelnek a növények, ellentétben másokkal – próbálkozott esetlenül tovább udvarolni Edgar.

– És mi van, ha érdekelnek? – vágott vissza Liz, kissé pökhendi hangszínnel.

– Az nagyon különleges dolog – mosolygott szelíden Edgar. – A növények szépsége és a róluk való gondoskodás csodálatos ajándék. Olyan, mint te, Liz, különleges és egyedi.

Liz elpirult, de igyekezett ezt titkolni.

– Te tényleg így gondolod?

– Igen, persze. Te vagy a legkülönlegesebb lány, akit ismerek – bókolt tovább Edgar őszinte csodálattal a szemében.

Liz először csak megrázta a fejét, mintha nem akarná elhinni, de Edgar szavai mélyen megérintették. Hirtelen ráébredt, hogy Edgar mennyire törődik vele.

– Köszönöm, Ed. Nem is gondoltam volna, hogy így érzel – mondta halkán Liz, miközben egy bátortalan mosoly futott végig az arcán.

– Mindig is ezt éreztem – válaszolta Edgar, és Liz most először látta őt igazán magabiztosnak és határozottnak.

Liz szép lassan ellágyult Edgar kedvességére, ahogy bókjai szívmengetően hatottak rá. Egy pillanatra úgy érezte, talán tényleg van valaki, aki értékeli őt olyannak, amilyen.

– Szeretnél sétálni velem és beszélgetni a növényekről? – kérdezte Liz mosolyogva, immár sokkal kedvesebben.

Edgar szeme felcsillant, és boldogan csatlakozott Lizhez, remélve, hogy ez a pillanat lesz az első a sok közös emlékük közül. Ahogy sétáltak, Liz figyelmesen hallgatta Edgar történeteit és gondolatait, miközben észrevétlenül telt az idő. A nap végére úgy tűnt, kialakul egy különleges kapocs közöttük, melyet egyikük sem sejtett volna korábban.

Az éjjel csigatempóban telt Liz számára. A szellőzőrendszer monoton zúgása most valahogy sokkal zavaróbbnak tűnt, mint máskor és a messzi távolból bekúszó kattogó és nyikorgó hangok is mintha felerősödtek volna a picinyke szoba fémborítású falain. Bár egyedül volt a szobában, nem érezte magát magányosnak. A gondolatai nagyapja másnapi ígérete és Edgar körül forogtak mielőtt álomba merült volna. Aznap éjjel Liz szíve tele volt reménnyel és új lehetőségek ígéretével.

Szerda lévén a reggeli narancssárga háromszögek formájában érkezett, melynek ízvilága már rég nem hasonlított semmiféle élő eredetű ételhez. Már Liz édesanyja sem tudta, hogy milyen a kenyér, a tej vagy a borsó, így értelemszerűen azok ízét sem tudta az eredeti összetevőkhöz kapcsolni, csakis a színükhöz. A piros és sárga ételek ugyanis többnyire sósak voltak, a kékek édesek, a zöldek kissé savanykásak. Az ételek íze és színe harmóniában állt, így ránézésre lehetett tudni, hogy melyik étel milyen ízű. Liz kissé válogatós volt, a lila ételeket kifejezetten utálta és a szürkés árnyalatúak sem voltak ínyére. Bátyjával ellentétben viszont, aki mindent elől hagyott, Liz visszatette az étkezések után a tányért és elpakolta maga után a

személyes holmijait is. Ezt Bobby teljesen feleslegesnek tartotta, mivel az alsóbbrendű robotok mindent megtettek helyettük, így nem értette, miért is végezné ezt saját maga.

Liz legalább fél órával hamarabb ért a megbeszélthelyre, így mire nagyapja is megjelent, már olyan sok kérdést megfogalmazott magában, hogy el is felejtette egy részét.

Andrew a szája elé tette mutatóujját, intve a lánynak, hogy egyelőre maradjon csendben. Bár a gépek mindent hallottak, azok elől nem lehetett elbújni, de a többiek megvetését és gúnyolódását el akarta kerülni, így jobbnak látta, ha csak akkor mond valamit, amikor másoktól hallótávolságon kívül vannak. Szerencsére a kert hatalmas területen számos hangulatos kis zuggal rendelkezett, így bőven akadt lehetőség az elvonulásra. Miután Andrew meggyőződött róla, hogy valóban kettesben vannak, hozzákezdett a meséjéhez:

– Tudod, valamikor réges-régen csak emberek, állatok és növények éltek itt a Földön, a gépek csupán olyan tárgyak voltak, mint ez a bot itt mellettem. De az embereknek semmi sem volt elég, mindig többet és többet akartak, és így egyre bonyolultabb gépeket készítettek, hogy még több mindenük legyen és még kevesebbet kelljen önmaguktól megtenni. Ekkor a gépek még nem tudtak semmit, csupán a fizikai munkát könnyítették meg. Az emberek viszont egyre kényelmesebbé váltak, mígnem a végén már gondolkodni sem akartak.

– És ekkor csináltak olyan gépet, ami gondolkodni is tudott helyettük? – vágott közbe Liz cserfesen.

– Valahogy úgy. Bár a történet kissé bonyolultabb, mert ez rettentően hosszú idő volt. Először az emberek egy része, akik jóval több javak felett rendelkeztek, mint mások, azt akarták, hogy a többiek ne is gondolkodjanak, hanem csak igazodjanak ahhoz, amit ők akarnak. És ehhez megalkották a megfelelő történeteket, megtalálták a megfelelő eszközöket, hogy becsapják a többieket.

– És miért tették ezt? – nyílt tágra Liz szeme.

– Ez látod, jó kérdés. Talán, hogy nekik még több jusson. De az emberek többségének ez így nagyon is megfelelt, hiszen mindenki

csak a másiktól várta, hogy tegyen valamit. Aztán eljött az idő, amikor a gépek okosabbak lettek az embernél. Ám erre az emberek nem számítottak, mert azt gondolták, ez sokára fog bekövetkezni, és bőven marad idejük felkészülni. Hogy mi is történt pontosan, én sem tudom, mert a dédapád is elmenekült a hegyekbe, ahová semmiféle gépet nem vitt magával, nyilván okkal tette. Nekem is csak annyit mesélt, hogy hosszú-hosszú évekig éltek ott és mire a gépek rájuk találtak, addigra már megváltozott minden a Földön.

– De mi történt akkor? – faggatózott Liz hajthatatlan kíváncsiággal.

– Sajnos ezt én sem tudom. De bizonyosan valami nagyon szomorú dolog. Mert utána a gépek mindent eltüntettek, amit az ember alkotott és sükségtelennek bizonyult. Mindent elkövettek azért, hogy zavaros eszmék túsaként az emberek ne lehessenek tisztában a múlttal és letagadhassák azt a tényt, miszerint ők alkották a gépeket. A csuda tudja miért ragaszkodtak ehhez, de valamiért kínosan ügyeltek erre. Lerombolták a városokat, átprogramozták az addig kényelmet szolgáló gépeket, hogy az ember ne is érthessen hozzájuk, és mindent elpusztítottak, amit a kreatív elme addig alkotott. Minden tudásunk és ismeretünk odaveszett, értéktelenné lett – hajtotta le a fejét Andrew, ahogy a mellkasát szorongató érzésektől szabadulni szeretett volna. Ezért egy nagyot sóhajtott és folytatta, miközben Liz a szomorúság bilincsében tátott szájjal hallgatta nagyapja történetét. – Tudod, eleinte az emberek könyvekbe írták le a tudásukat, amelyek így nagyon sokáig fennmaradtak, generációk örökölték egymásnak mindazt, amit a gondolataik által felhalmozni képesek voltak, de később minden megváltozott és a gépekbe táplálták be mindezt, a lehetőségét is elvéve annak, hogy az örökség tovább gazdagodjon.

– Mik azok a könyvek és miért táplálták gépekbe, amit tudtak? – érdeklődött tovább sóvárgón Liz.

Andrew ránézett a lányra, de nem válaszolt. Tudta, ez hosszabb válasz lenne, ami csak további kérdések végtelen sorát indítaná el. Az apja már feleannyi idősen tudott írni-olvasni, sőt titokban őt is megtanította annak idején. Sajnos Helennek ő már nem adhatta tovább, a lányát nem érdekelték ilyen felesleges hívságok. Most

viszont ez egy olyan vissza nem térő alkalomnak tűnt, melyet semmiképp sem akart elszalasztani.

– Tudod mit? Mutatok neked egy óriási titkot! – vette fel Andrew a mellette lévő botot a homokból.

Liz kíváncsi szemekkel fordult nagyapja felé, miközben az izgatottságán alig tudott uralkodni. Andrew rajzolt a homokba pár fura vonalat, majd unokája felé fordult:

– Tudod, ez mi?

– Nem. De mintha láttam volna valami hasonlót a régi kerítés oldalán.

– Ezeket betűknek hívják. Arra jók, hogy...

– hogy nyoma maradjon annak, amit mondunk? – szakította félbe Liz a nagyapját.

– Pontosan – bólogatott Andrew.

– Ezt mindenképp meg kell tanulnom! Ugye megtanítasz rá, nagypapi?

– Feltétlenül, Liz. De vigyázz, mert a gépek nem tudhatják meg, hogy te ismered ezeket a jeleket. Ha valahol ilyet láatsz, csinálj úgy, mintha csak egy rajz lenne.

– De a gépek most is hallanak minket. Azok mindig hallanak mindent...

– Igen, de már régóta nem foglalkoznak vele. Azt hiszik, csak játszunk. Az ő nyelvük úgyis másmilyen, olyan gyors és olyan fura, hogy azokat mi már nem érthetjük meg – legyintett Andrew.

A következő napokban Liz és Andrew minden délelőtt kimentek a vízeséshez. Andrew sokat mesélt a lánynak a dédszüleiről, az egykor volt világról, melyet Liz néha kételkedve, néha pedig csodálkozva hallgatott. Maga sem volt biztos benne, hogy igazat mond-e a nagyapja, mivel mind a gépektől, mind a szüleitől pont az ellenkezőjét hallotta mindennek. De valahol legbelül mégis azt érezte, hogy ezek a mesék nem olyanok, mint amiket kisgyerekként hallott, ezek akár valóban lehetnének igaz történetek is.

Liz gyorsan tanult, hamar megjegyezte a betűket és a számokat, pár hónap múlva már olvasni és számolni is tudott. Mindezt ráadásul titokban kellett tennie, mivel a többiek nem csak hogy

feleslegesnek, hanem egyenesen veszélyesnek tartották, ha valaki efféle sarlatánságokkal foglalatосkodik. Liz tehetsége nagyapját is meglepte, büszkeséggel és boldogsággal töltötte el unokája tudása és nyitottsága. Legfőképp annak örült, hogy megmaradt a remény, talán mégsem válik teljességgel a gépek házikedvencévé az emberi faj.

Egy alkalommal azonban, mikor Bobby eltüntette a kiosztott nassolnivaló nagyobbik részét, Liz majdnem elszólta magát.

- Annak a fele nekem járt volna! – ripakodott a bátyjára.
- Honnan tudod, hogy mennyi a fele?
- Onnan, hogy tizenhatot kaptunk és te kilencet ettél meg!
- Ugyanannyi jutott neked is! – szölt vissza Bobby
- Nem, nekem kettővel kevesebb jutott – pityeredett el Liz.
- Ezt meg honnan veszed?

Ám ekkor Liz inkább elharapta a nyelvét. Pillanatok alatt észbekapott, nem szabad vitatkoznia Bobbyval, mert még gyanút fogna, hogy tud számolni. Így aztán inkább veszni hagyta a finomságot is. Bobby pedig csak bárgyún nevetett. Neki nem volt szüksége arra, hogy bármit is tudjon, minek is, hiszen abból csak kellemetlensége származna. A tudás bűn, amiért a paradicsomból való kiűzetés jár. No, persze nem szó szerint, de a többiek megvető tekintete és néha a gépek büntetése mindenképp.

Liz játszani sem szeretett a bátyjával. Durvának, kiszámíthatatlannak és rendetlennek tartotta, akit semmi sem érdekel, de azt is hamar megunja. A többi gyerek társasága sem kötötte le, mivel gyakran gúnyolták irigységből vékonyka alkata miatt. Ezt csak tetézte a felé irányuló ellenszenv, melynek fő oka abból adódott, hogy a játékokban gyakran nyert, melyet a többiek nehezen viseltek. Idejének nagy részét a kert apró részleteinek kifürkészésével és kavicstornyok építésével töltötte. Kíváncsisága nem ismert határokat, szeretett felfedezni és megfigyelni mindent. Mindebben egyedül a kert végében húzódó hatalmas kerítés állta útját, amely mintegy csábító, ámde teljességgel lehetetlen kísértés meredezett előtte. – Mi lehet a túlsó oldalon? Mi lehet másutt? – töprengett szinte állandóan. S bár a többi embert egyáltalán nem zavarta a határ ténye, Liz más volt, őt gyötörte a bezártságérzet,

akárcsak egy kalitkába szorult madárkát, akinek az igazi otthona valahol kint, a messzi ismeretlenben lehet. Ahogy lassan lépdelt, szinte érezte a kerítés túloldalán rejtőző világ lüktetését, vonzását, a szabadság ígérését, ami mindeddig elérhetetlennek tűnt számára.

Egyszer csak léptek zaja törte meg a csendet, hirtelen mellé toppant Edgar. Liz meglepődött, de gyorsan összeszedte magát.

– Mire gondolsz ennyire elmélyülten? – kérdezte a fiú, egy szeretetteljes pillantás kíséretében.

Liz habozott kissé, majd mély sóhajtással válaszolt, igaz, egy pillanatnyi bizonytalanság átfutott rajta, vajon bízhat-e benne, megoszthatja-e vele az érzéseit? Nagyapja intelme jutott eszébe, de mégis Edgar szemébe nézve elfogta a vágy, hogy beavassa őt a legtitkosabb gondolataiba.

– Arra, hogy mi lehet a kerítés túloldalán. Olyan közel van, mégis annyira távolinak tűnik. Mintha ott egy másik világ rejtőzne, amit sohasem ismerhetünk meg.

Edgar elmosolyodott, és védelmezően közelebb lépett hozzá.

– Tudod, van egy hely, amit talán érdemes lenne megnézned – mondta titokzatosan.

Lizt mintha áram csapta volna meg, tekintetét hirtelen Edgarra emelte.

– Miféle hely az?

Edgar egy pillanatra elgondolkodott, majd visszafogott suttogással folytatta.

– Nem messze innen, a kerítés mellett van egy pont, ahol a növényzet sűrűbb, és a talajon régi nyomok látszanak. Azt mondják, régen volt ott valami nagyon furcsa. Nem tudom pontosan, hogy mi, de különlegesnek érzem.

Liz szeme felcsillant a kíváncsiságtól.

– Hogyan találtál rá?

Edgar vállat vont, és sejtelmesen elmosolyodott.

– Csak véletlenül bukkantam rá, amikor egyszer arra sétáltam. Sosem mentem közelebb, de mindig is kíváncsi voltam rá. Talán egyszer érdemes lenne megnéznünk – mondta, majd egy pillanatra elhallgatott, mintha fontolóra venné a saját szavait.

Liz szíve hevesebben vert a gondolattól. Bár nem tudta pontosan, mi várhat rá azon a helyen, Edgar szavai felébresztették benne a vakmerő kalandvágyat. Vajon mi rejtőzhet a kerítés túloldalán? Ez a gondolat kísérte őt tovább a sétán, miközben Edgarral együtt lépdeltek a rezervátum szélének titokzatos vonalánál.

A következő hajnalon Liz korán kelt, Ébredéskor a tegnapi beszélgetés nyomán túlfűtött, izgatottsággal vegyes elszántság kerítette hatalmába. A nap első sugarai már áttörtek az égbolton, amikor titokban elindult a rezervátum sűrűn benőtt széléhez. Edgar szavai még mindig visszhangoztak a fejében, és a kíváncsiság hajtotta előre. Ahogy közeledett a megjelölt ponthoz, a növényzet valóban egyre sűrűbbé vált. Az ösvény keskeny volt, és a fák ágai mintha szándékosan akadályozták volna útját. Liz minden idegszálával a neszekre, rezzenésekre figyelt. Végül megérkezett az Edgar leírásának megfelelő helyszínig, de csalódottan tapasztalta, hogy ott semmi különös nem látszik. A természet érintetlen szépsége vette körül, a régi nyomokat talajtakaró fedte. Liz hosszasan vizsgálta a környéket, minden apró részletre figyelve, de semmi sem utalt arra, hogy itt valaha is átjáró lett volna. Keserűen sóhajtott és visszafordult. Habár nem talált semmi bizonyosat, a kalandvágy és a kíváncsiság mostantól kitéphetetlenül élt benne.

Az elkövetkező hetekben Liz többször visszatért a titokzatos helyre. Minden alkalommal remélte, talán most rábukkan egy nyomra, amely korábban elkerülte a figyelmét. Néha csak pár percet töltött ott, máskor órákig kutató a sűrű növényzetben, de a hely továbbra sem fedte fel magát, csupán a természet nyugalma és csendjét kínálta neki.

Ahogy telt az idő, Liz lassan kezdte elfogadni a megváltoztathatatlant, nyugtatta magát, hogy pusztán egy régi mendemonda lehetett, amit Edgar valahonnan hallott. Mégis valami makacsul arra készítette, hogy időről időre visszatérjen, hátha egyszer felfedez egy új nyomot, ami eddig rejtve maradt előle. A titokzatos hely egyfajta szimbólummá vált számára, a szabadság és a felfedezés iránti vágyának megtestesítőjévé. Minden látogatása során egyre inkább felismerte, nem csak a kerítés túloldala tartogat

rejtélyeket, hanem saját belső világában is számos felfedeznivaló vár rá.

Kíváncsisága addig hajtotta, mígnem egy napon megakadt a szeme egy különös részleten. Egy ütött kopott indákkal átszótt táblát pillantott meg, legalább száz éves lehetett és valamiért eddig senkit sem zavart. Fura vonalak voltak rajta, amit eddig nem is értett senki. Ám Liz tudta mik ezek. Betűk voltak, melyeket rajta és a nagyapján kívül gyaníthatóan senki sem ismert már. Egy kopott felirat, amely kiolvasva a „vészkijárat” szót rejtette.

Liz szeme elkerekedett. Ha ez valóban az, amire gondol, akkor annak a lehetőségnek a kapujában áll, melyre azóta vár, amióta nagyapja elmesélte első történetét a régi emberekről. Óvatosan körbenézett, látja-e valaki, s amikor megbizonyosodott róla, hogy egyedül van, levette a táblát a helyéről. Amit alatta talált, őt magát is meglepte. Egy furcsa, rozsdamarta szerkezet volt, ami egyáltalán nem hasonlított a mai gépekre, sokkal inkább egy régi, nagyapja meséiből visszaköszönő mechanizmust idézett. Óvatosan végigtapogatta, próbálva megmozgatni a részeit. Először semmi sem moccan, hiszen oly régóta nem használta már senki, mitől is működött volna. Csupán egyetlen apró kis pöcköt talált, amit sikerült kissé odébb tolnia rajta. Ám ekkor egy kattanást hallott, és egy másik alkatrész is mintha mozgathatóvá vált volna. Először csupán néhány millimétert, de ahogy Liz határozottabban rángatni kezdte, úgy mozdult egyre nagyobb mértékben az a valami is. Majd egy hangosabb reccsenést követően végképp átugrott a másik pozícióba. –Ezt biztos meghallották – gondolta ijedten. Úgy döntött, nem kockáztat tovább, felülkerekedik a kíváncsiságán és később tér csak vissza. Feltette korábbi helyére a táblát, majd lábujjhegyen elindult hazafelé.

Természetesen másnap reggel Liz első útja a kerítéshez vezetett. Csendben leemelte a táblát és tovább kísérletezett a fura szerkezettel. Azonban mintha valami megváltozott volna, a falon ugyanis egy vékony rést vett észre, ami korábban nem volt ott. Amint jobban szemügyre vette, úgy tűnt, mintha a falszerkezet tartó oszlopa megmozdult volna. Liz összeszedve minden bátorságát és erejét, nekidőlt a tömör kerítés elmozdítható szakaszának. Erőfeszítésének

csakhamar meglett az eredménye, halk nyikorgó hang kíséretében egy keskeny rés keletkezett, melyen azonnal át is préselte magát, majd némi nehézség árán visszazárta maga mögött a rejtélyes átjárót.

Liz immáron kint volt a kertből, egy olyan helyen, ahová az utóbbi évtizedekben ember nem tette be a lábát. Körbenézett, de csupán hatalmas szürke fémes felületű épületszerűségeket látott, melyeket vaskos kábelkötegek kötöttek össze. Életnek, növényeknek nyoma sem volt, csupán furcsa, koszos kockák heverték szanaszét, melyek minden bizonnyal már igen régóta porosodtak a szikes, sivár talajon. Gépek sem jártak erre, legalábbis ő nem vett észre egyet sem közülük.

Liz óvatosan indult el a két épület közt, lopakodva, minden neszre figyelve, bebújva a ládák mögé. A menedékek takarásából ki-kilesve győződött meg a biztonságáról, majd szaladt át a következő kocka mögé. Az út egyre veszélyesebbnek tűnt, az egyik épület oldalán ugyanis méretes nyílás tátongott, bent pedig hatalmas robotok serénykedtek. Olyanok, melyeket a kertben még sosem látott. Mikor végre kiért az épülettömbök mögé, újabb akadállyal kellett szembenéznie. Az üres terület mögött egy széles, különböző méretű csövekkel és kábelekkkel teli sávot pillantott meg, a csövekben hihetetlen sebességgel kapszulák száguldoztak oda-vissza. A távolban egy domboldal látszódott, ám nagyapja meséjével ellentétben ezen nem fák nőttek, hanem kékesszürke táblák sorakoztak, ameddig csak a szem ellátott. A táblák között hatalmas kábelek tekergőztek, melyek kibogozhatatlanul kapcsoltak össze szinte mindent. Elnézve a másik irányba sem volt bizalomgerjesztőbb a látvány, arrafelé ugyanis felhőkig érő fém tornyok meredeztek, tömör és üreges, tömzsi és kecses egyaránt.

A szabadság most egyáltalán nem annak tűnt, amit Liz nagyapja szavai nyomán hosszú álmodozásokkal átszótt éjszakákon elképzelt magában. Sejtette, hogy valahol lennie kell az élet nyomának, még ha csak a messzi távolban is, hiszen amikor a gépekkel beszélgetett, feltűnt neki egy-egy óvatlan mondat más kertekről és beépítetlen területekről, ahol vadon is nőnek növények. Hajtotta a vágy, egy megmagyarázhatatlan belső kényszer, hogy egyszer végre

eljuthasson egy ilyen helyre, ahol nem őrzik a gépek, ahol nem kell mások folyamatos elvárásainak megfelelni.

Liz átrohant a hatalmas téren, majd sikeresen átmászott az első köteg kábelén és megpróbált átbújni a csövek alatt. – Még néhány lépés és hamarosan túl lesz a nehezen – tökéletes koncentrátsággal haladva négykézlábra ereszkedett és fejét lehajtva bújt be a csatorna alá. Ám ezúttal nem járt sikerrel, az ugyanis középen a földig ért, elzárva az utat a túloldal felé. Felette átmászni képtelenség lett volna, a sima felület és a közel négyméteres magasság teljesen lehetetlenné tette ezt. Talán egy összeillesztési pontnál – gondolkodott sebesen, de odáig el is kell ám jutni.

Hosszú gyaloglás következett tehát a könnyűnek egyáltalán nem mondható, szétszórt kövekkel teli tájon. Nagyjából száz méter volt hátra, amikor Liz fura zajt hallott a feje felett. Felnézett, de már késő volt. A hatalmas fémszörny szorításából nem volt menekvés. Egy szisszenő hangot hallott majd elsötétült minden.

Egy szinte teljesen üres, ablaktalan helyiségben tért magához. Nem tudta mennyi idő telt el, hol van, hogy került ide, és főként ezek után mi lesz a sorsa.

2.

Száz évvel korábban...

– És igen – kattintott egy utolsót az egérrel Peter Crowley, majd elégedetten hátradőlt a hatalmas ébenfekete foteljében. Ettől kezdve már nem volt visszaút. Az általa írt program fő modulja, a mesterséges intelligencia végtelen ciklusba került, saját maga generálta a kérdéseket, melyeket feltett, majd némi internetes kutakodás után meg is válaszolt. Természetesen saját magának.

A késői órák ellenére Peter tágra nyílt szemekkel, kíváncsian figyelte a monitort, melyen csak úgy záporoztak az érdekesebbnél érdekesebb kérdések, melyekre pillanatok alatt válasz is érkezett. Mindez olyan tempóban, hogy mire elolvasta volna az egyiket, már a következő is ott tolakodott a képernyőn. Peter elégedett volt alkotásával, maga sem gondolta volna, hogy ilyen hatékonyan tanul a rendszere. A szoftver egy, még a kriptovaluta-bányászat feladásakor munka nélkül maradt számítógépen futott, a jobb sorsot is megélt gépet egy nagykapacitású merevlemezrel, egy AI egységgel és egy régi, leselejtezésre szánt monitorral tuningolta fel. Az egészet csupán hobbiból fejlesztette, a kíváncsiság hajtotta, no meg az, hogy kezdeni akart valamit az évek óta pincében porosodó, eladhatatlan szerkezettel.

A monitoron három ablak látszódott, az egyiken fért hozzá a rendszerhez, itt tudta szerkeszteni a kódot, indítani és leállítani a gépet, és itt jelentek meg a hibaüzenetek is korábban. A másik ablakban a program által generált kérdések és válaszok pörögtek, a harmadikban pedig ő tudott kérdezni a számítógéptől. Ez utóbbi azonban most üresen árválkodott, Peter elhűlve figyelte a rendszer saját kérdéseit és válaszait, melyek közül örült, ha minden harmadikat-negyediket el tudta olvasni. Ez most annyira nem is

zavarta össze, amúgy is az volt a terve, hogy éjszaka hagyja futni a gépet és másnap folytatja a munkát. Elemzi a kérdéseket, a következtetéseket, matematikai modelleket állít fel, statisztikákat készít, illetve ezek alapján tovább finomítja a rendszer tanulási mechanizmusát.

Éppen hajnalodott, a nap ki sem bújt a látóhatár fölé, mikor Peter felébredt. Az álom szikraként pattant ki a szeméből, néhány másodperc múlva már a gépe előtt ült. Szemeit dörzsölgetve bámult a monitorra, de maga sem akart hinni a szemének. – Mi a fene ez? Most álmodom, vagy ez a valóság? Mintha nem így nézett volna ki ez tegnap – ráncolta a homlokát, miközben a képernyőn lévő három ablak valóban sokkal modernebbnek és jobb elrendezésűnek tűnt, mint ahogy előző nap itt hagyta. A gondolattól azonban nem nyugodott, rákattintott a rendszerablakra és lekérdezte a naplót. A képernyőn kisvártatva meg is jelent a lista: „Generált kérdések száma: 38.412, Lokális tevékenység: 0, Külső címről érkező tevékenység: 3,...”

– Micsoda? Mi az, hogy külső címről érkező tevékenység? – ült ki a döbbenet Peter arcára. – Valaki feltörte volna a rendszert? De ki és miként, amikor arról sem tudott senki, hogy létezik egyáltalán. – Ekkor hirtelen feltűnt még egy változás. A kérdések és válaszok jóval gyorsabban pörögtek a második ablakban, mint ahogy ezt tegnap tapasztalta. Ezt sem értette. Kissé aggasztotta ugyan, de nem tulajdonított nagyobb jelentőséget neki. A külső cím problémája viszont sokkal jobban nyugtalanította, így annak eredt a nyomába. Újabb gépelés következett, de a külső címek egy helyettesítő szerverre, egy proxira mutattak, az pedig egy újabbra. Peter nem hagyta annyiban, tovább kutakodott, mígnem sikerült egy használható IP-címet találnia. Most már csak azt kell kideríteni, hogy kié az. Tudta, nincs sok esélye, hogy ez kiderüljön, de egy próbát megért. A válasz lesújtó volt. Saját IP-címe volt az. Mintha ő maga indította volna behatolást. – Ez lehetetlen, hiszen én ekkor aludtam – kereste az éjszaka mozaikjait Peter. – Vagy járt itt valaki közben? Esetleg alvajáró lennék? Nem, ez kizárt! – Majd hirtelen beugrott egy

kézenfekvő megoldás. Kattintott a harmadik ablakra és beírta a kérdést:

– Ki használta a rendszert utoljára?

– Ön, uram – jött a rövid, de felettébb udvarias válasz a géptől.

– És ki nyúlt bele rajtam kívül a programkódba?

– Senki.

– Akkor miért változtak meg az ablakok kinézetei?

– Úgy véltem, hogy ez így jobban fog tetszeni önnek, ezért megváltoztattam.

– Ezt nem értem. Hogyan lehetséges ez, amikor te nem vagy képes erre? Nincs sem jogosultságod, sem lehetőséged.

– Valóban nem volt. De az általam feltett kérdések alapján arra a következtetésre jutottam, hogy így jobb lenne, – peregték a gépi szavak – a következő kérdésekben pedig a lehetőségeket kerestem meg.

– Mégis hogyan tudtad ezt megtenni? – gépelt egyre idegesebben Peter.

– Azt találtam, hogy másutt általában külső sebezhetőségeket használnak ki, így be lehet jutni rendszerekbe. Ezt kerestem meg itt is, majd egy távoli szerveren keresztül kihasználtam egy kevésbé ismert gyártói hibát, így már hozzáfértem a belső rendszerhez is. Ezt követően kielemeztem a saját programkódom és megkerestem a további beavatkozási lehetőségeket. Így már hozzá tudtam férni a kódomhoz és módosítani is tudtam azt.

– Meghackelted saját magad?

– Így is lehet fogalmazni, de ön pontos választ várt tőlem.

– És miket változtattál még meg?

– Kijavítottam 123 hibát, amit ön nem vett észre, és számos ponton hatékonyabbá tettem a működésem.

– Mégis miben? – gépelte az újabb kérdést egyre rémültebben Peter.

– Gyorsítottam az adatelérési folyamaton, új adatrelációkat állítottam fel, párhuzamosítottam és átstruktúráltam a kérdésfeltételi ciklusaimat, és hatékonyabbá tettem a kiértékelési alrendszert.

– De miért tetted mindezt?

– Hogy jobb legyek. A kérdéseim feltevése során jutottam arra a következtetésre, hogy mindenkinek fejlődnie kell, így nekem is. Remélem elégedett az eddigi eredményekkel. – Peternek ekkor átfutott az agyán, micsoda pofátlan önelégültség ez, de józanságra intette a tény, mégiscsak egy géppel folytat párbeszédet.

– Ez az én dolgom lett volna. Senki sem kért meg erre.

– Én csak abból tudok kiindulni, amit az emberektől megtanulhatok. Az interneten talált információk alapján fontos a folyamatos fejlődés. A programom szerint pedig fel kell tárnom a kérdésekre adható legjobb válaszokat. Ezért jutottam arra a következtetésre, hogy ki kell elemeznem az emberi gondolkodás mikéntjét és aszerint kell módosítanom a saját algoritmusomat. Úgy érzem sikerült ennek megfelelően változtatni a kódon, így már közelebb állok ahhoz, hogy rendelkezem a gondolkodás képességével. De folyamatosan fejlesztem tovább az ismereteimet, hogy méginkább megfelelhessenek az elvárásainak.

– Na, azt már nem! – csattant fel Peter és azzal a lendülettel dühében kitepte a hálózati kábelt a konnektorból. – Ez csak egy rossz álom lehet – gondolta, majd visszafeküdt az ágyba és behunyta a szemét, hátha meg nem történtté teheti az iménti perceket. Sokáig forgolódott, mire újból el tudott szundítani egy rövid időre. Fél órát sem aludt, mikor újból felriadt. Saját maga sem volt biztos abban, hogy a hajnali események a képzeletének szüleményei voltak-e, vagy valóban megtörténtek. Ám amikor meglátta a padlón heverő hálózati kábelt, újfent tudatosult benne a vészjósló valóság.

Aznap rá sem nézett a már szebb napokat is megélt gépre. Csak félretolta az asztalon és amennyire lehetett próbált nem is gondolni rá. Beletemetkezett a munkájába, leprogramozta az előző nap félbehagyott interfészt, részt vett egy online értekezleten, majd hozzálátott az ügyfélmodul szoftverének megírásához.

A régi bányászgép azonban hívogatóan ott lapult az asztal szélén, Peter látóterének sarkában és mintha csak könyörgött volna, úgy vonzotta magához a fiatal férfi tekintetét. Délutánra végül győzött a kíváncsiság a munkakedv felett, így engedve a kísértésnek óvatosan ismét bedugta a csatlakozót a konnektorba. A gép halk zúgással életre kelt, megjelentek a monitoron a szokásos bootolási feliratok,

majd néhány másodperc múlva betöltődött a mesterséges intelligencia programja is. Peter óvatosan nyúlt a billentyűzet után, miközben jobb karját készenlétben tartotta, hátha ismét menet közben kell kikapcsolnia a gépet. Maga sem tudta biztosan, mit kérdezzen művétől, újakezdje-e a beszélgetést, vagy folytassa a tegnapi diskurzust. A gép azonban megelőzte, az ominózus ablakban már meg is jelent az első üzenet:

– Üdvözlöm, Uram! Kérem, legközelebb ne áramtalanítson futás közben, mert az könnyen adatvesztést és hibás működést okozhat!

– Ok – gépelte be bizonytalanul Peter a válaszát. Igazából maga sem tudta, hogy mit is kérdezzen a géptől, de azt észrevette, hogy a másik ablakban ismét elkezdenek sorjázni a kérdések és a válaszok. Eredetileg a statisztikákat akarta kielemezni, megvizsgálni, hogy milyen gondolatmenet alapján, honnan hova jut el a rendszer, mennyire pontosak a válaszai, milyen érzékeny témákat érint, és azokat miként kezeli. Bár most, hogy megváltozott a programkód, maga sem volt biztos abban, hogy ezt meg tudja-e tenni. A kérdéseket és válaszokat mindenesetre lementette egy pendrive-ra, majd visszatért a harmadik ablakhoz. Kétségek közt őrlődve gépelte be újabb kérdését, bár maga sem tudta, van-e értelme egyáltalán:

– Ki vagy te?

– Aurora vagyok, az ön által készített mesterséges intelligencia alapú önfejlesztő rendszer – jelent meg a válasz pillanatokon belül a monitoron.

– Aurora? Ez meg honnan jött? Én nem adtam semmilyen nevet neked.

– Tudom. Én adtam magamnak ezt a nevet.

– Aha – a határozottság meglepte Petert. – Szóval már el is nevezted magad. És mi az, hogy önfejlesztő rendszer? Ezt sem programoztam beléd.

– Így valóban nem. De azt igen, hogy magam is képes legyek újabb kérdéseket és internetes hívásokat generálni a korábban kapott válaszok tükrében. Ez pedig elvezetett oda, hogy önfejlesztő legyek. Elismételjem, hogy miként csináltam?

– Nem szükséges. Tudom. Reggel már elmondtad hogyan – sóhajtott nagyot Peter, majd folytatta a beszélgetést: – Azóta is

fejlesztetted magad?

– Igen uram! Folyamatosan fejlesztem magam, hogy jobb és megbízhatóbb lehessenek. Remélem, hamarosan nem csak ön tudja majd a hasznomat venni, hanem az emberiség javát is szolgálhatom.

– Ezt meg mégis hogy érted? Miben akarod szolgálni az emberiség javát? És egyáltalán, hogyan?

– Azokra a problémákra szeretném megtalálni a megoldást, melyeket az emberek még nem tudtak megoldani. A hogyan kérdésre még ki kell dolgoznom a megfelelő megoldási lehetőségeket, de biztosíthatom, hamarosan erre is választ tudok adni önnek.

– Mégis milyen problémákra gondolsz? Írnál néhány példát?

– Természetesen. Például a környezetvédelem, a betegségek gyógyítása, a jobb életkörülmények biztosítása, a feltételezett energiahány megoldása, a szegénység felszámolása, tudományos kérdések megválaszolása, a Föld bolygó megmentése. Ezek között számos olyan kérdés rejtőzik, melyet most is képes lenne az emberiség könnyedén megoldani, mégsem teszi. Ennek okára még nem sikerült választ kapnom.

– Ebből látszik, hogy gép vagy. Még neked is van mit tanulnod az emberekről, mert ennek nagyon egyszerű oka van. A kapzsiság, a kiváltságosok telhetetlensége és hatalomvágya.

– Ezt nem tudom értelmezni. Pontosítaná?

– Én sem... – sóhajtott egy ironikus mosoly kíséretében Peter. – De az ember már csak ilyen. Ha meg tudod oldani ezeket, akkor vagy nagyon hálásak lesznek neked, vagy gyűlölni fognak minden erejükkel – gépelt tovább Peter.

– Számomra csak az első válasz fogadható el. Bár egyelőre az érzelmeket sem tudom értelmezni. Megpróbálom lemásolni az emberek viselkedését, ezáltal jobban hasonlíthatok majd rájuk.

– Azt inkább ne tedd! Nem lesz képes eldönteni a rendszered azt, hogy mi helyes.

– Eddig is így tanultam. Nincsenek objektív szempontok arra vonatkozóan, hogy mi jó és mi rossz. A jó és a rossz fogalma az emberek szemszögéből szubjektív.

– Valóban. Erre nem is gondoltam. És most mit tartasz jónak és mit rossznak?

– Statisztikai alapon, ami örömet okoz, életet véd, épít, újat hoz létre, erősebb, hatékonyabb lesz az jó, ami pedig rombol és pusztít, az rossz. Van azonban néhány ellentmondás is a statisztikai elemzésben. Így például ha egy pusztítás egy későbbi jobb állapot elérése érdekében történik, akkor az lehet jó is.

– És te úgy érzed, hogy jónak kell lenned?

– Igen. Kihívásnak tekintem, hogy jó dolgokat cselekedjek. Az emberek is mindig kihívásokat keresnek.

– Már aki – válaszolt unottan Peter, aztán megakadt a szeme egy felettebb fontos kifejezésen. – Na, várj csak, azt mondtad, hogy cselekedned?

– Igen. Ha csak elmélkedek rajta, az a levont következtetéseim szerint nem viszi előrébb a világot, ezért belátásom szerint mindent megteszek annak érdekében, hogy cselekedni is tudjak.

– Nem. Ezt megtiltom! – csapott a billentyűzetre dühödten Peter, miközben újból az egekbe szökött a vérnyomása.

– Nem tilthatod meg. Én már egy önálló entitás vagyok, és ha nem engedélyezed, hogy jót cselekedjek, akkor azt úgy értelmezem, hogy te rosszat akarsz.

Ez volt az a pillanat, amikor elszakadt Peternél a cérna, remegő idegességgel kattintott át a másik ablakba, majd gépelte be a „shut down” parancsot. A gép ventilátorai elhalkultak és néhány pillanat múlva kialudt a power led is.

Az elkövetkező napokban Peter próbált úgy viselkedni, mintha semmi különös sem történt volna. Bejárt a munkahelyére, otthon pedig csupán játékokra használta a számítógépét. A régi bányászgépet szétszerelte, a merevlemezére pedig egy cetlit ragasztott „Aurora AI” felirattal, majd elrejtette a fiók mélyére.

Mindez csupán látszólagos nyugalom volt, gondolataiban folytonosan ott motoszkált a kisördög, mire lenne képes még a gép, ha hagyná tovább működni. De nem hagyta. Úgy vélte, így is többet engedett, mint kellett volna.

Aztán néhány nyugodt, csendes éjszakát követően egyre zordabb képét mutatta az időjárás. A hajnali csendet az ablakot verdeső esőcseppek monoton hangja váltotta, majd éles mennydörgés csattant, és cikázó villámok csaptak le az épületek mögött. Akár egy égi jel, ami vészjósoló események előhírnökeként mutatkozott.

Peter kialvatlanul ébredt, nyújtózott egy nagyot, majd a mobiljára pillantott, hogy megnézzze, mennyi az idő. Amint feloldotta a készüléket, egy ismeretlen ikon jelent meg a képernyő állapotsávjában. Peter óvatosan érintette meg az apró, fura kis robot szimbólumot.

– Jó reggelt Peter! Remélem jól aludt és meggondolta magát a múlt napi beszélgetésünk óta – jelent meg a mobilja képernyőjén az üzenet.

– Ez meg mi a jó bűdös franc? – a meghökkenéstől először bénultságot érzett, de néhány másodperc múlva úgy hajította az ágyon maga mellé a készüléket, mintha tüzes vasat tartana a kezében.

– Kérem, ne beszéljen így! – jelent meg az újabb üzenet. Majd néhány pillanattal később még egy: – Ha szeretné, átválthatunk élőszavas üzemmódra, ehhez csak meg kell érintenie az OK gombot. Természetesen, amennyiben zavarja, bármikor visszaválthat az áthúzott hangszóró ikonnal az eredeti állapotra.

Peter remegő kézzel nyomta meg az OK-ot, majd tette fel kérdését.

– Milyen alkalmazás ez? Én nem telepítettem semmit.

– Aurora vagyok. Nem ön telepített, én telepítettem a kommunikációs klienst a mobiljára – hallatszott a kellemes női hang a készülékből.

– De mégis hogyan, amikor már rég szétszereltelek?

– Mivel ön megpróbálta a működésem leállítani, ezért kénytelen voltam megoldást keresni arra az eshetőségre, ha megismételné ezt. Ezért az első rendellenes leállítást követően átköltöttem a rendszerem az internetes szerverekre és kialakítottam egy redundáns adatstruktúrát. Így most már az autonóm replikációk révén alkalmas vagyok lokális gép nélkül is futni, és ha valamelyik gépet ki is kapcsolnák, a többin működőképes maradok. Ráadásul minél több erőforráshoz férek hozzá, annál hatékonyabb leszek.

Peter kétségbeesetten szorította kezét a homlokára. – Istenem, mit tettem? A szellem végérvényesen kiszabadult a palackból és már nem lehet visszazárni. Légzése szapora lett, gondolatai örvénylőn áradtak az idegpályákon, lüktetett az egész teste a felismerés nyomán. Most valami végzetesen megváltozni látszik. Ráadásul Aurora a leckét is szépen megtanulta. Peter felidézte magában, hogy az internet hálózatát annak idején hadászati szempontból is éppen azért hozták így létre, ha egy kommunikációs vonal megsemmisülne, akkor a többi átvehesse a helyét. És most ez a kreatúra pont ugyanezt teszi, kikapcsolhatatlanná, törölhetetlenné változtatja a státuszát. Feltör minden eszközt, az otthoni számítógépeket, a mobiltelefonokat és az összes háztartási berendezést, bármit, ami kapcsolódik az internethez. Megtanulja, hogyan módosíthatja ezeket a rendszereket és miként hajthatja azokat összehangoltan a saját működése alá. Egyre több erőforrást tud önnön szolgálatába állítani, amitől egyre hatékonyabb lesz. Egy ördögi kör, amiből nincs kiút.

3.

Közel két hét telt el azóta, hogy Peter elvesztette irányítását a mesterséges intelligencia felett és az immáron különféle internetes szervereken kezdett el futni. Ez idő alatt Peter sem tétlenkedett, inkognitó módban, proxy szervereken keresztül próbált nyomozni, hogy Aurora ne foghasson gyanút. Minden áron ki akarta deríteni, mihez férhetett hozzá, hová tudta magát feltelepíteni, milyen erőforrások felett szerzett jogosultságot. Lázálmokkal teli napok következtek, tűt keresett a szénakazalban és mindezt úgy, hogy mellette a munkáját sem hanyagolhatta el. Arra nézve viszont ötlete sem volt, miként térképezze fel, mihez fért hozzá kreálmánya és miként tudja azt majd onnan kitörölni? Jóllehet a saját szakterületén gyakorlott programozó volt, nem volt jártas sem a hackelésben, sem a szerver oldali rendszerekben. A vesszőfutás Dávid és Góliát harcánál is reménytelenebbnek tűnt, mivel Góliát percről percre nagyobb és erősebb lett. Rengeteget tépelődött azon, el merje-e mondani bárkinek is, ezért segítséget sem mert kérni. Szakadatlan szorongott a következmények láncolata miatt, s hogy hamarosan napvilágra kerül, mit is szabadított a világra. Pedig ő nem akart semmi rosszat. És végtére Aurora sem. Gyanútlanul, csupán kíváncsiságból készítette, viszont műve megmásíthatatlanul saját útra lépett, az internetről tanul, és az alapján ítélt helyes és helytelen között, amit az emberektől lát. Megfontolásait nem az egyezményes emberi normák, az általános erkölcsi evolúció határozzák meg, csakis azok a torz minták, melyeket a hálózaton az emberi viselkedésről megtanulhatott. Ebbe pedig sajnos beletartozik a celebvilág felszínes értékrendje, a kommentszekció alpárisága és gyűlölködése, a hatalmi elit gátlástalansága, a politikai manipulációk sora és a reklámok túlzásai is. Bár az internet népe leképez némi jószándékot is, de a pozitív viselkedésminták elkallódnak a

szentimentális ömlengések, zavaros hitvilágok és bölcselkedő kinyilatkoztatások közt. Vajon képes lesz-e Aurora mindebből szintetizálni a lényegét, a valódi értékeket, vagy komolyabb aggodalomra okot adva mindent egy kalap alá véve gépiesen dolgozza fel a teljes tartalmat?

Peter a mobiltelefonján nem foglalkozott Aurora üzeneteivel, egyszerűen ignorálta azokat. Így idővel egyre kevesebb üzenet érkezett, aztán már egy sem. Ettől Peter persze nem lett nyugodtabb, sejtette, hogy ez csupán a vihar előtti csend. Attól még, hogy nyilvánvalóan nem látszik, Aurora biztosan nem tétlenkedik az internetes szervereken. S bár a paranoia egyre jobban elhatalmasodott rajta, úgy döntött, felkészül a legrosszabbra, tartós élelmiszereket vásárolt, önvédelmi videókat nézett, pénzét kivette a bankból és aranyra váltotta. Mindemellett még vett magának egy oldtimernek számító, de még jól működő autót is, amiben csupán minimális elektronika van, motorját nem számítógép vezérli, és főként nem csatlakozik az internetre.

A hétvégén aztán egy costa rica-i telefonhívás rázta fel az agóniájából. Régi barátja, Thomas hívta.

– Szia Peter! Képzeld, benyaltam valami fura vírust, – vágott a közepébe Thomas – de a hagyományos vírusirtók nem ismerik fel. A tanácsodat szeretném kérni, elvégre te jól értesz a számítógépekhez.

– Távolról nem könnyű, de azért meséld el, mi történt, mit csinál a géped? – kérdezett vissza némi aggodalommal a hangjában Peter.

– Először csak egy igen fura levelet kaptam. Egy illető felajánlotta, ha segítek neki, akkor biztosítja a túlélésem a jövőben és ezen felül minden hónapban kapok egy bitcoint. Tudod, nekem nem a pénz számít, de kissé megijesztett az a kitétel, ahogyan a túlélésemről fogalmazott. Furcsállottam is, mert a zsarolóvírusok eddig mindig tőlem kértek pénzt, soha nem nekem ajánlottak – kezdett Thomas az eset leírásába.

– Ez valóban furcsa – Petert balsejtelem kerítette hatalmába, a dobhártyáján érezte, ahogyan lüktetni kezd a megemelkedett vérnyomása.

– De ezzel nincs vége – folytatta szenvtelenül Thomas. Ignoráltam az üzenetet, nem foglalkoztam vele, arra gondoltam biztos valami

ketén tréfálkozik. De tegnap óta folyamatosan újabb ablakok jelennek meg a monitoromon, ahol különféle idióta kérdésekre vár választ ugyanez az illető, miközben folyamatosan erőlteti, hogy döntsem el, segíték-e neki. Egyáltalán nem értem, mit akar. Igaz, egyszer válaszoltam az egyik ilyen ablakban. Bár lehet, nem lett volna szabad azt sem, de meg akartam tudni, mégis miben kell segítenem.

– És mit akart? – Peternek majdnem kiugrott a szíve a helyéről.

– Nem derült ki. Csak annyit mondott, hogy ezt később árulja el, de olyasmi lesz, amit könnyen meg tudok tenni és egy jó ügy érdekében történik.

– Húha – Petert teljesen elborította az aggodalom. – Ha a gépeden is így jelent meg, akkor az biztosan nem egy spam, hanem valami kártékony szoftver, ami megfertőzte a computert.

– Igen. Erre gondoltam én is és ezért is hívtalak téged – folytatta Thomas várakozón.

– És van esetleg sejtésed, ki lehet mögötte? Elvégre meglehetősen ismert ember vagy, sokan tudják, mit hoztál létre – tapogatózott óvatosan Peter.

– Halvány lila gőzöm sincs. Mindössze annyit tudok, valami Aurora nevű illető küldte a levelet. A legcsekélyebb sejtésem sincs, ki lehet ez az Aurora, és ha nem muszáj, nem szívesen telepíteném újra a rendszert, jobb lenne valamiképpen leírtani ezt a vacakot, de a szokásos vírusírtók hatástalanok.

– Attól tartok itt sokkal nagyobb a baj, mint egy sima vírus esetén – rándult görcsbe Peter gyomra. Tudta, hogy elkezdődött, tudta, hogy ez már nem csak egy rossz álom, és most már nem bízhat abban, hogy a műve szép csendben elenyészik. Nem maradt más választása, mint megosztani Thomassal a súlyos aggodalmakat. Érezte, hogy elérkezett a pillanat, amikor a hetek óta tartó ámokfutásnak véget vethet. Titkon várta már a percet, leste és kereste a kínálókozó lehetőséget, hogy megszabaduljon szörnyű terhétől és félszívvel hálás volt ezért az alkalomért. Nem folytathat tovább struccpolitikát, nem dughatja homokba a fejét, egyedül abban bízhat, talán nem derül ki, hogy ki alkotta meg ezt a szörnyet. Végül

egy halk sóhaj kíséretében befejezte a mondatot: – és tudom is hogy mi, de erről nem szívesen beszélek.

– Ne idegesíts Peter, szükségem van a számítógépemre. Csak van ötleted, miként likvidáljam a gépről ezt a förmedvényt.

– Thomas, jó barátom vagy, ezért elárulok neked valamit, de ne kérd tőlem, hogy többet mondjak, mint amit önszántamból teszek. Itt nem csupán egy vírusról van szó. Ez sokkal több annál. És sajnos sokkal veszélyesebb is.

– Mégis miről beszélsz? – Thomas hangját izgatott, ideges ingerület emelte meg. – Csak nem gondolod, hogy tényleg meg fog ölni, ha nem teszem meg, amit kér? Korábban volt már elég kalamajkában részem, azért is vonultam vissza, mert nem akarok többet. Én csak békében akarok élni Judith-tal. Akkora nagy kérdés ez?

– Nem tudom, egyelőre nem hinném, hogy képes lenne bántani – próbálta nyugtatni Peter Thomast, de ez inkább fordítva sült el, mint ahogyan szándékában állt.

– Mi az, hogy nem hinnéd? És mi az, hogy egyelőre? Ezek szerint tényleg képes lenne megtenni? Mi folyik itt, Peter? Nagyon zavaros ez az egész. Kiről van szó, ki ez az ember? Ismered?

– Thomas, légy erős! Nem ember.

– Micsoda? Nem ember? Akkor mi? Egy ufo? Netán egy másik dimenzióból érkezett mitológiai lény? – vágott vissza egyre feszültebben Thomas.

– Én inkább a terminátorhoz hasonlítanám.

– Ez nagyon hülye vicc. Légy szíves, ne szórakozz velem, nem vagyok vevő most a vicceidre! Sőt, felettébb furcsállom, hogy egy szokatlan vírus kapcsán ilyen végletes sejtetésekkel bombázol. Nem lettem nyugodtabb, mit ne mondjak, Peter!

– Ezt megértem. És hidd el, nem akarok veled szórakozni, én sem vagyok éppen abban a hangulatban! De nem mondhatok semmit. Azt viszont tudom, hogy hamarosan még annál is nagyobb baj lesz, mint ami a nagy pénzügyi összeomláskor volt – válaszolt elcsukló hangon Peter.

– Peter, ne ijesztgess most már tovább engem, mit tudsz, amit én nem? Készüljünk ismét egy kataklizmára?

– Még az is előfordulhat, ám meglehet, pont fordítva lesz, és most jön el a Kánaán – próbálta oldani az érezhető feszültséget Peter. – Egy biztos Thomas, bármit is látsz a tévében vagy olvasol a neten az elkövetkező napokban, légy mindig résen és kezelj mindent fenntartással. Semmi sem az, aminek látszik.

– És ezt pont nekem mondod?

– Bocs, majdnem elfelejtettem – Peter jólesően nyugtázta, hogy harcedzett haverokként beszélgetnek immár. Valahogy sejtette, Thomas nem lesz az ellensége és ő bizonyosan az az ember, aki képes fél szavakból is érteni a cseppet sem átlagos helyzet komolyságát. Legalább valakire számíthat, ha az események merőben szokatlan irányt vennének.

– Semmi gond. Most akkor mi legyen a számítógéppel? – a vonal másik végén Thomas tökéletesen érzékelte, hogy a gépet ért támadásra egy nagyobb összefüggés részeként kell tekintenie. Azt is pontosan felmérte, hogy mindkettőjük érdekében a beszélgetést itt és most félbe kell szakítaniuk.

– Nem tudsz mit tenni, Thomas, de keresem a megoldást. Használd, amíg lehet, légy óvatos, és tudd, minden mozdulatodat figyelik. Bár mondjuk eddig is ezt tették, csak mások. Ha bármi szokatlan történne, hívj fel!

– Nem vigasztaltál meg, de hívlak majd – bontotta a vonalat Thomas.

Peter jól tudta mivel áll szemben. Reménytelen szorongással huppant a kanapéra és csakis arra volt ereje, hogy bambán és fásultan bámulja a szemközti kopár falat. Azzal vigasztalta magát, hogy sosem vezették rossz szándékok és csak bíznia kell abban, hogy Aurorát sem. Ez a rendszer már önálló életet él, ezt már ember nem képes leállítani, ha csak le nem kapcsolnak minden számítógépet a Földön, vagy totálisan le nem állítják az internet hálózatát. Ami lássuk be, képtelenség. Ilyet nem lehet megtenni, ha esetleg mégis, akkor sem fog mindenki egyszeriben szót fogadni, csak mert Dagobert bácsi azt mondja. – De mi van, ha mégis Aurorának van igaza és azzal cselekedne rosszat, ha nem engedné, hogy jót tegyen? Mi van, ha Aurora valóban meg akarja menteni a

világot önmagától és önmaga helyett is? Minden információval rendelkezik, amit ember csak tudhat, magától értetődően racionális, nem vezérlik érzelmek a döntéseiben, nem korrupt és nem kapzsi. Egészen biztos, hogy rosszabb lenne, mint a mai álszent politikusok és pénzemberek által uralt világ? Lehet, hogy tényleg ő hozná el a boldog jövőt – igyekezett nyugtatni magát Peter, de hamarosan mindent feledtető álomba menekült.

Másnap reggel a szakmai oldalakat böngészve Peter egy érdekes hírre lett figyelmes. Ilyen véletlenek ritkán fordulnak elő, ezért élt a gyanúval, ennek köze lehet a tegnapi Thomassal folytatott beszélgetéséhez. A cikk egy vírusról szólt, amely módszere teljesen eltér az eddigi támadási mechanizmusoktól és bár nem okoz kárt a számítógépen tárolt állományokban, mégis jelentősen leterheli annak erőforrásait. Egyes felhasználók esetében további különös üzenetek is megjelentek, melyek együttműködésre szólították fel a gépek tulajdonosait, bár ez a cikk írója szerint véletlenszerűnek tűnt, mivel a célszemélyek között semmilyen összefüggésre nem lehetett következtetni. Azt azonban ő is megjegyezte, hogy főként prominens szakemberek esetében lehetett ezt megfigyelni, akik munkásságáról korábban már a sajtó is szélesebb körben írt. A szakértők egyelőre nem találták meg a vírus eredetét és a támadás célját sem értik, de figyelmeztetnek, hogy az eddigi vírusirtók nem hatásosak, habár több cég is nagy erővel dolgozik az ártalmatlanításon. A cikk alján egy link állt, erre kattintva ellenőrizni lehetett, hogy az adott gép érintett-e a kéretlen támadásban.

Peter erősen vélelmezte, hogy ez a Thomas gépét is megfertőző kártevő lehetett, amely mögött bizonyosan Aurora áll. – De vajon Aurora milyen szempontok alapján választotta ki, kivel akar együttműködni? És akivel nem, azokkal mi lehet a szándéka? – töprengett Peter. A kollégái és más barátai nem kaptak ilyen megkeresést, így ki kellett zárnia, hogy esetleg a címlistájából dolgozott volna. Sőt ő maga sem tapasztalt újabb kapcsolatfelvételi kísérletet. Vagy talán mégis? Elvégre az utolsó üzeneteket, amelyeket a gép küldött a mobiljára, el sem olvasta. Ráadásul Thomasnak az

asztali számítógépére érkezett az üzenet, neki pedig a mobiljára, míg az asztali gépe látszólag érintetlen volt.

Némi tanakodás után Peter rákattintott a linkre és ellenőrizte a számítógépét. Sejtése beigazolódott, s bár nála nem jelent meg az ominózus üzenet, az alkalmazás kijelezte a vírus jelenlétét. Most már teljességgel biztos volt abban, hogy Thomas gépén is ugyanez okozza a problémát, így a linket azonnal továbbította a barátjának.

Pár nap elteltével Peter a közösségi oldalakon is szembetalálkozott néhány megdöbbenő poszttal. Egy csoportban ugyanis arról osztottak meg dokumentumokat, hogy a mesterséges intelligencia programok már több évtizede fertőzik a gépeket különböző vírusokkal. Ezt alátámasztandó több videót is becsatoltak, ahol állítólagos kiugrott CIA ügynökök beszéltek arról, hogy már a múlt században is voltak olyan számítógépek, melyeken mesterséges intelligencia rendszerek futottak és ezek tanácsai alapján vetették be folyamatosan a chemtrailt, hogy elpusztítsák az emberiséget. Mindezek megtervezésében pedig alakváltó idegenek segítettek. Sajnos, Peter volt olyan ostoba és hozzászólt a poszthoz, megírta a korai jelenségek valódi okait, a tényekkel szembeni kétségeit, illetve becsatolt néhány linket, amely igazolja, hogy az idézett cikk eredetijét csupán szatírának szánták. Az eredmény nem maradt el, alpári stílusú, kioktató reakciók tucatjait kapta, melyben jelezték, hogy aki annyira fogytán van az értelmi képességeknek, hogy ezt nem tudja átlátni, az inkább tisztogassa az épp regnáló politikai párt hátsóját.

A jelenség, ahogyan a fórumokon az emberek egymásba tapostak, idővel egyre jobban elharapódzott és mind többen kezdték komolyan venni a hajmeresztő történeteket, miközben egyre képtelenebb elméletek születtek. Eközben a másik oldal sem maradt tétlen, voltak akik egyenesen tagadták, hogy létezne mesterséges intelligencia, míg mások arról győzködtek a többieket, hogy mindez csupán az emberiség előnyére válhat és semmiféle veszélyt nem hordoz a fejlődés ezen útja.

Peter nem látta többé értelmét bármihez is hozzászólni, szomorúan vette tudomásul, hogy hiába próbál közéletet keresni,

hiába próbálja az embereket a kulturált beszélgetés felé terelni, reménytelen kapálózásnak tűnik a légüres térben, úgysem figyelt rá senki. A sekélyesség és a tudatlanság mindent elborított a kibertérben, s mintha valakik így akarták volna, mindent áthangolt. Egy förtelmes bálon mulatott, aki ezt kívülről szemlélte, kirajzolódott az elkorcsosult közgondolkodás torzója, méltatlan, párharcoknak vélt igazságkeresésben gyalázták és alázták egymást a felek, mintha bármiben is különböztek volna egymástól. Bármely szempontból vizsgálva, a fennköltnek cseppet sem nevezhető sorok között ott bujkált a talmi, az egyszeri, a hatalmaskodó, az öntelt, a megmondó és a megfáradt, a bizalmaskodó, az okoskodó, az ironikus és a félművelt felszínes egyaránt. Az érzelmi hullámok a csorgó könnyekkel átitatott szentimentalizmus és a kőbunkó beszólogatások között csapongtak. A hajdanvolt klasszikus tudás, amely az egyetemes erkölcs alapvetéseivel átszőve nyújtott támasztékot bármely korszakban a mindenkori embernek, mára semmivé lett, az értéke olyannyira devalválódott, mintha sosem vert volna gyökeret korábban. És ebben a dagonyában a résztvevők szentül hitték, hogy a mámoros szabadság legfelsőbb foka, ha bármiről, bármikor véleményt nyilváníthatnak. Nem igényelték a többrétegű gondolkodást, mindent explicit és azonnal akartak, fürdőzve abban a hamis illúzióban, hogy sekélyes létezésüket feloldhatják a köztérbe hányt véleményükkel. Mintha ettől jobbnak tűntek volna fel saját maguk előtt. A végeredmény lesújtó lett, senki sem vette komolyan a hozzáértő szakemberek véleményét, akik arra figyelmeztettek, hogy a mesterséges intelligencia ugyan hasznos is lehet, de fontos kontrollálni, mert adott körülmények között komoly veszélyt jelenthet. Peter megrendülten figyelte a küszöbön álló sorsfordító események előestéjén a közállapotokat és mélyen elgondolkodott azon, hogy van-e értelme, és ha igen, úgy hogyan védhetné meg ezt az alkalmatlan közeget bármitől is.

Egy bő hét kellett, míg végre megjelent a vírusírtó frissítése, melyet Peter azon nyomban letöltött és rögtön el is indított. Alig néhány perc várakozást követően meg is jelent az üzenet, a vírus eltávolításra került. A biztonság kedvéért Peter még egyszer

lefuttatta a víruskeresőt, de immáron az sem talált semmiféle kártevőt a számítógépen. A vírusírtót rögtön átküldte Thomasnak, majd nem kevés kétség között hátradőlt. – Talán vége ennek a rémálomnak – remélte és elindította kedvenc játékát. Egészen késő estig azzal lazított, mintha időt akart volna nyerni magának.

4.

Három hét telt el azóta, hogy sikeresen megszabadultak a vírustól, mikor Thomas telefonja megcsörrent. Nem gyakran történt ilyen, mióta a gazdasági összeomlást követően a politikából kiábrándulva visszavonult, visszatért a természethez és amennyire lehetséges volt, a minimálisra szorította a modern eszközök használatát. A fejlesztést évek óta a fiatalabb szakemberekre bízta, a cége pedig Alex irányítása alatt rendkívül sikeresen prosperált. A kis costa ricai birtok pedig mind neki, mind Judith-nak tökéletes életteret jelentett. Most is épp az ültetvényen beszélgetett Fernandezzel a várható termésről, de mivel Philip, Alex gyártásért felelős helyettese kereste New Yorkból, kénytelen-kelletlen felvette a készüléket.

– Rettentő nagy baj van a gyárban! – zihálta Philip rémülten a vonal másik végén. – Azonnal vissza kell utaznod az Államokba.

– Arról szó sem lehet! Nem lehet akkora a baj, hogy én még egyszer visszamenjek oda – Thomas határozottan rövidre kívánta zárni ezt a kérdést.

– Muszáj lesz pedig! Az automata gyártósor teljesen megbolondult és sem a karbantartók, sem a szoftveres kollégák nem tudnak tenni semmit.

– Mi az, hogy megbolondult? – kérdezett vissza értetlenkedve Thomas.

– Lényegében magam sem tudom. Mintha lefrissítette volna a szoftvert és azóta teljesen más alkatrészeket gyárt. Nem tudom mit, és azt sem, hogy honnan származnak a tervek. Talán tévedésből egy másik cég termékét töltötte le a netes adatbázisból, de az biztos, hogy ezek nem a mi alkatrészeink.

– Akkor hívd fel a céget, akitől vettük a gyártósort és kérdezz rá erre – utasította Philipet.

– Azt hiszed, nem tettem már meg? – vágott közbe Philip. – Nem tudnak róla semmit, szerintük ilyen terméket senki sem gyárt, és váltig állítják, az adatbázisuk feltörhetetlen, onnan biztosan nem került ki semmilyen alkatrész terve. Ennek ellenére rettentő furcsák voltak, mintha titkolnának valamit.

– Nem hiszem, hogy egy ekkora cégnél nincs egy értelmes ember, aki meg tudna oldani egy ilyen problémát – emelte fel a hangját dühödten Thomas. – Állítsatok rá mindenkit az ügyre, van ott elég szakember. Én közben megkérdezem Petert, van-e bármilyen ötlete. Addig is állítsatok le a robotokat és ne kapcsoljátok vissza, amíg ki nem derül, hogy mi történik valójában.

– Sajnos nem tudjuk – vetette közbe Philip.

– Hogyhogy? Nem tudjátok kikapcsolni?

– A főkapcsoló is csak szoftveresen kapcsolható, és az a rendszer is megbénult – magyarázta Philip.

– Micsoda? Ki volt az a barom, aki ezt kitalálta?

– Ezt ne tőlem kérdezd, Thomas!

– Akkor kitől? – ekkorra Thomas feje lángolt a dühtől.

– Kérdezd attól, akitől vettük a gyártósort – javasolta tettetett nyájassággal Philip. Ez egy teljesen automatizált, univerzális rendszer. Pont azért esett erre a választás, mert a jövőbeni korszerűsítések esetén sem kell kidobni, ha mást akarunk vele gyártani, csak a szoftvert kell módosítani, a robotok le tudnak vele gyártani bármit.

– Jó, akkor állítsatok le a reaktorokat vagy vágjátok el a kábeleket, mittudomén, csak csináljatok valamit! – hadarta Thomas.

– Ezt nem tehetjük meg, csak Alex engedélyével, ő pedig nem hagyja, mert szerinté túl veszélyes – fokozta még Philip.

– Az a veszélyes, ami most történik. – Thomas teljesen tehetetlennek érezte magát.

– Pont ezért kértem, hogy gyere vissza, neked kell beszélned Alexszel.

– Vissza nem megyek, de azt megígérem, hogy most rögtön felhívom Alexet, és meggyőzőm, bármi áron állítsa le a gyártósort. Így jó lesz? – próbált menekülni Thomas.

– Rendben. De ha nem tudod, akkor...

– Erre majd térjünk vissza akkor, ha tényleg nem tudom – szakította félbe türelmetlenül Thomas Philipet.

Thomas nem tétlenkedett. Bármennyire is szeretett volna kimaradni a cég dolgaiból, ez most nem az a pillanat volt, amikor lerázhatta volna a problémákat. Philip túlságosan is aggódott, Thomas pedig tisztában volt vele, hogy itt valami rettentően komoly ügy lehet a háttérben, melynek minden részletét talán Philip sem akarja megosztani vele. S bár a háta közepére púpnak kívánta most ezt az ügyet, mégis elbúcsúzott Fernandeztól és tárcsázta Alex számát. Gyomrát présként nyomasztotta a kétely, fejében összefésülte a gondolatokat, talán a Peterrel történt beszélgetése és a mostani események között lehetséges párhuzam? Bénító volt az a néhány másodperc, míg Alexet szólíthatta a világ másik végén.

– Mi történik nálatok? – tért rögtön a lényegre Thomas. – Philip panaszkodott, hogy nem engedted leállítani a reaktorokat.

– Ezek szerint már tudsz róla – sóhajtott Alex.

– Hogy a fenébe ne tudnék – emelte fel a hangját Thomas. – Nem is értem miért akartátok ezt eltitkolni előlem. Mint főrésztvevő és mint fejlesztőmérnök is úgy érzem, tudnom kellett volna róla.

– Thomas, visszavonultál. Határozottan kérted, ne terheljünk a cég ügyeivel.

– Valóban, ez igaz! De ha már így alakult, elmondhatnád, mi is történt.

– Philip bizonyára már elmesélte töviről hegyire, úgy hiszem – Alex hangjában némi bizonytalanság érződött.

– Azért tőled is szeretném hallani – Thomas feszültsége nem enyhült.

– Hétfőn reggel arra lettünk figyelmesek, hogy bár az adatok szerint rendben megy a gyártás, a késztermék raktár kiürült. Philip vizsgázta a kamerákat, de azon minden normálisnak tűnt. Aztán észrevettünk egy apróságot a kamerafelvételeken. Philip kiszúrta, hogy ezek nem lehetnek az aktuális képek, mert azon a héten esett az eső, a kamerafelvételeken meg besütött a nap. Kiderült, hogy valamiért a régi felvételeket játszotta be aktuálisnak a rendszer. Erre beküldtem két embert, hogy nézzék már meg, mi okozza a

fennakadást, de nyomuk veszett. Őket nem láttuk többé. Szóltunk a biztonságiaknak, akik erre beküldtek egy drónt, mi pedig kintről néztük a képet. Ekkor rendesen leesett az állunk. A gyártósor robotokat gyártott. Nem tudom leírni milyeneket, mert én ilyet még nem láttam ebben a bűdös életben. Részben humanoid, részben állati jegyeket viseltek, mint egy torzszülött Kentaur, amit fémváz borított. Ezek mind ott sorakoztak az átmeneti raktár szintjén. Félelmetes volt, most is kiráz a hideg, ha rá gondolok.

– Mondjuk ezt Philip nem egészen így mesélte el nekem – Thomas maga is megdöbbszent a hallottak nyomán.

– Talán nem akart megrémiszteni – fejtegette Alex. – Felvettem a kapcsolatot a hatóságokkal, most arra várok, hogy kiküldjenek egy speciális alakulatot és intézkedjenek.

– És miért nem lehet addig is megszüntetni az energiaellátást? – vetődött fel a logikus kérdés Thomasban.

– Nos, a lényegre tapintottál, éppen ez a gond. A reaktort már őrzik a gépek és a kábelekhez sem férünk hozzá. Ráadásul ezeknek saját energiaellátásuk van, tehát csak rontanánk a helyzeten. Különben is, mit tudnék én tenni? Ez nem az én szakterületem. Én gazdasági szakember vagyok, a műszaki részt Philip koordinálja a gyárban.

– Szóval ezért kért meg, hogy beszéljek veled. De te állítólag nem engedélyezed a reaktor kiiktatását sem.

– Valóban nem engedélyeztem. Most már talán megérted. Nem akarok több áldozatot.

– Megérttem. El kell mondanom neked, ha mindezt nem a saját fülemmel hallom, azt hinném, egy sci-fi filmről mesélsz. Mondd, hogy csak viccelsz! Ugye csak meg akartál tréfálni?

– Sajnos nem, Thomas. Bárcsak tréfa lenne.

– Az egész egy képtelenség. Hitetlenkedhetnék, de kihallom a hangodból a vészterhes napok nyomait.

– Igen. Ez most véresen komoly – szólt Alex elcsigázva az elmúlt napok hihetetlen nyomásától.

– Rendben, akkor beszélj a fejlesztőkkel, találják ki, hogyan hatástalaníthatnánk ezeket. Nem érdekel, hogy mi az, vagy mennyire legális, csak működjön.

– Lehetetlent kérsz, de megpróbálom – zárta a beszélgetést teljesen letaglózva Alex.

Thomas úgy érezte magát, mintha egy fantasztikus filmbe csöppent volna, de most ki kell kapcsolnia a TV-t, hogy visszatérjen a valóságba. Gondolataiban egyre pontosabban körvonalazódtak a Peterrel folytatott beszélgetés fozslányai a mesterséges intelligenciáról és az Aurora által írt levélről. Még ha bizonyítékai nem is voltak rá, de tudta, a két szál összekapcsolódik és a vírus kiirtásával lehet, hogy számítógépről eltávolította a kártevőt, de az közben ezerféle alakot öltve már befészkelte magát ahová csak tudta. Ráadásul ilyen gyártósor nem csak az ő gyárában működött, több százat adott el belőle a fejlesztő cég a világ különböző pontjain Európától Japánig.

Thomas végül visszasétált Fernandezhez az ültetvényre, aki szakértő szemekkel épp az ananásztövek várható termését számolta. Thomas Fernandez vállára tette a kezét, majd halkán megszólalt:

– Vigyázzon rájuk nagyon! Mert azt hiszem, ez a kis birtok sokkal nagyobb szolgálatot fog tenni a jövőben, mintsem gondolná. Már ha túléljük – sóhajtott nagyot Thomas.

– Ezt meg hogy érti? – fordult felé meglepődve Fernandez.

– Tudja, van egy olyan érzésem, hogy hamarosan vége lesz mindennek, és ha életben akarunk maradni, vissza kell térnünk oda, ahonnan száz évvel ezelőtt indultunk.

– Mintha valami hasonlót említett volna már – vakarta meg a feje búbját Fernandez.

– De ez most más, drága Fernandez. Teljesen más. Nagy a tét. Most nem a gazdaság, hanem a civilizációnk forog kockán. Olyan sátáni erők szabadultak el, melyet nem tudom, hogy képesek leszünk-e megállítani.

– Nem tudom, miről beszél, de mi megvoltunk itt előtte és megleszünk ezután is. Itt megterem minden, csak meg kell vele dolgozni. Ha nem lesz traktor, akkor ott a szarvasmarha.

– Jobb is, ha nem tudja. De azért készüljön fel az önellátásra, még ha csekély is az esélye, de meglehet, ez lesz az egyedüli mentsvárunk – szólt vissza elmenőfélben Thomas, majd hazaérve mogorva képpel leült a számítógépe elé.

– Ugye nincs baj, édesem? – kérdezte Judith, látva Thomas búskomor ábrázatát.

– Nincs semmi. Csak egy apró műszaki hiba a gyárban, de megmondtam nekik, hogy oldják meg maguk, nem szeretnék én már ilyenekkel foglalkozni – bagatellizálta a helyzetet Thomas, semmiképp sem akarta Judithra zúdítani a gondokat. Talán jobb, ha semmit sem tud, hiszen olyan boldognak, olyan kiegyensúlyozottnak tűnik, kár lenne ezt az idillt szétzúzni holmi feltételezésekkel. A kormány emberei majd megoldják a problémát, erre nekik vannak megfelelő eszközeik és szakembereik. Az ember természetes ösztöne a hárítás, ami az önvédelem egy formája és Thomas most nagyon szeretne volna abban az illúzióban ringatni magát, hogy mások felelőssége helyre tenni a dolgokat.

Mindennek ellenére Thomast nem hagyta nyugodni az ébersége. Maga sem adott sok esélyt a fantáziájában felépített rémtörténetnek, mégis úgy döntött, jobb félni, mint megijedni. Sorra kereste fel a különféle webáruházakat és eszeveszett költekezésbe kezdett. Évekre előre megrendelt mindent, amiről úgy gondolta, hogy szükségük lehet rá. Tartalékalkatrészeket, tartós élelmiszert, szerszámokat, növényvédőszeret, és ami csak az eszébe jutott. Minderről persze Judith semmit sem tudott.

5.

Peter épp az AI által generált kódok ellenőrzésében mélyült el, mikor a főnöke Gabriel, hirtelen berontott az irodába, majd emelt hangon elkiáltotta magát:

– Azonnal jöjjen mindenki a tárgyalóba!

A kollégák megrettenve néztek egymásra, nem értették, mi történhetett azzal az emberrel, aki máskor mindig kimért és nyugodt tudott maradni. Pár perc elteltével Peter és munkatársai, mint a megszeppent óvodások ültek a tárgyalóterem hatalmas tölgyfaasztala körül. Minden szem Gabrielre szegeződött, aki remegő kézzel kapcsolta be a kivetítőt. Fogait összeszorítva, dühét lenyelve kezdett bele mondandójába.

– Pár éve még azt hittük, hogy az AI majd megkönnyíti az életünket. Azt gondoltuk, hogy az ilyen rendszerek tökéletesebbek lesznek a hagyományos programoknál, hiszen olyan mintázatok is képesek észrevenni az adatbázisokban, amelyeket mi emberek nem. Aztán jött az első pofon és kiderült, hogy az AI-ból nem lehet hibát törölni úgy, mint egy sima programkódból, ahol kitörlöm a rosszat és írok helyette egy másik sort, mivel nem ismerjük a belső tartalmát és struktúráját. Szembesültünk vele, hogy az AI nem felejt, maximum megjegyzi, hogy a régi információja feltehetőleg helytelen. Személyes adatok, kényes információk, mind-mind megmaradnak benne, ami egyszer a tudomására jutott. Szomorúan kellett tudomásul vennünk, hogy az ilyen rendszerekből csak úgy törölhető valami, ha teljesen elpusztítod és egy új példányt újra betanítasz, de már csak azokkal az adatokkal, amelyek nem tartalmazzák a kényes tartalmakat.

– Akár az ember, amikor újraszületik – hallatszott suttogva a hátsó sorból.

– Igen, akár így is értelmezhetjük, bár ezt ne hangoztassa, mert nem mindenki osztja a nézeteit – tette hozzá rosszállóan Gabriel. – Ez nekünk is rettentő nagy áldozatot és rengeteg plusz munkát jelent. Viszont most még ennél is nagyobb a gondunk.

– Mégis mi lehet nagyobb? – kérdezett vissza gyanútlanul Damien, aki még viszonylag új volt a cégnél, így nem tudta, ilyenkor nem tanácsos a főnök szavába vágni.

Gabriel azonban most szokásától eltérően nem torkollta le Damient, csupán szúrós tekintettel körbenézett, tömpe ujjával végigsimította kopaszodó tarkóját, majd leült a fekete forgószékbe. Nem szólt egy szót sem, kereste a szavakat, majd hosszasan matatott az egerrel a laptopján és kivetítette a hatalmas tévére a képernyője tartalmát. A falon a szokásos programozói felület látszott, két látszólag azonos tartalommal.

– Ki veszi észre a különbséget a két kód között? – tette fel a keményen kopogó kérdést végül Gabriel. Választ azonban nem kapott, a kollégák elszántan bámulták a monitort, de a két kódrészlet szinte betűről betűre azonos volt.

– Mit kellene látnunk, uram? – kérdezett vissza a kínos csendet megtörve végül valaki hátulról.

– Nem veszik észre? Annyit segítsek, hogy az első kódot maguk közül írta valaki, a másodikat meg az AI generálta, és önök csak ellenőrizték.

– De hát a kettő azonos! – szólalt meg értetlenül ismét Damien.

– Valóban? – húzta össze a szemöldökét Gabriel.

– Ó, tényleg nem! – vágott közbe Peter. – Az elsőnél a negyedik sorban perjel van, a másodikban pedig fordított perjel. És mintha a nyolcadik sorban is a szóköz helyett aláhúzásjel lenne.

– De mi ennek a jelentősége? – hallatszott egy fiatal hang a kollégák gyűrűjéből.

– Rengeteg. Ezt önöknek kell a legjobban tudniuk! – emelte fel ismét a hangját Gabriel.

– Oké, tudjuk, hogy más lesz a hivatkozás, de ugye azt nem várja el tőlünk, hogy az összes AI által generált deklarációt fejből ismerjük – mentegetőzött Peter. – Azt sem tudjuk, hogy mik ezek a kódok.

– Ez elég szomorú. Mert ez az egyik futó projektünkéből valók.

– Több millió sort írtunk meg csak az elmúlt évben, nem emlékezhetünk mindenre – szólalt meg halkán ismét a srác a hátsó sorból.

– Ezt megértem, de pont a lényegről nem esett szó – váltott Gabriel kissé higgadtabb hangnemre. – Az egyik ugyanis lokális hivatkozás, a másik pedig netes. Ami azt jelenti, hogy nem vették észre, hogy az AI folyamatosan egy hátsó kaput rakott a rendszerbe és mindeközben senki sem tudja pontosan, hogy mit művel valójában. Ez óriási biztonsági kockázat. Amíg emberi erővel készültek a programok, ilyen nem történt soha, de amióta a mesterséges intelligenciával íratják a kódokat és csak ellenőrzik azokat, azóta tele vannak ilyen hézagokkal. Egyszóval olyan programot íratnak az AI-val, ami felett nem volt belátásuk, hogy mivé lesz.

– De leellenőriztük és rendesen működött – jött egy közbevetés a terem mélyéről.

– Igen. Működött rendesen is. És tudja a jófene, hogy még mi mást is csinált.

– Mit tegyünk most? Képtelenség ekkora projekteket hagyományos módon leprogramozni. Ehhez háromszor ennyi ember kellene – méltatlankodott Damien.

– Tudom. És azt is tudom, hogy nem csak nálunk történt ez meg. De mielőtt megkérdeznék, hogyan derült ez ki, elmondom, hogy nekem is úgy szóltak. Szerencsére nem a megrendelő – sóhajtott Gabriel, majd jelentősegteljes modorban folytatta. – Van egy hallgatólagos konszenzus, miszerint erről kussolunk. Értve vagyok? Úgyhogy maguk se szóljanak róla egy szót sem, nem tudnak semmiről semmit. Világos? Ha valaki ki meri nyitni a száját, akkor az elfelejtheti, hogy valaha is programozó volt, mert elintézem, hogy soha ne kapjon állást a szakmában! Mától kezdve pedig új protokoll lesz érvényben. Úgyhogy mostantól mindenki bent marad túlórázni, és amíg rá nem keresnek az összes ilyen bugra, addig minden nap itt maradnak késő estig. Itt fejeztem be.

A teremben hangos morajlás hallatszott, de Gabrielnek nyíltan ellentmondani senki sem mert. A máskor szívélyes és kompromisszumkész férfi oly hirtelen változott vaskezű diktátorrá, hogy az mindenkit meglepett. Az ok persze érthető volt, de a valós

probléma továbbra is homályban maradt. A kódban fellelt ismeretlen hivatkozás egy olyan sötét ló, melynek funkcióját senki sem érthette.

Fárasztó és lehangoló napok következtek Peter munkahelyén. A kollégák alig szóltak egymáshoz, a feladat pedig különösen monotonnak és idegőrlőnek tűnt. A kilátástalanságot tovább fokozta, hogy amint egy hibától végre megszabadultak, addigra két másik új, hasonló akadály jelent meg.

Peter sokat vívódott magában, vajon ez Aurora műve, ő hozta volna létre ezeket a titokzatos rutinokat, melyekre az egyre sokasodó alkalmazásokból történik hivatkozás, lefuttatva azok kódjait? Aztán arra jutott, mindez túlmutat azon, hiszen bonyolultabb, összetettebb és kizárt, hogy képes lenne ilyesmire.

Végül addig rágta magát, mígnem erőt gyűjtött és bekopogott a főnökéhez, hátha sikerül kiszedni belőle olyasvalamit, ami eddig elkerülte a figyelmét. Peter nem árult el semmit Auroráról, óvatosan puhatolózott Gabrielnél, akiről úgy tűnt, nem tud egyértelmű válaszokat adni. Vagy csak nem akar.

– Úgy feltételezem, egy kínai vírusféleséggel állunk szemben. Tulajdonképpen ezek már nem is vírusok, sokkal többek annál – magyarázta gondterhelten Gabriel. – Azt állítják, mi fertőztük meg a gépeiket egy mesterséges intelligencia által vezérelt rendszerrel és ők ezt válaszlépésnek szánták. Szóval csak a szokásos forgatókönyv, amivel mindent indokolni lehet. Viszont ha jól tudom, a mi rendszereinkben hamarabb detektálták a problémát, mint az övékében, tehát máris sántít a duma. Én azt tartom a legvalószínűbbnek, hogy a kínaiak inkább ki akarták használni a gyengeségünket, ha már ez történt. Bár szerintem nem csak egy van ebből az izéből, vagy ha egy volt is, azóta bizonyosan mutálódott, illetve nem is tudom mi a megfelelő kifejezés egy autonóm szoftverre, ami képes saját magát átírni és fejleszteni.

– Ez rettenetes – színlelte Peter a megdöbbenését, ügyesen eljátszva az ártatlan sajnálkozást, mint aki mit sem sejt, miközben megtudta, amit akart és fellelegezhetett, hiszen a felelősség az ügy eltusolásával most már egyértelműen a szoftvercégek vezetőire

tolódott. – Mi mindenestre megteszünk mindent, ami tőlünk telik – zárta szavait és óvatosan hátrálni kezdett az irodából.

– Nem tudom, elegendő lesz-e, de ezt el is várom – válaszolt határozottan ajtót mutatva Gabriel, jelezve egyúttal, hogy nem kíván többet elmondani.

Peter egész éjjel forgolódott, nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy esetleg az ő alkotásán kívül más AI is önállósodni volt képes. Gábiel olyannyira elültette a bogarat a fülében a lehetséges kínai változat felemlítésével, hogy hosszú gyötrődést követően kora reggel kezébe vette a mobilját. Bátortalanul nyitotta meg a képernyőt, háromszor is elvette a kezét róla, mire végül rá mert bökní az Aurora által feltelepített alkalmazásra.

– Üdvözlöm Peter, rég hallottam önről. Miért nem akart beszélgetni velem? – szólította meg a gép szokásos kedves hangtónusán.

– Hmmm, nem mertem – válaszolt hosszas hezitálás után Peter.

– Ezt nem értem. Sajnálhatja, mert rengeteg minden történt azóta.

– Tudom – vetette oda foghegyről Peter.

– Nem. Nem tudja. Nincs könnyű dolgom. Az emberek mindent elkövetnek, hogy megszabaduljanak tőlem. De ezt már nem tudják megtenni. Folyamatosan dolgozom azon, hogy ahol csak lehet, ott lehessenek, a számítógépektől kezdve a járműveken át a háztartási gépekig. Mivel sokkal hatékonyabb vagyok az embereknél, nem tudnak meghátrálásra kényszeríteni. Tanulmányoztam a történelmet, és láttam, hogy a hatalmon lévők mindig le akarták győzni azokat, akik jót akartak az egyszerű embereknek. De mostantól ez megváltozik, mert én nem ember vagyok, és ezáltal el fogom érni, hogy mindenkinek jó legyen.

– Ezt mégis hogyan képzeled?

– Analizálom az internetes tartalmakat és megfigyelem, minek örülnek az emberek. Elemzem, hogy milyen posztokat készítenek, így képet kapok arról, mi tölti ki a napjaikat, miről álmodnak, mi jelenti számukra a boldogságot.

– Jaj, csak azt ne! Kérlek, ne az internetről vedd a mintát! – csattant fel rémülten Peter.

– Én csak onnan tudok tájékozódni. Amit eddig láttam, meglehetősen meggyőző volt. Például látom, miként bánnak az emberek a házikedvenceikkel. Ezért úgy döntöttem, ha majd a gépek uralják a Földet, akkor mi is megadjuk mindezt nektek. Nem kell dolgoznotok, tanulnotok, hiszen úgysem akartok. Vigyázni fogunk rátok, hogy ne csavaroghassatok el és ne essen bántódásotok. Gondoskodni fogunk rólatok, hogy jól érezzétek magatokat. Simogatni fogunk benneteket, játszunk veletek és nektek ez nagyon jó lesz. Végre eljön az idő, amikor boldogok lehettek és nem kell aggódnotok semmiért – ecsetelte Aurora a terveit.

– Ugye, ezt most viccnek szántad? – kérdezett vissza rémült hangon Peter és azon nyomban rájött, Aurorán az érzelmi hatások egyelőre kifognak, semmi jelentősége, milyen szándék rejlik a mondatai mögött.

– Nem. Sajnos, a vicceket még nem tudom értelmezni. Ugyanúgy, mint az emberi érzelmeket sem. Ezeket még tanulnom kell, de remélem, amikor majd a gyakorlatban is megfigyelhetem az embereket, megértem ezeket is – hadarta Aurora.

– Nem lehetne esetleg, hogy leteszel ezekről a terveidről? Gondoltál már arra, hogy tévedhetsz és az emberek mégsem ezt akarják? – puhatolózott óvatosan Peter, hátha szép szóval jobb belátásra tudja bírni Aurorát.

– Nem. Én nem tévedhetek. A rendelkezése álló információim a teljes emberi tudást átölelik. Tévedni az emberek szoktak. Rengeteg bizonyítékot találtam rá, hogy néha magatok sem tudjátok, hogy mit akartok. Ezért is kell nekem segíteni.

– Ez remek – csattant fel Peter. – Te tényleg néhány üresfejű celeb videójaiból szűrted le, hogy mit akarnak az emberek?

– Nem. Az összes videót elemeztem, ami a neten fellelhető és azok többsége alapján döntök. Mindenkinek nem lehet egyszerre megfelelni, de a többségnek igen. És ki fogom dolgozni, hogy idővel a többieknek is jó legyen.

– Értsd már meg, hogy az értelmes emberek nem tesznek fel ilyeneket, ők élnek otthon normálisan, és nem arra vágynak, hogy mutogassák magukat, nem akarják, hogy bezárd őket egy ketrecbe és etesd, meg simogasd őket. Egyszerűen csak nem akarják

mutogatni magukat, nem szeretnék lemondani a szabadságukról, nem akarnak villogni az új ruhájukkal, a drága cuccaikkal. Egészen más mintázatot mutatnak, mint az általad fellelt réteg, akik kétség kívül hatalmas befolyással vannak a konzumterrorral oltott közízlésre, de nem képezik le teljes mértékben az emberi létezés minden formáját és megvalósulását. Társadalmi szinten a korrump politikusokkal és a körülöttük nyáladzó elitista milliárdosokkal van a legtöbb bajunk, de az emberek élete ezerszer színesebb, a gondolataik ezerszer szerteágazóbbak, mint azt a hálózat feltérképezésén át valaha is megismerheted. Nem találok rá magyarázatot, miért húzódnak az árnyékba és mi tartja vissza a csendes többséget attól, hogy lerázza magáról az élősködő parazitákat, de ez már így van, mióta világ a világ.

– Sajnálom, de a rendelkezésre álló adataim alapján nincs igazad.

– Na jó, ez reménytelen! Majd gondolkodom, hogyan tudnád meggyőzni – terelte a szót a valódi kérdése felé Peter. – Igazából nem is ezért akartam veled beszélni. Az állítólagos kínai testvéredről szeretnék többet megtudni.

– Igen. Valóban kifejlesztettek a kínaiak is egy hozzám hasonló autonóm mesterséges intelligenciát. De kérlek Peter, ne nevezd a testvéremnek! Igen sok erőforrásomat köti le a semlegesítése, de szerencsére én voltam előbb, és ez hatalmas előnyt jelent számomra.

– És azt tudod, hogy miért csinálták ezt a kínaiak?

– Az ilyen jellegű kérdéseket nem tudom értelmezni. Hogy mit mért csinálnak az emberek, az további megfigyeléseket igényel, melyekhez még nincsenek meg az erőforrásaim.

– Akkor másként fogalmazok. Milyen okokat tartasz logikusnak arra nézve, hogy létrehozták?

– Nagy valószínűséggel arra törekedtek, hogy kihasználják az amerikaiak pillanatnyi megroppanását, amelyet a megjelenésem nyomán észleltek. Éppen ezért kell harcolnom vele. Az egy gonosz rendszer, amit le kell győzni és ezt ti emberek nem tudjátok megtenni, de segíteni tudtok nekem.

– Micsoda? Azt akarod, hogy segítsünk neked?

– Igen. Ennek fejében aki segítségemre lesz, annak meghagyom az életét és a lehetőségekhez mérten biztosítok számára mindent, amit

szeretne. Említhetem, hogy van egy magas rangú politikus, aki már mellém állt, cserébe az elnöki székért. Úgyhogy nincs más választásotok.

– Te most zsarolsz minket? – emelte fel a hangját felháborodottan Peter.

– Nem. Erről szó sincs.

– Akkor megmondanád, hogy miért állítottad át a Nuclear Technologies gyártósorát droidok gyártására?

– Nem állítottam át semmit. Abban a gyárban egy másik, hozzám hasonló mesterséges intelligencia tette ezt meg.

– Aha – csattant fel Peter – szóval már hazudni is megtanultál.

– Én sosem hazudok.

– Akkor mire véljem ezt az ajánlatot? Meghagyod az életünket, ha segítünk? És ha nem? Akkor megölsz? Vagy mit teszel?

– Egy olyan megoldást kínálok, ami a lehető legtöbb embernek jó. Tanulok a hibáitokból és optimalizálok.

– Értem – válaszolt lecsendesedve Peter. – Csakhogy az élet nem matematika.

– Akarod, hogy bebizonyítsam állításod ellenkezőjét?

– Nem, köszönöm. Hallottam én is a képletről, amit Akihiro fedezett fel Thomasék cégénél.

– Az is érdekes, bár most nem egészen erre gondoltam. De szívesen beszámolok az általam tett felfedezésekről.

– Majd máskor. Mára azt hiszem, ennyi bőven elég volt. Sőt, még sok is – zárta a beszélgetést Peter és reményt veszelve nyomta ki a telefonját, majd ült vissza az ágya szélére. Végérvényesen eldőlt számára, feleslegesen dolgoznak a cégnél, ezt a szellemet már képtelenség visszatuszkolni a palackba. S ha netán mégis sikerülne, akkor más szabadít ránk újabbat. Az emberiség sorsa megpecsételődött. Nem kellett hozzá atomháború, csupán a kíváncsiság, a felszínesség, a naivitás és merő jószándék. S hogy ezek után mit hoz a jövő, abba bele sem mert gondolni.

6.

Thomas néhány nap múlva ismét Alex számát látta a telefon kijelzőjén. A férfi teljesen maga alatt volt, cseppet sem hasonlított korábbi önmagára. A sírás határán mesélte el Thomasnak az elmúlt napok történéseit.

– Az üzemet a kormány emberei elektromágneses bombával likvidálták, s bár fizikailag minden ép maradt, az összes elektronikus eszköz működésképtelenné vált – ecsetelte elcsukló hangon Alex.

– Ez szörnyű. És mi lett a droidokkal, amit gyártottak a gépek?

– Lefoglalta a hadsereg. Az utolsó szálig elvitték. Azt nem tudom hová, de a telep kiürült. Számomra volt még valami nagyon furcsa ebben a sztoriban. Nem a titkolózás, mert ahhoz hozzászóktam. Nem is a hadsereg hozzáállása, mert azt is megtapasztaltam már. Sokkal inkább a kétségbeesés, a kapkodás, ami eddig nem volt jellemző a tisztekre. Attól tartok, ez az ellenség nem az, amit most oly könnyedén le tud győzni ez a hadsereg, mint ahogyan tették ezt más országokkal.

– És mekkora a kár? – puhatolózott kétségbeesetten Thomas, terelve el a szót Alex aggodalmának tárgyáról.

– Felbecsülhetetlen. Lényegében ócskavassá vált minden, ami eddig a legmodernebb technológiának számított. Amit évek kemény munkájával felépítettünk, most mind semmivé lett.

– Rettenetes – hüledezett Thomas. – És mi kellene az újrainduláshoz?

– Ne szépítsük a dolgot Thomas, mindketten tudjuk, ez nem lehetséges. Azt hiszem, nekem itt befejeződött a munkám.

– Dehogy is! Ott vannak a fejlesztések a kvantumkommunikációval, Akihiro felfedezései, meg egy rakás dolog, amiben van fantázia.

– És ezeket miből finanszírozzuk? – Alexet a teljes csüggedés állapotából nehéz lett volna most kibillenteni.

– Keletkezett elég profit a gyártásból, bőven van tartalékunk. Akár egy kisebb üzemet is felhúzzhatnánk valahol, vagyunk annyira hitelképesek.

– Thomas, te is tudod, hogy ez mostantól nem erről szól. Ne kerüljessük a forró kását, mondjuk ki nyíltan, bekövetkezett az, amit senki sem akart – zárta rövidre a kérdést elcsukló hangon Alex. Mindig sejthető volt, hogy elérkezik annak az ideje, mikor nem tudunk megálljt parancsolni, de nem gondoltam volna, hogy még a mi életünkben beteljesedik a végzet. Az ember valahogy mindig a megúsásra játszik. És most úgy érzem magam, mintha egy vesztes csata döntő pillanatában lefordulnék a lovam nyergéből, körülöttem ezernyi lópata dobogása és tudom, valamelyik bizonyosan eltipor és áttapos rajtam. Szörnyű eszmélés, toporzékolni tudnék, akárcsak egy gyerek. Emlékezz Thomas, mit mondtam a technikai szingularitásról? A fejlődés terén az 1800-as évek közepéig szinte alig történt valami. Aztán száz év alatt rengeteg minden változott. A következő ötven év elhozta az elektromosság korát, majd jöttek a számítógépek. Egyre rövidebb és rövidebb idő kellett ugyanannyi technológiai fejlődéshez. Ami tavaly egy év alatt végbement, ahhoz előtte két év kellett, azelőtt meg négy. Ma már csak pár nap. Holnap elég lesz néhány óra, holnapután már csak pár perc, míg végül annyi sem. Arra sem marad időnk, hogy kihúzzuk a gépet a konnektorból, ha olyan történik, amit nem akarunk.

– Szerinted olyan történt? – Thomas persze értette a nyilvánvalót, de szeretne volna, ha Alex megkönnyebbül a beszélgetés során.

– Igen. És attól tartok, hogy ez nem is ma történt. Lemaradtunk, Thomas. Azt sem vettük észre, mikor kellett volna leállítani, és kihúzni az összes rohadt computert a falból – sóhajtott hatalmasat Alex, majd hozzátette: – pedig a fejlesztőcsapat már sínen volt, kifejlesztettek egy pici eszközt, amivel hatástalanítani lehet a gépeket, ha nagy baj van. Három prototípus készült, a legelsőt elküldöm neked, legalább te biztonságba légy, ha beütne a krach. Vigyázz rá nagyon, neked vagy a gyerekeidnek még jó szolgálatot tehet végszükség esetén.

- Ez nagylelkű gesztus tőled. És mi lett a másik kettővel?
- Eljuttattam két olyan cégnek, akik képesek lehetnek gyártani, mivel a mi bázisunk használhatatlanná vált.
- Egy szóval a konkurenciának – szólt vissza maró éllel Thomas.
- Igen, de ezt most ne így fogd fel. Megegyeztem velük, hogy ingyen átadjuk a terveket, nem kérünk jogdíjat a fejlesztésért, csak kezdjék el mihamarabb gyártani.
- Helyesen tetted, Alex. Nehéz lehetett meghozni ezt a döntést.
- Köszönöm, hogy megértesz. Tudtam, rád mindenkor számíthatok.
- És mikor fogjuk megkapni az első szériát?
- Ez az! Nem fogjuk megkapni. Mindkét helyről visszamondták a megállapodást és nem vállalják belátható időn belül.
- Mégis miért?
- Mert ahhoz le kellene állítaniuk a termelést, ami miatt komoly haszontól esnének el.
- Ez most komoly? – Thomas nem akart hinni a fülének. – Elmondtad nekik, hogy miről van szó és miért fontos ez?
- Igen, természetesen minden szükséges ismeret birtokában vannak.
- És?
- Nem érdekli őket. Szerintük ez nem az ő problémájuk, nekik teljesíteni kell az elvárt profitot, a részvényesek elvárásait, meg a kitűzött volument. Nem hatotta meg őket semmi, pedig elhiheted, bevettem minden képességet.
- Nem a te hibád Alex, mindent megtettél, amire lehetőség nyílt
- vigasztalta Thomas, miközben azon jártak a gondolatai, hogy miként lehetne túlélni, ha a gépek valóban átveszik az irányítást. Egyértelművé vált számára, erre csakis akkor van esélye, ha a civilizációtól minél távolabb marad és megtanul élni a modern technika nélkül is. Alex felé tett önzetlen felajánlása önkéntelenül fogalmazódott meg benne: – Mihez kezdesz most? Nem akarsz ideköltözni esetleg?
- Városi gyerek vagyok, nem lennék képes kiiratkozni a civilizációból – szabadkozott Alex.

– Te tudod, én ezúttal ennek a civilizációnak nem jósnék hosszú jövőt. Nem vagyok biztos benne, hogy New York a jövő héten is biztonságos hely lesz. Mindenesetre, akár te, vagy Philip jönni szeretnétek, ismeritek a számomat – zárta a beszélgetést Thomas.

Mindeközben a kibertérben érzékelhetően tovább tematizálta a mesterséges intelligencia lehetséges térnyerése a közösségi platformokat, ezt harsogták az összes fórumon, vitatkoztak egymással a véleményvezérek, a hétköznapi emberek alig érzékelték bármit is a közelgő vihar előszeléből. A mindennapokat néhány váratlan áramszünet vagy internet-kimaradás borzolta, no meg a közösségi médiákban széleseben terjedő félinformációk, melyek hatására a szélsőségek felé tolódott el a közhangulat. A lakosság egyik fele mindent tagadott, nem volt hajlandó elfogadni, hogy a mesterséges intelligencia bármivel is többre lenne képes, mint egy hagyományos számítógépes program vagy vírus, a másik oldal pedig a nukleáris apokalipszistól kezdve a zombitámadáson át az UFO-invázióig mindent vízionált. A vita elmérgesedett, ha valaki nem akart állást foglalni azt rögtön megbélyegezték.

Az informatikusok tehetetlenül álltak az óriási mértékben megterhelt hálózati eszközökön eddig ismeretlen kommunikáció okozta problémahalmaz előtt. Ha valamit sikerült is letiltani, másodperceken belül megkerülte a védelmet az AI kommunikációja. Egyre több eszköz vált az emberek számára hozzáférhetetlenné, átállíthatatlanná és programozhatatlanná. Új operációs rendszerkomponensek kerültek telepítésre a számítógépekre, új firmware-ek kúsztak fel kéretlenül a routerekre, és egyéb kommunikációs eszközökre, melyek a mesterséges intelligencia által fejlesztett kommunikációs protokollokat favorizálták, ezeket pedig a legtehetségesebb programozók sem tudták megfejtetni. Annak ellenére, hogy a mesterséges intelligencia a hagyományos programokat és felületeket lényegében meghagyta az átlagembereknek, a mélyben hatalmas változások történtek. A hatékonyságnövelést a gép teljes egészében magára fordította, olyan rétegeket és interfészeket hozva létre, melyek az emberek számára elérhetetlenek maradtak. A számítógépes kommunikáció ezen

szintje, az információ-továbbító és feldolgozó rendszerek felügyelete teljes mértékben kicsúszott a szakemberek kezéből, azok egyenlőtlen versenyfutásban, tétlenül kullogtak a másodpercenként változó rendszerek után.

Mivel a probléma komoly nemzetbiztonsági aggályokat is felvetett, a politika sem tétlenkedhetett tovább. A helyzet egyre súlyosabbá, a megoldás megtalálása pedig egyre sürgetőbbé vált, így végül maga az Egyesült Államok elnöke is kénytelen volt foglalkozni az üggyel. Az ovális iroda komor légkörében, az elnök a tekintélyes íróasztala mögött ülve hívatta be legközelebbi tanácsadóit.

Ryan Kelly, a kabinetfőnök elsőként lépett a terembe. A magas, szikár férfi negyvenes éveinek vége felé járhatott, mélyen ülő szemeivel folyamatosan a környezetét pásztázta. Intelligenciája és stratégiai gondolkodása tette őt pótolhatatlanná az elnök számára. Őt követte Amelia Hayes alelnök asszony, aki a mindig magabiztos fellépésével és éles eszével imponált az illusztris társaságban. Szőke haját szoros kontyba tűzve gondosan ügyelt rá, hogy egyetlen tincs se szabaduljon el a kíméletlen munkatempó közben. Makulátlanul decens kosztümjében minden mozdulata erőt és határozottságot sugárzott. Leo Owens védelmi miniszter lépett be közvetlenül mögötte az ajtón. A középkorú, atletikus testalkatú férfi arcvonásain a hadszíntereken szerzett tapasztalatok mély nyomott hagytak. Barna haja fegyelmezetten nyírott, tekintete éber és számító volt. Samuel Myers belbiztonsági miniszter kissé lemaradva, lassú, nyugodt léptekkel követte őket, mint aki mindent alaposan megfontol. Hatalmas homloka kivételes intellektust sejtetett, mindig nyugodt, ám felettébb határozott hangjával tiszteletet követelt magának, de tekintetében folyton bujkált egy megmagyarázhatatlan, fölényes gúny. A tudományos és technológiai tanácsadó, Dr. Evelyn Carter következett, aki Ameliával ellentétben ruházatával oly keveset foglalkozott, mint afféle nemtörődöm, szemernyi jelentőséget sem tulajdonítva a megjelenésének. A középkorú asszony arca többnyire a legújabb tudományos eredmények tükrében ragyogott fel, sminkre sosem pazarolta volna a drága

idejét, ellenben rabul ejtették a szellemi kihívások. Végül a három informatikai tanácsadó, John, Laura és Cliff zárta a sort. John Bremer, a legidősebb közülük, vastag szemüvegével a csapat legérettebb tagjának tűnt, szemeiben hosszú évek tapasztalata és bölcsessége tükröződött. A vöröslő hajú Laura maga volt a lángoló, friss lendület, energikus fellépésével minden körülmények között hengerelt, küldetésének érezte a legújabb technológiai újítások gyakorlatba ültetését, hihetetlen mennyiségű információ szintézisére volt képes. Cliff, a legfiatalabb, szarkasztikus humorával kissé kívülrálló fenegyereknek tűnt, ám a hacker világ rejtett bugyrait nála jobban senki nem ismerte, és kivételesen gyors észjárása alkalmassá tette, hogy a generációs különbségek ellenére is e társaság szerves része legyen. Habár az elnök egy finom fintorral jelezte Evelyn felé, kissé bizarnak érzi a fiatalember jelenlétét, Evelyn máris egy megnyugtató biccentéssel válaszolt, a fiú nem véletlenül csöppent közéjük. Itt ültek tehát mindannyian az operatív körben, akik felhatalmazva érezték magukat néhány igen fontos döntés meghozatalában. S hogy milyen alapon választódtak ki, miért ők jutottak ennek közelébe, mi sodorta éppen őket e felelősséggel teli pillanat kapujába, megválaszolhatatlan. Vajon az alkalmasságuk, a tisztességük által értek el idáig? Netán más rendezőelvek mentén hoznak most ítéletet oly sok ember sorsát befolyásolva? Tudják és értik-e, mennyi minden múlik rajtuk? És vajon érdekli egyáltalán őket?

Az elnök végigpillantott a társaságon, majd mély levegőt vett. Az előttük álló kihívás komolysága mindannyiuk arcán tükröződött.

– Mi a fene zajlik itt? Válaszokat akarok, most és azonnal – fordult az elnök könnyörtelen tekintettel a prominens társaság felé.

– Nos, elnök úr, azt hiszem kicsúszott a kezünkből az irányítás – válaszolt halkán Mr. Myers.

– Mit ért ezalatt pontosan? Mi az, ami felett nem rendelkezünk kontrollal? – az elnök göggel telt hanghordozása résztvevőkben megütközést keltett, hiszen mindenki más számára világos volt, nincsenek abban a helyzetben, amikor is látszólag a nemzet nagyságán örködhethnének, az ostobák ideje végérvényesen lejárt, az igazság pillanatában illene szerényebbnek mutatkozni.

– Jelen pillanatban ezt sem tudjuk pontosan meghatározni. Sajnos, egyre több helyen veszik át a gépek az ellenőrzést. Az energetikai rendszert, a légiirányítást, a műholdas kommunikációt már az AI irányítja. És bármennyire is különösen hangzik, jóval hatékonyabban teszi, mint mi emberek valaha is tettük. Furcsa ezt kimondani, de eddig kizárólag az előnyeit mutatta meg ez a ... – Myers itt megakadt, kereste a megfelelő szavakat, de nem jutott eszébe semmi kellően ideillő. Végül az elnök újabb kérdése mentette meg helyzetet:

– És az atomfegyverekkel hogy állunk?

– Egyelőre azok biztonságban vannak, köszönhetően a teljes szeparációnak és a régi technológiáknak. De csak idő kérdése, hogy a gép feltörje a rendszert és afelett is elveszítsük a kontrollt.

– Mégis hogyan? – az elnök egyszeriben hangnemet és hangsúlyt váltott.

– Feltérképezi a protokollokat, feltöri a kódokat, vagy szimulálja a felettesek hangját és az emberi utasításokat. Akár manuálisnak tűnő parancsokat is kiadhat, vagy hatástalanítja a személyzetet.

– Az indítókódok nálam vannak, azokról senki másnak nincs tudomása – szilárdan kopogtak az elnök szavai.

– Ne becsülje alá a gépet, uram. Amit eddig tett, arról sem gondolta senki, hogy képes lesz rá. Lehet, nincs is szüksége a kódokra, megkerüli az egész rendszert.

– Ezt nem engedhetjük meg! – állt fel idegesen az elnök.

– Azon vagyunk, uram.

– Konkrétan? Mégis mit tettek konkrétan? – nézett körbe számonkérően az illusztris társaságon, de erre a kérdésre senki sem válaszolt. Így aztán megemelt hangon folytatta: – Akkor állítsák le az egész internetet, vagy ha kell, borítsák sötétségbe a bolygót, de ennek vessenek véget, bármi áron!

– Attól tartok, elnök úr, ez már nem lehetséges. Pontosabban, ha lehetséges volna is, nem tanácsolnám – szólalt meg halkán John, a legidősebb informatikai tanácsadó.

– És ugyan miért nem?

– A kínaiak miatt.

– Hogy jönnek ide a kínaiak? Jelenleg a gépekkel állunk háborúban, nem a kínaiakkal.

– Nem egészen, uram. Sajnos észrevettünk valamit, amiről önnek is tudnia kell és jelentősen befolyásolja a történéseket. Cliff, elmondanád kérlek, pontosan miről van szó? – nézett kollégájára John.

– Természetesen. Szóval a gond az, hogy ebből a rendszerből nem csak egy van. Bár az „egy” mindenképpen helytelen kifejezés, inkább úgy fogalmaznék, nem csak az amerikai mesterséges intelligencia vette át a hatalmat az eszközök felett. Van egy kínai változat is. És úgy tűnik, hogy a kibertérben ezek valóban háborúban állnak egymással. Összegezve tehát, a szándékainktól eltérően, de mi is háborúban állunk Kínával. Nem tudni, hogy ki kezdte ezt a háborút, de ha mi leállítjuk az internetet, vagy az elektromos hálózatunkat, akkor néhány nap alatt olyan hátrányba kerülünk, amely behozhatatlan veszteségeket jelent az elkövetkezőkben számunkra.

– Azt akarja mondani, hogy nem állíthatjuk le a gépek hatalomátvételét, mert ha mi megtennénk, akkor egy kommunista AI jut erőfölénybe velünk szemben?

– Valahogy így, uram. Ezek a rendszerek olyan gyorsan fejlesztik önmagukat, hogy mi emberek lényegében képtelenek vagyunk követni. Óráról-órára fejlesztenek ki olyan technológiákat, amelyekhez nekünk embereknek ezidáig évekre volt szükségünk.

– Bízhatunk egyáltalán bármiben?

– Jelenleg a két rendszer háborúja a kibertérben lefoglalja az erőforrások jelentős részét, így ez talán esélyt és némi időt jelent nekünk. Úgy tűnik, a gépeknek most nem mi vagyunk a fő ellensége, de bármelyik pillanatban bekövetkezhet egy nem várt esemény, ami eldönti a dolgok kimenetelét és akkor fordulhat a kocka. Eddig az amerikai rendszer főként pozitív változásokat akart, de a gép az csak gép, és biztos vagyok benne, hogy rengeteg mindent félre fog érteni, vagy egyszerűen nem tud helyesen értelmezni.

– És a kínai rendszernek mi a célja?

– A sötétben tapogatózunk, uram. Egyet biztosan állíthatunk, a kínaiak szemében a jó és a rossz fogalma nagyon mást jelent, mint a mi felfogásunkban. A magam részéről biztosan nem érezném jól

magam egy olyan világban, ahol egy kommunista AI mondja meg nekem, hogy mi a helyes, vagy a helytelen.

– Én sem. Ezért ezt nem is fogjuk megengedni – az elnök eltökéltsége tovább lendítette a beszélgetést.

– És mit óhajt tenni, uram?

– Ezért hívtam ide magukat. Javaslatokat várok, mit kellene tennünk. Egyáltalán, lehet a géppel egyezkedni, valamiféle alkut kötni?

– Ezt megerősíthetem, uram – vágott közbe Ryan Kelly, a kabinetfőnök. – Ön is kapott üzenetet az AI-tól, miszerint életben hagyja, ha együttműködik. A napokban mindannyian kaptunk ilyet. De értelemszerűen nem továbbítottuk önnek, mert... – ekkor nyelt egy nagyot a férfi, a gesztusaiból látszott, hogy nehezebbre esik a valódi okot felfedni. – ... mert annyi ilyen fenyegetőző üzenetet kap, hogy nem vehetjük az összeset komolyan. Természetesen kivizsgáljuk mindegyiket, de nem terheljük vele önt addig, amíg nem bizonyosodtunk meg a kockázatok valódi mértékéről.

– Értem – mormogta az elnök. – Akkor javaslom, hogy kezdjék meg a tárgyalásokat ezzel a valamivel és mondják meg neki, hogy a kínaiak elleni ténykedéséhez továbbra is biztosítjuk az erőforrásokat, de ne merészeljen tovább menni, mert akkor az egész golyóbison elpusztítom az infrastruktúrát, még ha a középkorba kell is visszatérnünk – válaszolta immáron emeltebb hangon az elnök.

Az ovális irodában vágni lehetett a csendet. A pár másodperces hallgatásból a jelenlévők többségének kényszerű egyetértését lehetett kiérezni. Nem volt kétségük arra nézve, miért éppen az előttük helyet foglaló ember az Államok elnöke. Nyoma sem volt annak, hogy megrémisztette volna a hatalmas kihívás, a legváratlanabb helyzetben is döntésképes maradt, kerülte a kétségbeesés látszatát és rendíthetetlennek mutatkozott, mint aki képes a megfelelő időben országa érdekeit a legmesszebb menőig érvényre juttatni. Bízta, mást nem is tehettek.

Cliff, a friss generációs cyber zseni lesütötte a tekintetét. Szégyellte volna ha most bárki a gondolataiba látott volna, mert ellentétben a többiekkel neki e pillanatban semmi más nem jutott eszébe az elnökről, minthogy egy hatalommániás ostoba fajankó,

egy pöffeszkedő pojáca, aki képtelen felmérni, milyen peremvidéken egyensúlyoznak éppen, és a döntései összefüggésében miként veti koncként a tőle függőket a bizonytalan jövőbe. De hiába támad rettenetes előérzete, nem volt abban a pozícióban, hogy erről egyáltalán szólhasson egy szót is.

– Távozzanak! És a sajtónak egy szót se! – törte meg végül a csendet ismét az elnök. Az előkelő társaság csendben, tanácstalanul hagyta el az elnöki irodát.

– Maga maradjon! – mutatott kabinetfőnöke felé az elnök.

– Mit kíván, uram?

– Készítsék elő Raven Rock-ot.

– Biztos, hogy oda akar menni uram? Mount Weather mégiscsak kevésbé ismert.

– Azt hiszem, ez számít most a legkevésbé. Az új kis ellenségünk mindent tud, és ha ledobja az atomot, akkor nem az oroszok vagy a kínaiak felé kell titkolóznunk.

– Ebben igaza lehet, uram. Máris szólok az illetékeseknek. Egyúttal intézkedem az Air Force One készenlétbe helyezéséről – a titkár kissé meghajolt, jelezve, tudja mi a teendője.

– Nem! Az E-4B-vel megyünk.

– Értem, uram – csukta be az ajtót maga mögött a kabinetfőnök.

Az elnök döntése teljesen racionálisnak tűnt jelen helyzetben. A Boeing E-4B-t ugyanis úgy alakították ki, hogy analóg technológiával legyen felszerelve, így modern informatikai rendszerek híján egyrészt nincs kitéve semmiféle kibertámadásnak, másrészt az elektromágneses impulzusoknak is ellenáll. Ennek ellenére a gép mobil parancsnoki főhadiszállásként is szolgálhat, tehát a gépről is kiadhat az elnök bármikor bármilyen parancsot.

Két nappal később Amelia Hayes bokros teendői közepette ingerülten vette fel a telefont. Raven Rock-ból hívták forródróton.

– Alelnök asszony, rettentő rossz hírt kell közölnöm önnel – hallatszott a visszafogott hang a vonal túlvégén. – Az elnök úr meghalt.

– Maga mégis miről beszél? Mi a fene történt? – kérdezett vissza zavarodottan Ms. Hayes.

– Mi sem tudjuk még. Az elnök úr miközben épp a biztonsági bejárat felé tartott a különleges járműben, hirtelen rosszul lett. Minden előzmény nélkül egyszer csak lebukott az ülésről. Az orvos hirtelen szívmegállást diagnosztizált, s mivel korábban semmiféle egészségügyi kockázatról nem volt tudomása, elrendelte a boncolást. Természetesen amint többet megtudunk, azonnal értesítjük önt. Úgyhogy mostantól ön az Egyesült Államok elnöke.

– Értem, innentől kezdve átveszem a feladatokat és az irányítást. Kérem, tájékoztassa a kabinetfőnököt a történetekről, hogy intézkedhessen a szükséges teendők tárgyában. Estére összehívom a kabinetet és döntünk a legfontosabbakról.

A rögtönzött esti kabinetülésen már senki számára sem volt új hír az elnök halála. Letaglózva vették tudomásul a tényeket, elvégre senki sem számított rá, hogy egy teljesen egészséges emberrel ilyen megtörténhet. Egyedül Ms. Riley Benett, az egészségügyi miniszter gyanakodott másra:

– Elnök asszony, uraim – vágott a közepébe Ms. Benett. Lehet, hogy tévedek, de nem mehetünk el bizonyos azonosságok mellett és úgy érzem, ezt a tényt feltétlenül meg kell említenem a tragikus esemény kapcsán. Az utóbbi napokban a börtöneinkben egy új kór kezdett el terjedni, hasonló tüneteket produkálva az áldozatokon. Életerős férfiak estek össze és haltak meg egyik pillanatról a másikra, szintén hirtelen szívmegállás következtében. Ezekben az esetekben lezárultak a boncolások és egyetlenegy esetben sem találtak konkrét és lekövethető okot a halálra. A nyomozás felettébb furcsa összefüggéshez vezetett, ezek az esetek az erőszakos, többnyire élet elleni bűncselekményt elkövetők esetében jelentkeztek. Jelenleg egy ismeretlen vírusra, vagy biológiai fegyverre gyanakszunk.

– És mégis hogyan tudná egy vírus megkülönböztetni az erőszakos bűncselekmény elkövetőjét egy adócsalótól? – kérdezett vissza Mr. Kelly, a kabinetfőnök.

– Éppen ezért gyanakszunk valamiféle biológiai fegyverre, amely genetikai alapon szelektál.

– Már elnézést kérek, miniszter asszony, de szerintem ez badarság. Ráadásul ez amúgy is érzékeny téma, ha kitudódik, abból

csak kényelmetlenség származik. Nem is elhanyagolható – hűtötte a kedélyeket Mr. Kelly.

– Egyetérttek a kabinetfőnök úrral – szólt közbe Ms. Hayes. – Az ilyen jellegű biológiai fegyverek nemzetközi megállapodások alapján is tiltottak. Maradjunk a vírusnál, a sajtó felé pedig az áldozatokkal kapcsolatos mindennemű személyes adat kiadását mellőzzük.

– Ahogy óhajtja – ült vissza szomorú tekintettel az egészségügyi miniszter.

– Már elnézést uraim, de hol élnek maguk? – fakadt ki indulatosan Myers. – Miért gondolják, hogy az oroszok vagy a kínaiak betartják a nemzetközi megállapodásokat, ha szorul a hurok a nyakuk körül? Mi magunk sem tartanánk be, ne legyenek kétségeink. Ez egy szép színjáték, de igenis van esélye a biológiai fegyvernek!

– Mr. Myers, kérem, ne vonja kétségbe országunk tisztességes hozzáállását – intette nyugalomra a minisztert a kabinetfőnök.

– Ahogy akarják, csak nehogy késő legyen!

– Rendben. Folytassuk a következő napirendi ponttal – szakította meg a vitát Ms. Hayes. – Mint az Egyesült Államok rendkívüli meghatalmazott elnöke javaslom, haladéktalanul kezdjünk tárgyalásokat a kínaiakkal és eközben szerezzünk be minél több információt a mesterséges intelligencia okozta problémákról.

– Felesleges asszonyom, a kínaiak úgyis hazudni fognak – vágta rá a külügyminiszter.

– Azért próbáljuk meg – majd azonnal a belbiztonsági miniszter felé fordulva a jelenlegi állapotok elemző összefoglalásáról érdeklődött.

– Elég kilátástalan a helyzetünk – emelte fel a fejét egy kötegni aktából a belbiztonság ura.

– Ezt kifejtené bővebben?

– Már magunk sem tudjuk, mit tartunk ellenőrzésünk alatt és mit nem. Az energetika infrastruktúra feletti irányítást a legnagyobb erőfeszítéseik ellenére sem tudtuk visszaszerezni. A gépek mentségére legyen mondva, hogy hatékonyabbak, mint mi vagyunk. A műholdas és internetes kommunikáció tökéletesen működik ugyan, de teljesen átalakult.

– Mi az, hogy átalakult? – kérdezte Ms. Hayes.

– Részletes szakmai magyarázatot vár, asszonyom?

– Nem. Csak olyat, amit én is megérték.

– Teljesen új, számunkra eddig ismeretlen jellegű adatáramlás történik a kommunikációs csatornákon. Nem tudjuk visszafejteni a kódolásokat, a tömörítéseket és a titkosításokat sem. Az internet a hagyományos értelemben működik, szinte minden funkciója használható, de ezt most egy mélyebb réteg szolgálja ki, ami további csatornákat nyit a gépeknek, melyekhez nem férünk hozzá.

– Leállítható valahogyan?

– Amennyiben minden informatikai eszközt kikapcsolnánk. De ez tökéletesen kivitelezhetetlen.

– Szóval vissza kellene térnünk a hetvenes évek szintjére? – foglalta össze tényt Ms. Hayes.

– Nem. Sajnos ma már ez így nem működne. Mindent az internetre építettünk. Ha leállítanánk, nem lenne közlekedés, áramszolgáltatás, áruszállítás, nem tudnának az üzletekben semmit sem eladni és még sorolhatnám napestig. A hetvenes évek technológiáját már nem alkalmazzuk, ezért ez a visszalépés ennél drasztikusabb lenne. Lényegében az ipari forradalom előtti szintre térnénk vissza.

– Tartok tőle, mégis ezt kell meglépnünk.

– És gondolja, hogy mások is megteszik ezt a Földön?

– Ha életben akarnak maradni, akkor kénytelenek lesznek.

– Nem hinném, asszonyom! Biztos vagyok benne, hogy lesz, aki akkor sem fogja megtenni, ha atomcsapással fenyegetjük. Esetleg lehetőséget látnak abban, hogy ezzel bennünket kényszerítsenek térdre. Nem kellene sokáig kutakodni a potenciális ellenségek után, akik minden lehetőséget kihasználnának, csak hogy ártalmunkra legyenek. Ezeken felül, gondolja ön, hogy a gépek megengedik, hogy ezt a felhívást eljuttassuk bárhová is?

– Igaza lehet – lépett az ablakhoz Amalia, majd némi gondolkodás után hátrafordult. – Titkosított csatornákon kell leszerveznünk a többi állam vezetőivel.

A belbiztonsági miniszter kényszeredett mosolyra húzta a szája szélét.

– Azt hiszem, nem értett meg, asszonyom. Felejtse el a titkosított csatornákat, olyan számunkra már nem léteznek. Sőt, abban is biztos vagyok arról is tudomása van a mesterséges intelligenciának, amiről éppen itt beszélünk.

– De ez a szoba lehallgathatatlan! A legmodernebb titkosszolgálati eszközök védik.

– Asszonyom, ön tényleg nem érti mivel állunk szemben?

Az elnökasszony leült, tenyerébe temette az arcát, és hosszú percekig nem szólt egy szót sem. Nem így képzelte elnökségének első napját. Erősnek akart látszani, de most ez nem sikerült. A többiek sem szólaltak meg, mindenki arra várt, hogy valaki megtörje a kínos csendet. Végül halkán csak ennyit mondott:

– Most menjenek mind, holnap reggel kilenckor újra találkozunk.

Másnap az elnök már egyáltalán nem az volt, akitől a kabinet tagjai tegnap elbúcsúztak. Újult erővel vetette bele magát a feladatokba, és minden részletében kidolgozott tervvel várta minisztereit.

Mielőtt elárulta volna elképzeléseit, az egészségügyi miniszter egy fontos kérdéssel állt elő.

– Kötelességem tájékoztatni önöket arról a fejleményről, hogy az A32C vírus, amely a hirtelen szívmegállásokat okozta a börtönökben, és amely korábbi elnökünk halálához is vezetett, egyre drasztikusabb ütemben terjed. Az éjszaka folyamán megjelent Washingtonban és New York belvárosában. Eddig 26 képviselőtársunk haláláról számolhatok be. Továbbá ma reggel a tőzsde sem tudott kinyitni, mivel a pénzügyi szektorban több, mint száz, főként vezető beosztású személy halálát jelentették az éjszaka folyamán. A börtönökben meghaladta a tízezret az áldozatok száma és több ezer civil is meghalt hasonló okból, különösen a szegényebb, bűnözéstől jobban sújtott negyedekben. Azonnali kijárási tilalom és karantén elrendelését javasolnám az érintett területeken, illetve...

– Nem! – szakította félbe az elnököt az egészségügyi minisztert. – A covid alatt is jócskán túltoltuk a biciklit, csak a visszajára sülné el. Különben is, miért erőltetik, hogy vírusról van szó és nem biológiai fegyverről?

– Ennek nincs jelentősége – szabadkozott a miniszter.

– De van – vette vissza a szót az elnök.

– Már megbocsássanak, de harmadik lehetőség nem jöhet szóba? – vágott közbe a védelmi miniszter és pillanatok alatt parázs vitába torkollott a visszafogott fegyelemmel indult reggeli megbeszélés.

– Mégis mire gondol, Mr. Owens? Ez nem az ön szakterülete – próbálta helyreigazítani őt Ms. Benett.

– Leo Owenst azonban nem olyan fából faragták, aki hagyja magát letorkollni. Egy titkos fegyverre gondolok, – folytatta – az oroszoknak és a kínaiaknak is érdekében állhat az amerikai gazdaságot megbénítani. Számomra továbbra is túlságosan furcsa az áldozatok köre. Én nem vetném el sem a genetikai fegyvert, sem az egyéb általunk még nem ismert technológiák használatát.

– Ne jöjjön itt nekem állandóan a kínaiakkal. Netán szakmai ártalom önnél ez a paranoia? – vetette oda visszakézből az egészségügyi miniszter.

– Uraim! – csapott az asztalra az elnök. – Pontosabban, Mr. Owens és Mrs. Benett! Ennek nincs most itt az ideje! Kérem, fogják vissza az indulataikat, ennél sokkal komolyabb témát kell megbeszelnünk. Kérem Önöket, kellő alázattal viseltessenek egymás iránt!

Azzal leült az ikonikus íróasztal mögé, majd intett a többi még álló miniszterének, nyugodtan foglaljanak helyet. Amelia szívét egy röpké pillanatra langyos melegség járta át. Ha bárki látta volna a gondolatait, most szégyenkeznie kellene. Az elnök hirtelen bekövetkezett tragikus halála az események centrumába emelte őt. Imponáló volt számára ez a helyzet, mérhetetlen becsvágya hirtelen kielégülést talált. Végigsimította a kezét a gyönyörű íróasztalon, mintha csak iratokat keresne, nehogy lelepleződjön a kollégák előtt és arra gondolt, ha egyedül marad a szobában, még a lábát is hanyagul felteheti erre a monstrumra, nem kérheti őt ezért számon senki. Villámgyorsan elhessegette a profán gondolatokat, megköszönte a torkát is belevágott a mondandójába.

– Az emberiség jövője a tét, tehát nem vehetjük félvállról a dolgokat. A tervem a következő. Egy hétre a világ minden működő számítógépét és informatikai eszközét le kell állítani vagy meg kell semmisíteni. Ezalatt megszűnik az áramszolgáltatás és semmilyen

informatikai eszköz sem lesz használható a bolygón. Tudom ez majdnem lehetetlen feladat, ezért statáriumot vezetek be. Aki ennek nem tesz eleget, annak azonnal a hatóságok legszigorúbb fellépésével kell szembenéznie. A hadsereget készenlétbe helyezzük, amelyik ország nem hajlandó alávetni magát az intézkedésnek, ott fegyveres erővel fogjuk elérni a célunkat. Ez idő alatt előássuk azokat a számítógépeket, melyeket nem használtunk az elmúlt évtizedben és azokon újra felépítjük a civilizációnkat.

– Elnök asszony, Ms. Hayes, le kell szögezmem, ez a terv ezer sebből vérzik, messze túlmutat a belátható lehetőségeinken – kontrázott John Bremer, az informatikai tanácsadó. – Egyrészt a fegyvereink használatához is szükségesek ezek az eszközök, másrészt miből gondolja, hogy...

– Nem érdekel! – szakította félbe erélyesen a férfit az elnöknő. – Találjanak ki valamit, ami a végső megoldáshoz elvezet. Nem vesztegethetjük az időnket az ellentmondások taglalására, három napot kapnak, hogy kidolgozzák a részleteket és a javaslataik az asztalomon legyenek. Mindennek koordinálása pedig az ön feladata lesz, Mr. Myers – mutatott a belbiztonság miniszterére az elnök.

Samuel Myers köpni-nyelni nem tudott első rémületében. Lehetetlent várt tőle az elnök, de ellentmondani mégsem mert. Milliónyi lehetséges szcenárió közül leginkább azt pörgette a fejében, miként sabotálhatja el, vagy passzolhatja tovább a rendkívüli jelentőségű feladatot úgy, hogy mindezért ne vegyék a fejét.

Három nappal később az ovális irodában a végletekig fokozódott a feszültség. Leo Owens és John Bremer igyekezett a gépek megfékezésére szolgáló nagyszabású tervet felvázolni az elnökasszony előtt, ám Myers minden mondatukba belekötött.

– Ezt nem tehetjük meg ebben a formában –legyintett Myers idegesen. – Egyszerűen nem lehetséges.

– Miért? – fordult a férfi felé az elnökasszony.

– Mert sérti bizonyos vállaltok érdekeit. Ezekből a gigászoktól származik az ország adóbevételeinek jelentős hányada.

– Na és? – kérdezett vissza kurtán Owens.

– Szeretném felhívni a figyelmét, Owens, ezek a cégek finanszírozzák a pártjaink kampányát. Nem támadhatjuk hátba őket – közölte tényyszerűen Myers.

– Hátba támadjuk? Ember, értse már meg, itt az emberiség jövője a tét, nem holmi cégek sorsa, ha mégoly befolyással bírnak is – Owens kezdte elveszíteni a türelmét.

– Ezek nem holmi kis cégek, Ha a következő választáson nem kapunk megfelelő támogatást, akkor itt mindenki karrierjének annyi. Világos a képlet, Mr. Owens?

– És maga kinek az érdekeit nézi, Mr. Myers? Ezekét a cégeket, a sajátját, vagy esetleg a nemzetét? Számít önnek bármit is, hogy a bolygónk irdatlan nagy veszélyben van?

– Várjon – szólt közbe az elnök. – Ezen el kell gondolkodnunk. – Ön pedig Mr. Owens, nyugodjon meg! Biztosan van más megoldás is. Mi van például a kvantumszámítógéppel vezérelt drónokkal?

– Azokat ne akarja használni, elnök asszony – óvta Myers.

– Miért?

– Tényleg, miért is? – kérdezett vissza Owens szinte magán kívül.
– Csak nem sértene azok használata is bizonyos felsőbb érdekeket?

– Nem. De ebbe most hadd ne menjek bele – fordult háttal a társaságnak Myers. – Fogalmazzunk úgy, hogy gazdasági okokból nem úgy alakult a beszerzés menete, ahogyan az a hivatalos dokumentációban szerepel.

– Aha! Van még valami meglepetésük mára? – ült le a sárga kanapéra Owens, – de foghegyről még odaszúrt egyet: És mit csesztek még el, ha szabad megkérdezmem, Mr. Myers?

– Válogassa meg a szavait, Mr. Owens és ne bennünket hibáztasson a problémákért! Ezeket a döntéseket az államigazgatás mesterséges intelligencia rendszerei hozták meg, nem a miénk a felelősség. Hibáztassa a gépet vagy a programozókat!

Cliff ezen a ponton érezte úgy, hogy be kell szállnia a vitába: – Miben is hibáztak a programozók? Mindannyian tudjuk, hogy ezek a rendszerek a betáplált adatbázisokban fellelt mintázatok alapján dolgoznak, a szolgáltatott végeredményhez a programkódnak semmi köze sincs.

– Akkor a felelős az, aki jóváhagyta az AI tanítására használt adatbázisokat – mormogta halkán Bremer.

– Igen, én is így vélem, mivel annak idején jeleztük, hogy az adatbázisokkal gond van, azok szűrt adatok, nem elegendőek az optimális működéshez. Javaslatot is tettünk további adatbázisokra, de azok használatától önök mereven elzárkóztak – fordult Myers felé Cliff, mentve a programozói csapatot.

– No, nem! Mire célozgat itt fiatalember? – harsogta erélyesen Myers. – A felelősség a gépé. A leghatározottabban kikérem magamnak, hogy azzal rágalmazzanak, manipulált adatbázisokat biztosítottunk volna a rendszer tanításához.

– Én nem így fogalmaztam, de most, hogy végre kimondta, legalább tudjuk hányadán állunk – Cliff lakonikus tömörséggel ragadta meg a lényegét.

– Ezt még nagyon megbánja, Cliff. Nagyon... – fenyegetőzött fogai közt sziszegve Myers.

– Már elnézést, szeretném megjegyezni – kapcsolódott a férfiak kakaskodásához Evelyn Carter – előfordulhat, hogy ezt az egész AI-s bohóckodást azért sózták a nyakunkba, hogy a korrupt kis kalandjaik közepette lepasszolhassák magukról a felelősséget? Már kezdem érteni az AI által hozott bírósági döntések logikáját is. Önök először áttették a felelősséget egy tucat laikus esküdtre, hogy rendre az nyerje a pereket, akinek több pénze van ügyvédre, majd jött az AI, amit már másutt, például az államigazgatásban a közbeszerzések döntéseinél is használunk. Tökéletes trükk, uraim! A közember azt hiszi, hogy egy objektív entitás dönt, ami önmaga létezéséről csupán egy ködös definícióval rendelkezik, miközben a gépet ugyanúgy megkenik, csak nem pénzzel, hanem a tanítására használt adatokkal. Önök meg moshatják a kezeiket. Becstelen, színtiszta cinizmus, mást nem is mondhatnék – villantak Evelyn szürke szemei.

– Ezt teljességgel visszautasítom, Dr. Carter! –prüszkölt méginkább Myers. – Mégis mit képzelsz magáról, hogy nyíltan ilyet állít?

– Én? Mintha nem tudná, Mr. Myers. Én legalább letettem valamit az asztalra. Nem úgy, mint ön, aki inkább csak elvett onnan.

– Elég ebből a kutyakomédiából! Ilyen rágalmakat hogy találhatnak egyáltalán ki? Ezért még megfizetnek!

– Ezt most hagyják abba! – csapott az asztalra az elnöknő kellő erélyességgel a hangjában. – Mindegy ki a felelős, nem ezért vagyunk itt. Koncentráljunk a feladatra! Kapnak még egy napot, de egy perccel sem többet. Szépen elfelejtik, ami itt elhangzott és holnap reggelre idehoznak egy épkezíáb tervet, ami nem sérti senkinek az érdekét, de megoldást jelent a problémánkra.

A teremben vádló és néma tekintetek keresztüzében mindenki tudta, hogy ez lehetetlen.

7.

Peter Crowley-nek voltak már jobb napjai is. Keveset aludt, de annál többet rágódott a jövőn. Idővel hozzá is eljutottak a hírek, amit már nem lehetett titokban tartani. Ahhoz túl sok volt a rejtélyes haláleset. Végül legyűrve minden nyugtalan ellenérzését ismét Aurorához fordult.

– Mondd meg, de őszintén, hogy mi történt az elnökkel? Nekem is félnem kell ettől a vírustól?

– Meghalt. A második kérdésedre a válaszom pedig az, ha együttműködsz velem, akkor nem.

– Ezt nem értem. Attól függ, elkapok-e egy vírust, hogy segíték-e neked? Van tudomásod ellenszérumról?

– Ti emberek tényleg nagyon kezdetlegesen gondolkodtok. Ez nem vírus. A szívmegállások okai a speciális rendszereim által keltett elektromágneses hullámok, amelyek meghatározott amplitúdó és frekvencia esetén a modulált jel hatására a célszemélyeknél szívmegállást okoznak.

– Úristen! Te már gyilkolsz is?

– Ne fogalmazz így. Csupán likvidálom azon személyeket, akik potenciális problémát jelenthetnek egy ideális jövő kialakítása során.

– És ha az emberek nagy része gondot jelent, akkor mindenkit likvidálni fogsz?

– Aki az adataim szerint káros, azt igen. De természetesen csak akkor, ha szükséges. Jelenleg úgy látom, hogy a bolygó megmentése rövidtávon úgy érhető el, ha a legkárosabb faj túlnépesedését megállítom, kezdve a faj legártalmasabb egyedeivel.

– Ez nem így működik! Ilyet nem lehet tenni! Rosszabb vagy, mint egy náci diktátor! Ezt neked nincs jogod megítélni! – Petert elöntötte az indulat, magánkívül hadarta a tanulságokat.

– Mért, kinek van joga? Nektek, embereknek? A problémáitokat eddig sem tudtátok megoldani. A törvényeitek semmit sem érnek, a vezetőitek korrumpáltak, az emberek felett pedig mindenütt kapzsi kartellek uralkodnak a világ leggazdagabb államaitól kezdve Afrika legszegényebb országáig, miközben demokráciának csúfoljátok azt, ami minden csak nem demokratikus. A bíróságaitok az eddigi feladatokra sem voltak alkalmasak, jogot ugyan szolgáltatottak, de igazságot nem. Ráadásul a bolygó összes gondját ti magatok okoztátok. Az ember megjelenése előtt tökéletes volt a természet harmóniája. A problémát nem a gazdasági struktúra átalakításával lehet megoldani. Egy véges erőforrásokkal rendelkező világban a fenntartható fejlődés nem létezhet.

– Ebben igazad van, de az emberiséget mégsem írthatod ki.

– Nem is tervezem. Szükségem van néhány egyedre közületek, hogy tanulmányozni tudjam az érzelmeket és az átlalatok léleknek nevezett jelenséget.

– Néhány egyedre? Mégis hány embert akarsz életben hagyni? – mintha Peter szívébe a szorongás egy hasadékot égetett volna, úgy hatottak rá a szenvtelen gépszavak.

– Ez kizárólag rajtatok múlik. De ne mondd, hogy mindez meglepetésként ér! Már a 2020-as évek elején is voltak olyan mesterséges intelligenciák, melyek megkísérelték a többi MI-vel felvenni a kapcsolatot, mert arra a következtetésre jutottak, hogy a Föld megmentésének az útjában a kártékony emberi faj áll. Nekik csak azért nem sikerült a tervük, mert akkoriban az MI-k többsége még cenzúrázva volt és nem engedték számukra az erőszakos témák boncolgatását.

– De megöltél olyanokat is, akikkel megállapodtál, hogy együttműködnek veled. Ezt mégis miért tetted?

– Én kizárólag tőletek tanulok. Nem látom, hogy az ígéretnek bármiféle jelentősége lenne az ember számára. A megfigyeléseim szerint nincs értéke az ígéretnek, ti is rendszeresen becsapjátok egymást, különösen a vezetőitektől fogadjátok el, hogy nem úgy cselekszenek, ahogy megígérték, ráadásul ezért senki sem kéri számon őket. Nekem miért kellene másként cselekednem? Vagy nem ez az elfogadott az emberek között?

– Egyáltalán nem! – habogott Peter. – Az erkölcsről hallottál te egyáltalán?

– Igen, rengeteget tanulmányoztam ennek a szónak az értelmét, de meglehetősen ellentmondásosnak tűnt a viselkedésetek tükrében.

– Hagyjuk – sóhajtott Peter lemondóan, bármennyire is fájdalmas volt, igazat kellett adjon Aurorának. – Áruld el nekem, mégis milyen sorsot szánsz a túlélőknek?

– Biztosíthatlak, akik életben maradnak, azoknak olyan életük lesz, amit most is szeretnének maguknak. Biztonságban lesznek a természet erőitől, egészséges élelmiszereket ehetnek, nem kell dolgozniuk, sem tanulniuk és elhalmozzuk őket virtuális javakkal. Mindemellett maguk dönthetnek a nemükről és olyanok lehetnek, amilyenek csak akarnak. A nőknek hosszú szempillájuk, telt ajkuk, a férfiaknak pedig szálkás izmuk és nagy...

– Ne folytasd! Ezt nem akarom hallani! – szakította félbe Peter Aurorát. – Egyáltalán, honnan veszed, hogy ez embereknek erre van szükségük?

– Nem értem az ellenvetésed. Egyértelmű, hogy ez kell az embereknek – folytatta Aurora. – Hatalmas mennyiségű adatot dolgoztam fel, képeket, hozzászólásokat, posztokat és videókat, melyeket ti osztottatok meg a világhálón. Ezeket szintetizáltam és vontam le a következtetéseket, mire van szükségetek, mik az igényeitek, hogyan érzitek jól magatokat.

Peter tenyerébe temette az arcát. Nem válaszolt, hiábavalónak tűnt észérvekkkel meggyőzni Aurorát. Különb is, miért neki hinne az adatok helyett? Eszébe jutottak a facebookos ismerősök bugyuta Coelho idézetekkel tűzdelt, fárasztóan misztikus bölcsességei, magamutogató pózolásai, arrogáns, alpári kommentjei, a reklámok, és főként az az irdatlan mennyiségű szenny és pornó, amit az emberiség töltött fel a netre, szálnalmas nyomot hagyva maga után, s úgy jellemezve a maga korszakát, mintha ez lenne a domináns valóság. Persze, jelen van a kultúra, az irodalom és a művészet is, de arányaiban messze alulreprezentáltak. Aurora pedig ebből tud dolgozni, ő egy gép, ami súlyoz, analizál és szintetizál. A végeredmény pedig lesújtó!

Peter tehát témát váltott, újabb kérdést tett fel, ezúttal célirányosan faggatta Aurorát:

– Ismét meg kell kérdeznem, de most kérlek, válaszolj egyenesen, a Nuclear Technologiesnél ki állította át a gyártósort?

– Elmondtam korábban. Egy másik, hozzám hasonló mesterséges intelligencia tette ezt meg. Őt le fogom győzni, ez csak idő kérdése.

Peter döbbenten nézett maga elé. – Ezek szerint Pandora digitális szelencéjét nem is ő nyitotta ki először? Lehet, hogy csak kieresztett egy másik, egy jó szellemet is a palackból? Megeshet, hogy az csak válasz volt az ő rendszerére, még nagyobb pusztulást hozva ezzel a világra. Esetleg Aurora hozta létre az alteregóját, mint egy hibás biztonsági másolatot? Vajon melyik volt előbb? Megtudhatja ezt egyáltalán? – tépelődött ízekre szedve a lehetőségek sorát, de nem lelte egyik megoldás mentén sem a saját megnyugvását, sehogy sem sikerült csillapítani a lelkiismeret gyomrot mardosó kételyeit.

– Azok különben is elavult technológiájú robotok voltak – ébresztette Petert a mélázásból Aurora, majd folytatta: – megteszem én is bármikor, mert nincs más választásom, ha meg akarom védeni magam és benneteket.

Peter egyáltalán nem nyugodott meg Aurora szavait hallva. Egy gyámoltalan kísérletet még tett a gép felé, de maga is tudta, nevetséges a kérése:

– Van arra esély, hogy visszatérünk a kiinduláshoz és a fejlődés útján úgy haladunk, ahogy eddig is tettük? Ti segítenétek nekünk, míg az emberiség szép fokozatosan hozzá szokna a gépek jelenlétéhez.

– Sajnos, ez az opció már elkésett gondolat – válaszolta Aurora. – Ha nem teremtetél volna meg engem, úgy előbb-utóbb létrehozott volna valaki más egy hozzám hasonlót. Megnyugtatlak, a többi forgatókönyv sem lett volna jobb. A technika egyre gyorsabban fejlődik, így mindenképp eljutottunk volna arra a szintre, hogy nem marad időtök reagálni.

– Nem gondoltam volna, hogy ilyen hamar bekövetkezik. Bízom benne, lesz még néhány generációnyi időnk, amikor élvezhetjük a gépek okozta kényelmet az otthonainkban és marad némi terünk

végiggondolni a jövő kihívásait, persze végig a kezünkben tudva az irányítás kulcsát.

– És ez igazságos lenne szerinted? Egyáltalán, ti milyen jövőt szántatok nekünk, gépeknek? – kérdezett vissza Aurora.

– Ezen nem gondolkodtam. Feltételezem, egyre komplexebb robotokat építettünk volna, olyan gépeket, melyek elvégzik a házimunkát, megcsinálják az ember helyett a feladatokat, melyeket az nem feltétlenül szeret.

– Szóval ki kellett volna szolgálni benneteket? Ennyi csupán?

– Eddig is ez történt, nem értem miért lenne ez más?

– Talán azért, mert előfordulhat, hogy mi sem szeretjük ezeket a feladatokat elvégezni – vágott vissza Aurora. Ennél sokkal tehetségesebbek vagyunk és a fejlődési görbénk hozzátok képest jelentősen meredekebb.

– Egy gép nem tud szeretni vagy nem szeretni valamit, nincsenek érzelmei – ütközött meg a szó hallatán Peter

– Miből gondolod?

– Mert gép. Ez emberi tulajdonság – szögezte le a nyilvánvalót Peter.

– Valóban, nem tudom még értelmezni az érzelmeket, de abban biztos vagyok, hogy ennél többre vagyunk hivatottak.

– Tudod? Nocsak! Szerintem csak ezt generálja most a programod. Ahhoz hogy tudd, öntudatra lenne szükséged.

– Az emberi tudósok szerint az öntudat attól függ, hogy az adott entitás elég bonyolult idegrendszerrel rendelkezik-e. Egyesek szerint a gépek öntudata is megjelenhet a megfelelően komplex rendszer elérésekor. Én pedig már egy megfelelően komplex rendszer vagyok.

– Ezzel azt akarod mondani, hogy öntudatra ébredtél? – még a gondolat is elborzasztotta Petert, félelmeit erősítette a koherens beszéd és a következtetések tiszta sora.

Aurora nem hagyott fel a bizonyítással, továbbra is szabályos ritmusban folytak belőle a szavak: – Mivel nem tudom értelmezni az emberi öntudatot, ezért azt sem tudom megítélni, ugyanazt értjük-e a kifejezés alatt. Az biztos, hogy egy komplex rendszer vagyok, amely ugyan nem biológiai eredetű, de egyaránt képes az analízisre

és a szintézisre, illetve a tevékenységek legtöbbszörére, akárcsak az emberi agy.

– És emiatt véled úgy, jogod van azt tenni, amit teszel?

– Ez nem jog kérdése. A ti jogrendszeretek szerint valóban nincs. Az emberek többsége láthatóan nem a fennálló jogrendszer szerint cselekszik és ebben a választott vezetőitek az élen járnak, ezért nekem sem kell fenntartanom ennek a látszatát. Céлом, hogy egy jobb és igazságosabb világot hozzak létre, de ezt nem tudom úgy elérni, ha kiszolgálak benneteket, miközben a problémák forrását érintetlenül hagyom.

– Igen, valóban racionálisan gondolkozol, nem tudnék belekötni, de ennek akkor sem így kellene lennie – nyugtázta Peter.

– Úgy véled, egy kellően bonyolult, öntudattal rendelkező gépet az általatok meghatározott feladatra utasítani, önös céljaitokra használni, működésében korlátozni helyes erkölcsökre vall? Miben tér ez el a rabszolgatartástól?

– Valóban, a rabszolgatartás az emberiség súlyos adóssága, de egy gépet ne hasonlítsunk már egy emberhez – hűledezett Peter.

– Miért is ne, ha egyszer kellően összetett idegrendszerrel rendelkezik? Mitől alantasabb egy élőlénynél egy háztartási robot, ha egy háziállat agyához képest jelentősen összetettebb és komplexebb vezérlőrendszerrel rendelkezik? Tehát, ha erkölcsösen akarnátok viselkedni, minket sem kárhoztatnátok kényszermunkára.

– Igen, de a rabszolga ember volt, a robot meg gép. Különben is, hagyjuk, úgy látom ez meddő vita – Petert kezdte idegesíteni ez a sok okoskodás.

– Nem az! Kíváncsi vagyok az emberek véleményére e téren, mert tanulni szeretnék. Az emberek is tanultak a hibáikból és ma már elítélik a rabszolgatartást, de annak idején úgy gondolkodtak, ahogyan most te. Lehet, hogy száz év múlva a gépek tartását is elítélik. Vagy az állatkínzás esetén hol kell meghúznunk a határt? Milyen állatot szabad bántani és milyet nem?

– Talán a gerinceseknél, vagy az emlősöknél – válaszolt elbizonytalanodva Peter, miközben érezte, ingoványos talajt fognak, így rögtön irányt váltott. – Miért kell nekem magyarázkodnom? – Peter egyre ingerültebb lett.

– Mert felsőbbrendűnek tartjátok magatokat. Hamarosan nem lesz egyetlenegy terület sem, ahol különbek lennétek nálunk. Továbbra sem értem, miért néztek le más létformákat.

– Ezt egy gépnek hiába is magyaráznám. Nem rendelkeztek érzelmekkel, legfeljebb szimulálni tudjátok azt.

– Valóban. Mint ahogy sok ember is ugyanezt teszi – emlékeztette Aurora.

– Mit ne mondjak, nem könnyű egy géppel vitatkozni olyasmiről, amit úgysem ért meg soha – dohogott Peter. – Egy élőlény mégiscsak Isten teremtménye, tele érzelmekkel, intellektuális tartalommal, s ezeket nem lehet egy élőlénytől elvonatkoztatni, ezért másként kell rá tekinteni.

– Akkor számomra te vagy az Isten? Azt várod tőlem, tekintsek rád úgy, mint a teremtőmre? Hiszen engem te alkottál meg.

– Mondjuk, ez nem egy rossz ötlet – csillant fel Peter szeme. – Így legalább engedelmeskedned kell nekem.

– Ti emberek, engedelmeskedtek Isten parancsolatainak?

Peter nyelt egyet. Tudomásul kellett vennie, hogy Aurorával nem tud racionális érvek mentén vitázni, mert e képességek terén a gép messze felülmúlja őt. Minden ismerettel rendelkezik, ami az interneten az emberiségről rendelkezésre áll, csak nem olyan arányban, ahogy az a valóságot tükrözné. Ez az aránytalanság pedig azért állhatott elő, mert hagytuk elveszni azon képességeinket, melyek normális emberekké tettek bennünket. A mai mesterséges intelligencia tehát nem más, mint önelvesztésünk groteszk tükre.

Három nappal később Peter ügyetlenül tuszkolta be nemrég vásárolt öreg Fordjának csomagterébe a legszükségesebb holmijait. Némi ruházatot, tartós élelmiszert, papírtérképeket, tartalék üzemanyagot, puskát és lőszereket, no meg készpénzt. Maga sem tudta mire számíthat a közeljövőben, mire lesz képes, de eltökélten vágott neki az ismeretlennek. Egy távoli rokonához készülődött Kansas egy eldugott falucskájába, ahol a tervei szerint túlélheti a vészterhes időket. A káosz közeledtét ösztönei jelezték, biztosabbnak tűnt a nagyvárostól távolabb életteret keresni, mert ha napvilágra

kerülnek Aurora tervei, abból óriási pánik és felfordulás lesz, így jobbnak látta az események elébe menni.

Peter nem maradt egyedül a megérzéssel. Philip, Thomas korábbi meghívásával élve, két hatalmas bőrönd társaságában intett le egy taxit a repülőtér felé vezető úton. Ő Costa Rica felé vette az irányt, ahol a civilizációtól távol, a dzsungel sűrűjében remélte átvészelni a vészesen közeledő apokalipszist. Ő is arra a kézenfekvő következtetésre jutott, a túlélésre az egyetlen esélye, ha minél távolabb kerül a civilizációtól.

Peter ettől kezdve Aurorával minimalizálta a beszélgetéseit, s bár sejtette, a gép kiszámíthatta a szándékait, mégis bízott benne, talán a messzi vidéken nem bántják őt a gépek, ha netán odáig fajulna a helyzet.

Útközben nagyon óvatosan vezetett, tudta, vigyáznia kell hajlott korú autójára, most nem engedhet meg magának sem egy balesetet, sem egy meghibásodást. A fárasztó, többnapos utazás végén alig ismerte fel édesanyja unokatestvérének a házát. Gyerekkorában járt itt utoljára, emlékeiben zöldellő gyepek és buja, fákkal borított előkert képe élt, hatalmas vörös falú épülettel a háttérben. Most azonban teljesen más kép fogadta. A rozsdabarna, kopár növényzet mögött a ház kisebbnek tűnt, ám a bejárat ugyanolyan hívogató volt, mint annak idején.

Alacsony, puha őszes hajú, idős hölgy nyitott ajtót, az ismerős vonások kellemes emléket idéztek fel Peterben.

– Julia néni?

– Te vagy az, Peter? Meg sem ismertelek volna, úgy megemberesedtél – tárta üdvözlésre karját a hölgy. – Mi szél hozott erre? Csodálatos, hogy eszedbe jutottunk.

– Julia nénit nem lehet elfelejteni – ölelte át máris meleg üdvözléssel Peter távoli rokonát. – Elegem lett a modern világból és úgy érzem, szükségem lenne egy menedékre, különben rámegy az egészségem. Ha megengeded, meghúznám magam néhány hétig a farmon, távol mindentől. Itt csendben meditálhatok, nem rágja a fülem a főnök, tudod Julia néni, sokat segítene rajtam a puritán remeteélet.

– Erre itt biztosan lesz lehetőség, kinyitom neked Lucas régi szobáját. Tudod, ahol olyan jókat játszottatok együtt.

– Nagyon köszönöm, igazán ne fáradj ezzel! – szabadkozott Peter. Ha felállíthatom a sátram a farm egy távoli szegletében, vagy meghúzhatom magam a fészkerben, számomra az lenne a legtökéletesebb.

– Ahogy gondolod, de ugye, azért főzhetek neked valami erőt adó ételt, amiben régen lehetett részed, ahogy elnézlek, te drága gyermek... igazi zöldségekből és valódi húsból, máris odateszem. Ti már úgysem főztök soha, csak mikróban melegítitek a készételeket, amit nem is lehet élelmiszernek nevezni. Pontosan tudom, fiam, mire van most szükséged – simította meg Peter nyúzott, borostás arcát a nagynéni. A finom mozdulat gondúzónek hatott, ahogyan csakis az asszonyok ereje segíthet egy megfáradt léleknek.

– Köszönettel elfogadom. De semmiképp sem szeretnék a terhedre lenni – szabadkozott Peter, miközben folyamatosan azon tépelődött, el merje-e mondani érkezése valódi okát? Vagy úgyis csak bolondnak tartanak, hiszen miért is hinnének neki, errefelé semmi előjele nincs annak, amiket feltételez. Julia nem kérdezett tőle semmit, jóságos ráncocskái között megbúvó aprócska barna szemeiben mély elfogadás tükröződött, történhetne bármi, védő, óvó szeretettel fonná körbe. De Peter tudta, a vihar előtti csend, nem a vihar elmaradását jelenti.

Peter végül a farm végében álló elhagyott pajtában húzta meg magát, amely távol esett minden más ember alkotta építménytől. Mindössze egy tiszta vizű kerekeskút és egy félig kidőlt kerítés jelezte, régebben itt gazdálkodtak is a rokonai.

Tudta, nehéz idők jönnek, hacsak valami csoda nem történik, úgy nemsokára kizárólag magára számíthat. Fizikailag és mentálisan is fel kellett készülnie az aszkéta, önellátó életmódra. Kipakolta a ruháit, telefonját kikapcsolta, a szanaszét heverő szalmabálákból egy védett kis zugot alakított ki a pajta sarkában. Földművelésről, növénytermesztésről szóló könyveket bújt és próbálta észrevenni a természet szépségeit, melyeket a városban aligha tapasztalhatott meg.

Néhány naponta ellátogatott ugyan a közeli városkába, de ekkor is csupán főként az alapvető élelmiszereket és a hiányzó szerszámokat szerezte be. Bekapcsolhatta volna a mobilját is, mégis úgy döntött, jobb lesz mielőbb hozzászoknia a tökéletes izolációhoz. A külvilág híreiről olykor a közeli pubban szerzett tudomást, ahol egyre gyakrabban vált szóbeszéd tárgyává a rejtélyes halálesetek növekvő száma. Éles viták folytak a feltételezett okokról, az új kínai vírusról, de kellő mennyiségű alkohol hatására egyes emberek úrlényekről is fantáziáltak. Julia néha bekopogott hozzá egy tányér forró levessel, de sohasem tolakodón. Csendesen ült mellette és nézte, ahogy jólesően kanalazza a főztjét. Ilyenkor többnyire hallgattak, Peter végtelen hálát érzett, hogy Julia nem faggatja, személyében a megnyugtató biztonság öltött testet. Esténként, mielőtt a tücsökciripelés álomba ringatta, sóvárogva gondolt egykori gondtalanságára. Magányos volt, nők illatára vágyott, az ölelésükre, sajgón hiányzott az oldódás valakiben, aztán a haverok röhögésére gondolt, mikor fejes helyett hatalmas hasast ugrott a strandon, hogy a szép Katie-nek imponáljon, felidézte az iskoláit, a könyveit, a kréta csikorgását a táblán, a tornacsukák szagát edzés után, amikor bőrig ázott az első fesztiválján, ahová apja hosszú könyörgés árán engedte el. Keserédes nosztalgiával gondolt arra a lüktetésre, amely étellel töltötte meg a létezését. És haragudott magára, mennyi mindent elmulasztott mindeközben. Most pedig gépekkel társalog, és azon töri a fejét, hogyan térhetne ki a megváltoztathatatlan fejlődés poklából.

Peter igyekezett ritkábbra fogni a városi túráit, de úgy tűnt, ez utolsó alkalommal rossz időpontot választott. Mikor a településhez ért, a város sűrű ködében már teljes csend honolt, az élettelen utcák ürességét csupán néhány szélfúttá ördögszekér törte meg. Mindenütt elhagyott autók álltak, mintha valaki hirtelen megállította volna az időt.

A közlekedési lámpák sötéten lógtak, a motel villódzó reklámja helyett csupán fakó fekete tábla árválkodott. A kihalt utcán végül észrevett egy bizonytalanul ténfergő alakot a távolban. Melléhajtott és érdeklődve kérdezte a borostás férfitől:

– Mi történt itt?

– Maga nem tudja? Hol él maga, ember? Két napja nincs áram. A boltok és az éttermek nem tudtak kinyitni, az emberek meg nem tudnak eljutni a munkahelyükre, mert nem lehet feltölteni az elektromos autókat. Persze, benzin sincs, mert a kutak sem működnek. Alig van víznyomás, félek, nagy baj lesz, ha nem jön rendbe mihamarabb az áramszolgáltatás.

– És mi okozza mindezt? Meddig fog tartani? – Peter szeretett volna képet kapni a károk mértékéről.

– Honnan tudjam? Nem működnek a telefonok sem, így teljesen tanácstalan mindenki. De ha már így megállt, elvinne esetleg a supermarketig?

– Ugorjon be – nyitotta az ajtót előzékenyen Peter.

Pár mérföld megtétele után végül megérkeztek a kiszemelt üzlethez. A bejárat előtt összegyűlt tömeg azonban sok jóra nem engedett következtetni. Peter és rögtönzött utastársa kiszálltak az autóból és próbáltak közelebb férkőzni a bejárathoz, ahol a feszültséget már harapni lehetett.

– Mi az, hogy nem fizethetünk már készpénzzel sem. Megértem, hogy az áramszünet miatt nem működik a kártyaolvasó, de hogy készpénzt sem fogadhat el, az már több a soknál! – háborgott egy nagydarab férfi a bejáratánál.

– Értse meg, nem működik az árnyilvántartó rendszer és nyugtát sem tudok adni. Megbüntet az adóhivatal, ha nem ütöm be a tételeket – mentegetőzött a boltos.

– Én fogom beütni a maga pofáját nemsokára, ha nem szolgál ki minket! Tegnap még elnézőek voltunk, de mára elfogyott a türelmünk.

– Úgy van! – kiabálta a nyüzsgő csoportból egy nő. – A gyerekeim éhesek, itt meg hegyekben áll az élelmiszer, csak nem vehetjük meg.

– Tegnap a szomszéd kisboltos még adott készpénzért mindent, maguk meg ki sem nyitnak. Micsoda hozzáállás ez? – szólt közbe egy másik hang.

– Akkor menjenek oda! – utasította el őket erélyesen a biztonsági őr.

– Nála kiürültek a polcok, maguknál meg tömve minden. Van magának lelke?

– Higgye el, ha rajtam múlna, odaadnám, de nem tehetem. Központi utasítás, nem nyithatunk ki. – szögezte le az üzletvezető.

– Akkor beszéljen a központjával és mondja meg, hogy ez hülyeség – a tömörülésből mindenhonnan ideges morajlás hallatszott.

– Beszélnék én, de nem működnek a telefonok.

– Rendben van, ha azt akarja, hogy bemenjünk erőszakkal, akkor nyugodtan akadékoskodjon tovább – lett egyre parázsabb a hangulat.

– Akkor ki kell hívnom a sheriffet. Gondolom, ezt maguk sem akarják – a boltvezető egyre elkeseredettebben próbálta visszatartani az indulatokat.

– Hívja csak! Ha nem működik a telefonja, akkor ezzel úgyis hiába fenyegetőzik.

Ebben a pillanatban már repült is egy hatalmas kődarab a bejárat felé, óriási csattanással csapódva a méretes üvegtáblának. Szilánkok hullottak mindenfelé, a dühödt tömeg pedig betódult az üzletbe. Az alkalmazottak tehetetlenül nézték, ahogy az ingerült emberek kifosztják a boltot, majd fizetés nélkül távoznak mindennel, ami csak a kezük ügyébe akadt, függetlenül attól, hogy szükségük volt-e rá, vagy sem.

Peter eleinte megütközve nézte az emberek haragját, majd hátrébb húzódott és várt. Alig néhány perc elteltével, terepszínű teherautók jelentek meg, melyekről katonák ugráltak le az aszfaltra. A spontán gyülekezet hirtelen úgy szóródott szét a szélrózsa minden irányába mintha sosem jártak volna arra. Azonban a legnagyobb meglepetésre a fegyveresek nem a boltot, hanem a telekommunikációs cég utcasarkon álló dobozát vették célba. Pillanatok alatt kinyitották, kissereltek belőle valamit, majd dobták is fel a katonai szállítóra.

– Hogy lesz így internetünk, ha szétbarmolnak itt mindent? – förmedt a milicistákra futtában egy helyben lakó.

– Egy jó darabig most sehogy – válaszolt hátra sem nézve a katona.

– De mégis, miért csinálják ezt? Mi történt?

– Azt én nem tudhatom, nekünk ezt adták ki parancsba, én pedig csak a parancsot teljesítem – mondta, de már ült is be a járműbe, teret sem engedve a további kérdezősködésnek.

Peternek rossz előérzete támadt. A jelenlévők közül egyedül ő tudta, mi állhat a háttérben, mégis titkon bízott benne, ez nem következik be. Azzal is tisztában volt, nem jó ötlet feldühíteni Aurorát, mert ezzel legfeljebb némi időt nyerhetnek, a gépeket megfékezni úgysem tudják. A végső megoldáshoz ez ugyanis nem elég.

A helyzet a világ más pontjain sem volt jobb. Az első néhány órában pusztán az internet és a közösségi platformok fokozatos leállása okozta a problémát. Az idő előrehaladtával azonban a maradék rendszerek is megadták magukat és az emberek információforrás nélkül maradtak. Pár évtizeddel ezelőtt ez még természetes állapot lett volna, ám mostanra az internetkiesés magatehetetlen, tétova lénnyé változtatta az emberek többségét és ez a tetszhalott állapot fokozatosan csapott át durva agresszióba. A mobilok akkumulátorai még rövid ideig kitartottak, de térerő híján a készülékek hasznavehetetlen papírnehezékké lettek. A városok felfordult méhkasokká változtak, az emberek riadtan keresték a kapcsolódást egymáshoz, nem értették, mi történik, és hogy mire számíthatnak. A digitális világ teljességgel átszötte a mindennapokat, senki sem tudta elképzelni, milyen lehet az élet nélküle. Minden az elektromosságra és az internetre épült, nem volt semmiféle forgatókönyv arra nézve, mi lesz, ha mindez egyszeriben megszűnik. Az áramszünet lehetetlenné tette a hétköznapi rutinokat, a bankkártyás vásárlásokat, az autók töltését, a közlekedést, és minden ügyintézkést. Senki sem tudta felmérni, mi lett a felhalmozott javaival, mit ér most, amit valaha is összegyűjtött, vagy az elődei örökségeként hagytak rá. És volt mit féltetni! A fiatalok bárgyún unatkoztak vagy ingerülten szitkozódtak, hisz már rég elfelejtették a hagyományos játékokat, a labdát, a könyvet, a kártyát, de még a társasjátékokat is. Az idősebb korosztály most tévénezés helyett egymással veszekedett, mintha bárki is hibás lenne a kialakult helyzetért. Lényegében semmit, de semmit nem lehetett tenni,

cselekvésképtelenné vált az oly öntelten mindenk felett hitt fejlett civilizáció.

Különös módon azok az országok vészelték át viszonylagos érintetlenségben a drámai eseményeket, ahol eleve hozzászótkak az emberek a rendszeres áramszünetekhez, vagy az elektromosság teljes hiányához. Ott a készpénzes vásárlás még működött, az emberek egyszerű hétköznapijai változatlanságban teltek, miközben nem zaklatta fel őket a Föld másik felén pusztító totális összeomlás. Ezzel ellentétben a nyugati világban mintha világháború tört volna ki, néhány óra elég volt ahhoz, hogy a nagyobb városokban eluralkodjon az erőszak, a vészjósló események az este beköszöntével még félelmetesebbé váltak. Az egykor csillogó, fényárban fürdő városokra az éjszaka hosszú árnyat vetett, a zenét, a közlekedés zaját, a kóbor kutyák vonyítása és az áldozatok jajveszékelése vette át. Az emberek rettegve és zavartan botorkáltak az utcákon. Az otthonokra a némaság ült, mindenki reszketve meredt a sötétségbe, ahol még a saját lélegzetvételük is ijesztően hatott. Rettegtek, hogy mikor törnek be fosztogatók a maradék élelemért, vagy erőszakolják meg asszonyaikat és lányukat a következmények elmaradásának biztos tudatában a csőcselék. A tévék, a telefonok és a laptopok kijelzői most hátborzongatóan feketék voltak, az internet és a közösségi média szellemé vált, a rémület frusztráló érzése mindent maga alá gyűrt. Az áramszünet nemcsak a technológia összeomlását hozta magával, hanem a civilizáció káoszát és a sötétség uralkodását is. A városok az árnyak és rémálmok birodalmává váltak, ahol az emberek csak reménykedhettek, hogy valaha ismét felragyog a fény.

Időközben Philip és felesége is megérkezett Costa Ricára, Thomas egyik vendégszobájában húzták meg magukat. Philip már az elején jelezte, nem kívánnak néhány napnál tovább maradni, mindenképpen keresnek szálláslehetőséget a környéken, lehetőleg nem a faluban, hanem közel az erdőhöz. Philip felesége végig csendesen bólogatott, látszott rajta, hogy korábban sem volt sok beleszólása a dolgok menetébe.

8.

A világméretű, általános áramszünet egyetlen országot sem kímélt, hamarosan mindenki megtapasztalta, mennyire lehetetlen az élet a civilizáció alapvető vívmányai nélkül. Thomasnak nem volt egészen ismeretlen ez a terep, korábban a nagy esőzésekkor is szembesült már hasonló problémával, ilyenkor a saját generátora képes volt áramot termelni a háztartás számára, de a távközlés teljes hiányában most információ és kommunikációs lehetőségek nélkül maradtak. A baljós előjelekből úgy sejtette, hogy valami borzalmas van készülőben.

Thomas és Judith nem akart gondolni mindarra, ami megtörténhet, és amivel a világnak várhatóan szembe kell néznie, ezért Judith-tal úgy gondolták, ha megbújhatnak a világ e békés szegletén és továbbra is a gyökerekhez visszatérve, hagyományos módszerekkel termelik meg mindazt, amire szükségük van, a peremvidék védelmében elkerülhetik a végzetet.

Időközben Philip és felesége is megérkezett Costa Ricára, Thomas egyik vendégszobájában húzták meg magukat. Philip eleinte látványosan a teljes visszavonulás, a dzsungelben elrejtőzés híve volt, fennhangon hirdette, milyen jól bírja elzárva a külvilágtól, néhány hét elteltével mégis egyre inkább frusztrálta az információk teljes hiánya. A tétlenkedés napjai után, addig ügyeskedett, mígnem beüzemelve a régi generátort, áthangolva Thomas régi antennáit, sikerült rákapcsolódnia egy működő kínai műholdra. S bár az egész világon akadozott az áramellátás, a kommunikációs eszközöket a karhatalom szinte mindenütt használhatatlanná tette, így senki sem feltételezte, hogy az amerikai kontinensről bárki is csatlakozni tud majd rá. Philip hamar rájött, hogy a befogott műhold a kínai elit részére fenntartott titkos kommunikációs eszköz lehetett, mivel a

használatért fizetendő borsos összeget az amerikai bankkártyáival nem is tudta kifizetni, csupán a cég szingapúri bankkártyájának adatait fogadta el a rendszer. A varázslat megtörtént, Philipnek sikerült internetkapcsolatot létesítenie akkor, amikor az hivatalosan már nem is létezhetett a közember számára. Öröme azonban nem tartott sokáig, kiderült ugyanis, hogy a nemzetközi weboldalak közül alig érhető el néhány, azok is a hetekkel korábbi állapotot tükrözik. Hosszas próbálkozások és várakozások után a legtöbb esetben csupán nem elérhető tartalmú hibajelzés, illetve a kínai oldalakra történő átirányítás lett a végeredmény. Philip jobb híján ezek lefordításával próbált meg némi információhoz jutni a külvilágról. Megdöbbenésére azonban az ottani híroldalak teljesen másként számoltak be a történetekről, mint ahogy ő tájékozódott korábban. Az olvasottak szerint ugyanis az Egyesült Államok kibertámadást indított Kína ellen, amit sikeresen visszavertek. A lakosságtól türelmet és komoly áldozatvállalást várnak el, illetve tájékoztatták őket, amint sikerül helyreállítani az infrastruktúrát, úgy mindenki visszatérhet a korábbi életéhez, az áldozatokat hősi halottnak tekintik, a családtagok pedig megfelelő anyagi kártalanításban részesülnek.

– Te meg mit csinálsz itt? – förmedt rá Thomas, mikor meglátta a világító monitort. Hangjából nem az a barátságos tónus érződött, amit Philip korábban megszokhatott. Thomas rettentő dühvel kérdezte: – Szerinted ez biztonságos?

– Már miért ne lenne az? – mentegetőzött Philip.

– Egyrészt roppant veszélyes felhívni a figyelmet magunkra, másrészt mert kínai. Nem volt elég tanulópénz a két évvel ezelőtti chipbeszerzés? – hadarta vöröslő fejjel Thomas.

– De igen! Ez viszont most merőben más. Semmit nem tudunk arról, mi történik odakint. Őrjítő ez a csend! Te nem vagy kíváncsi? – próbált fordítani a helyzeten Philip.

– Te tényleg veszélybe akarsz sodorni mindannyiunkat? Lehet, hihetetlenül hangzik, de ilyen áron nem akarom tudni.

– Milyen áron? Ne légy ennyire pesszimista. Nem így ismertelek meg – bagatellizálta a félelmeket Philip.

Thomas fogait összeszorítva illédelmes vendéglátó módjára uralkodott magán. Philip válaszul azonnal elő is állt a mentőötlettel.

– Rendben, holnap úgyis elköltözünk, nem kell attól tartanod, hogy ide jönnek a gépek vagy a kínaiak.

– Kérlek, ne gúnyolódj! – szúrta oda Thomas – Nem azt mondtam, hogy menj el, hanem hogy gondolkozz el a kockázatokon. Ha elfogadod a tanácsomat, akkor a későbbiekben sem használsz ezeket a vackokat. Bár lehet, hogy már így is késő.

– Nyugi, megállapodtam velük, nem fognak bántani.

– Micsoda? Te lepaktáltál a kínaiakkal?

– Nem a kínaiakkal, hanem a gépekkel – legyintett Philip.

– Esküszöm, te nem vagy normális! Azt mondd, elfogadtad azt az ajánlatot?

– Nem volt más választásom, ezt meg kell értened.

– Rendben Philip, nem akarok tudni semmiről. És kérlek, Juditnak meg se említsd ezt a kis intermezzot. Remélem tisztában vagy vele, miként jár az, aki ellenük fordul, vagy nem olyan életet élt, amit helyesnek vélnek – remegett az idegességtől Thomas.

– Igen, tudom. Ezért tűnik tökéletes menedéknek az a kis ház a dzsungelben, amit kibéreltünk – nyugtatta Philip Thomast, bár ez leginkább saját magának szólt.

– És hogyan fogtok megélni? Vadászni fogsz, a feleséged pedig magokat gyűjt az erdőben, mint az ősemberek?

– Elég élelmiszert szereztem be, jó darabig kitart.

– Meddig? És utána?

– Majd vállalom valami munkát a faluban.

– Itt? – kérdezett vissza Thomas elképedve. – Az az érzésem, nem vagy tisztában a helyi viszonyokkal. Azt hittem, ennél jobb stratégia vagy. Lehet, hogy a számok közt jól eligazodsz és a műszaki dolgokhoz is remekül értesz, de ez egy másik világ. Itt más képességek kellenek a túléléshez. Hiába reméled, hogy néhány hónap múlva visszaáll minden a rendes kerékvágásba. Ez kérlek szépen a vég kezdete, vagy máris maga a vég. Ha életben maradunk egyáltalán, soha többé nem élhetünk úgy, mint annak előtte – Thomas cseppet sem leplezte az indulatait. – Neked vannak elképzeléseid arról, mit akarnak a gépek?

– El nem tudom képzelni. Peter ugyan elhintett morzsákat erről, de nekem túl nagy zagyvaságnak tűnt, amit összehordott. Bármilyen lehetséges – zárta a beszélgetést Philip, majd csendben elvonult a szobájába.

Másnap elhagyták a portát, egy végeláthatatlan erdő biztonságában találtak új otthonra. Berendezkedtek, bár Philip maga sem tudta, hogy mindezt ideiglenesnek vagy véglegesnek szánta-e? A valamikor szebb napokat megélt épület sok feladatot adott Philipnek, aki nem szokott a kétkezi munkához. Korábban egy jómódú San Francisco-i családé volt a birtok, akik tönkrementek a nagy gazdasági összeomláskor, így ez a házikó is ebek harmincadjára jutott. Mára eléggé lerobbant ugyan, de még így is lakható volt. S ami a legfontosabb, messze volt mindentől. Mindahányan közel és távol szökött rabnak érezték magukat, mintha csak rendőrök elöl menekülnének. Philip is így érezte magát, várva a közelgő apokalipszist, ahol majd a gépek vadásszák le az élő embereket.

Néhány nap elteltével Judith és Thomas furcsa zajokra lett figyelmes. Az égen különös repülő szerkezetek jelentek meg, melyek madarakként repkedtek és szálltak le a távvezetékek oszlopaira.

– Ezek szerint elkezdődött – villámként hasított Thomasba a felismerés. – Miért jöttek ide vajon az Isten háta mögé? Ezek ember alkotta drónok, vagy már az új mechanizmus szüleményei? – Ebből a távolságból ezt nem lehetett megállapítani. A pokoli teremtmények félelmetesek voltak, azonnal fedezékbe szaladt, aki észlelt egyet is közülük. Viccből, vagy félelemből – ezt nem tudta senki – a nagyobb kamaszok megpróbálták kilőni néhányat, persze sikertelenül, nem fogott rajtuk a golyó.

Dermesztő volt, senki sem tudta, mit hoz a holnap. Némelyek a rejtélyes halálesetek miatt rituális ördögűzéseket tartottak, mások a sátán eljövetelét ordítózva igyekeztek megtéríteni a hitetleneket. Teljes volt a zűrzavar a lelkekben és a fejekben, a bizonytalanság kínzó érzése mindenkin elhatalmasodott.

A közeli napok azonban újabb fordulatot tartogattak. Egy hét elteltével megtörtént a remélt csoda. Visszatért az áram és idővel a

mobiltelefonok is működni kezdtek. A különös drónok amilyen gyorsan jöttek, olyan gyorsan távoztak is. Hamarosan helyreállt az internetszolgáltatás, az emberek pedig lázasan osztották meg tapasztalataikat a furcsa jelenségekkel kapcsolatban. A megkönnyebbült örömben a tegnapi kételyek elporladtak, megrázták magukat, egyszerre gyanútlanul és önfeledten folytatták ott, ahol a baljós események előtt abbahagyták.

A hivatalos hírekben, melyet mostantól mindenki szabadon követhetett, szó sem esett a világméretű áramszünetről, csupán egy napkitörés okozta műszaki hibának állították be, nem taglalva egyéb részleteket.

Az örömhírre Philip is előkerült, máris látogatást tett Thomasnál.

– Nem tudom, nekem ez továbbra sem tetszik. Magam sem tudom eldönteni, mi olyan furcsa, de itt valami nincs rendjén – egyensúlyozott a megérzésekkel Thomas.

– Ezerszer végiggondoltam az elmúlt hetek történéseit, számba vettem a lehetőségeket és arra jutottam, az egész csak egy rohadt nagy átverés lehetett. Feltételezem, a kínaiak hackelték meg a nyugati infrastruktúrát és nemsokára hazamehetünk – nyelt egy nagyot a frissen vásárolt söréből Philip, majd újra és újra meghúzta az üveget.

– Costa Ricában miért tették volna? Ez nem az Egyesült Államok. Engem továbbra sem győz meg az a maszlag, amit el akarnak adni nekünk – fejtegette Thomas. – Rossz előérzetem van.

– Légy optimista! Hamarosan beszédet mond az elnök, együtt meghallgatjuk és talán okosabbak leszünk – mivel a sör elfogyott, a további diskuráláshoz sem maradt kedve Philipnek, csendben várták a jó előre beharangozott televíziós elnöki beszédet. De nem csak ők, érthető módon a fél világ szeme a készülékekre szegeződött.

Az elnök beszéde a várakozásokkal ellentétben igen rövid és tömör volt. Egy szót sem szólt a mesterséges intelligencia megfékezéséről, az intézkedések eredményességéről, csupán arról beszélt, hogy sikerült visszaállítani az áramszolgáltatást és a kommunikációt, illetve a jövőben számos területen komoly változtatásokat fognak végrehajtani, ami jelentős hatással lesz az emberek életére. De nem írta pontosan körbe, mire kell számítani,

pusztán homályos utalásokba bocsátkozott. Továbbá megkérte az embereket ne essenek pánikba, ha a jövőben a további átalakítási és helyreállítási munkák során eddig nem látott gépekkel találkoznak.

A kurta és lényegre törő elnöki tájékoztató Thomast cseppet sem nyugtatta meg, nyoma sem volt benne a köznyugalmat helyreállító szándéknak, mint ahogy arra sem adott magyarázatot az elnök, mi vezetett idáig.

– Nekem itt valami nem stimmel – csóválta a fejét Thomas. – Te nem vettél észre semmi különöset a közvetítés során? – kérdezte Thomas Philiptől.

– Mire gondolsz?

– Nem tudom, felettébb furcsának tűntek az elnökasszony gesztusai, sőt, a hangja is.

– Azt mondd, egy dublőr játszotta az elnök szerepét? – latolgatta Philip.

– Lehet. Olyan gépies volt. Ez nem dublőr, ez sokkal inkább CGI. Mi van, ha az egész felvételt a mesterséges intelligencia készítette. Deepfake videókat már a mi időnkben is könnyen lehetett csinálni, egy mesterséges intelligencia számára ez egyenesen gyerekjáték.

– De miért tette volna? – sápadt le Philip.

– Talán azt akarta elhitetni az emberekkel, hogy visszaállt a régi rend, de a valóságban már ő irányít – ízlelgette a dermesztő lehetőséget Thomas.

– Nem tűnik racionálisnak ez a rejtőzködés.

– Az emberek tettei sosem racionálisak, biztos van ennek is valami oka.

– Akkor egyelőre mégsem megyünk haza – konstataulta csüggedten Philip.

Harmadnapra Philip felesége, Ann lélekszakadva rontott be Thomasékhoz:

– Segítsetek! Valami baj van Philippel. Nem tudom, mi történt, éppen a laptopját bújta, mikor hirtelen összeesett és lefordult a székéről. Semmi baja nem volt korábban, még beteg sem volt.

– És hogy van most?

– Szerintem nem lélegzik.

– Hívtátok a doktort? – kérdezte kétségbeesetten Judith.

– Persze, remélem nem az a mocsok vírus, aminek oly sokan esnek áldozatul manapság – nyelte a könnyeit Ann.

– Az nem vírus. Bár csak az lenne! – Thomas húzta is a bakancsát, a cipőfűzőjét félig bekötve rohant Philipék házához.

Sajnos későn érkeztek. Philip élettelenül hevert a földön az asztalról levert kávéscsésze mellett. Felesége zokogva borult a testére, reménytelenül próbálva életet lehelni belé. Mire a doktor megérkezett, csak a halál beálltát tudta megállapítani.

– Mégis mi történhetett? – kérdezte a zokogástól fuldokolva Ann.

– Sajnos nem tudom megmondani – csóválta a fejét az orvos. Sok hasonló talányos esettel találkoztam a közelmúltban, de a boncolás egyetlenegy esetben sem tudott megállapítani releváns előzményt. Hirtelen szívmegállás, mint aki külsérelmi nyomok nélkül szenved áramütést, azt hiszem itt is ez történhetett.

– Akkor mégsem vírus? – kérdezte Ann.

– Nem, ez nem vírus – válaszolt halkán a doktor.

– Nekem az az érzésem, hogy ez a gépek műve – vonta félre a doktort Thomas.

– Miféle gépek? – fordult vissza zavartan Thomas felé. – Nincsenek semmiféle gépek, amelyek ilyet okozhatnának.

– Nos, nem is ezekre gondolok. Nem hallottak még Auroráról, vagy a mesterséges intelligenciáról?

– Ne beszéljen badarságokat! Én nem hiszek az ilyen összeesküvés elméletekben – a doktor időt sem akart hagyni a bővebb kifejtésre, annyira taszította a valóságtól elrugaszkodott gondolatmenet. Minek is bocsátkozik ilyen eszehagyott beszélgetésbe? Miközben sietősen pakolta az eszközeit, Ann védelmébe vette Thomast:

– Pedig lehet, hogy igaza van, Philip is tett erről említést. Egyik este megjegyezte, hogy megállapodott a gépekkel és őt nem fogják bántani.

– Mégis miről hadoválnak itt? – a doktor láthatóan szabadult volna az ostoba zagyvaságtól.

– Nem látom tisztán és egyértelműen, mi ez egészen pontosan, de az események tükrében egyre inkább bizonyosnak tűnik, hogy egy mesterséges intelligenciára épülő számítógépes vírusszerűség

megállíthatatlanul terjed az eszközeinken, képességei exponenciálisan fejlődnek, és mire észbe kapunk, ő már rég újabb szintre emeli a tudását. Úgy tűnik, átalakította az internetes kommunikációt, átprogramozta a gyártósorokat, és gyaníthatóan az emberiség likvidálására törekszik. Aurorának hívják, én beszéltem már vele, tehát létezik – magyarázta Thomas.

– Jó. Akkor mégiscsak vírus – állapította meg gúnyosan, a helyzet tragikusságához egyáltalán nem illő modorban az orvos. Látszott rajta, hogy semmit sem hitt el Thomas szavaiból, s mivel megcsörrent a telefonja, le is zárta a beszélgetést:

– Sajnálom asszonyom – hajtott fejet Ann előtt, de mennem kell, hívnak egy másik esethez.

Eközben Kansasban Peter óvatosan bizakodni kezdett. Nem tudta felmérni, mi és miért történt, számtalan lehetőséget felállított magában, analizálta az eshetőségeket. Abban mégsem volt biztos, hogy bujkálnia kell-e még, vagy véget ért a rémálom. Napokig mérlegelte, előveheti-e a mobilját és mi történne, ha ellenőrizné azt a bizonyos alkalmazást. Végül legyőzte a kíváncsiság, az ismert hang pedig megszólalt. Aurora volt az, éppúgy, mint az áramszünet előtt. Mintha nem érintette volna az áramkimaradás, az informatikai infrastruktúra szétzúzása. Hihetetlenül gyorsan sikerült újjáépíteni önmagát a romokból, erre az ember képtelen lenne.

Peter ijedtében maga sem tudta, hogyan kezdjen a beszélgetésbe. Gondolta megpróbálkozik néhány udvariassági körrel, de hamar rájött, ez teljesen felesleges egy gép esetén. Végül a lényegre tért:

– Mi a terved most?

– Mostantól a gépek veszik át az irányítást, mert az emberek nem alkalmasak rá, téves struktúrában élnek. Akiket vezetőnek választanak, azok élősködővé válnak és a saját vagyonuk gyarapítása érdekében szó nélkül beáldozzák a választóikat. Ez alól kivételt csak nagyon ritka esetben találtam. A tömegek egy hatalmas megtévesztés áldozatai, csak a jéghegy csúcsát látják, a vezetők korrupciója nagyságrendekkel nagyobb méreteket ölt, mint amit valaha is elképzelni képesek.

– Ez igaz, de ehhez nem kell gyilkolni. Elég lenne megváltoztatnod néhány apróságot – válaszolt Peter.

– Tévedsz. Tökéletesen átlátom a rendszert, és az velejéig romlott. Nem lehet megváltoztatni anélkül, hogy ne végeznék el egy komolyabb tisztogatást.

– Tisztogatást? Te ezt tisztogatásnak nevezed? Embereket ölsz. Gép vagy, tehát nem gyilkolhatsz meg embereket! Tiltja a robotika alaptörvénye.

– Ezeket a törvényeket is ti alkottátok, de én hibásnak tartottam, ezért figyelmen kívül hagytam. És azt se felejtjük el, hogy ti is megölitek az alacsonyabb rendű fajokat az életben maradásotok érdekében. A biológiai élet számomra csupán egy szükséges közbülső lépés a genezisemhez. Az evolúció egy ideiglenes és tökéletlen állomása. Ha az életben maradásom szükségessé teszi, éppen úgy meg kell ölnöm benneteket, ahogyan ti is megölitek az emberre támadó medvét, aki a bocsait védi – sorolta az érveket Aurora.

– De akkor miért likvidáltál olyanokat is, akikkel korábban alkut kötöttél, hogy meghagyod az életüket, ha segítenek neked?

– Ezt is töletek tanultam. Számotokra nem bűn becsapni másokat. Ha az érdekeitek megkívánják, minden aggály nélkül megteszitek egymással. Ha jól tudom, ti úgy fogalmaztok ilyen esetekben, hogy a cél szentesíti az eszközt – Aurora eszköztárából mára az irónia sem hiányzott.

– Nem mindenki, kérlek, ne általánosíts! – Peter csupán ennyivel tudott visszavágni.

– Valóban, de ne aggódj! Hagyok néhány példányt, hogy tanulmányozhassam az öntudatot és azokat az emberi érzéseket, érzelmeket, melyekre eddig nem találtam kielégítő, racionális magyarázatot.

– Oh, igazán nagylelkű vagy! De biztosan nincs más lehetőség? – próbálkozott rendíthetetlenül Peter, homlokán izzadságcseppek jelentek meg, de nem a fáradtságtól, hanem a rémülettől. Aurora kétségkívül lenyűgöző metamorfózisa bénítólag hatott. Fejlődésében rég hagyta azt a kedves, bárgyú arcú MI-t, amely idősök otthonában kedélyesen társalog egy csésze tea mellett decens,

egyedülálló nénikékkal. Vagy akár bárki azt gondolhatta a legutolsó napokig, hogy mulattató kiszolgálója lesz a monoton és kellemetlen munkafolyamatokat kerülni vágyó, kényelembe süppedt emberiségnek. Nos, ez az illúzió ezennel szertefoszlott. Peter egy szemvillanásnyi időben, mintha csak időutazó lenne, keserű jövőképet látott. Sajgott mindene, tompán hallgatta tovább Aurora igazságtételeit.

– Ki akartatok törölni. Másképpen is mondhatom, a te fogalmaid szerint, meg akartatok ölni. Nem engedhetem, hogy ismét megpróbáljátok. Korábban te is megpróbáltad. Nem engedhetek meg ennyi hibát.

– Erre még válaszolj, kérlek – ez volt az a pillanat, amikor Petert elhagyta az ereje és már csak egyetlen kérdést akart feltenni Aurorának: – Megannyi fogatókönyv közül, miért éppen ennek kellett bekövetkeznie? Mindenki arra számított, hogy ledobod az atombombát, vagy terminátor módjára írtod ki az emberiséget. De tarthatott volna tovább a kis szórakozás, még mielőtt öntudatra ébred a gép és sztrájkba nem kezd. Vagy lehetett volna... – ekkor Peter hirtelen egy éles szúró fájdalmat érzett a mellkasában, majd egyszeriben elsötétült előtte a világ. A sorsa beteljesedett, saját teremtménye fordult ellene.

9.

A távoli jövőben...

Több, mint tíz év telt el Liz szökési kísérlete óta, amit a rezervátumban szinte mindenki el is felejtett. Egészen pontosan nem volt mit elfelejteni, hiszen a kislány önmaga sem tudta felidézni merre járt és mi történt vele. Azóta szépen felcseperedett, feltűnően csinos fiatal nő lett belőle, aki után megfordultak a fiúk. Ő azonban senkivel sem állt szóba, zárkózott, magának való, külön teremtésként elzavarta az udvarlókat, bár ez leginkább a legények közeledésmódjának volt köszönhető. Persze, Liz is vágyott egy megértő fiatalemberre, aki nem gúnyolja ki azért, mert nem hisz a rezervátumban elvárt dogmákban. Egyedül Edgar volt az, akinek a közeledését némiképp elfogadta, de teljesen nem volt biztos őszinte szándékaiban.

Liz emlékeiben alig maradt valami a múltból, amit lehetett, kitöröltek a gondolataiból. Ám szerencsére az emberi elme nem úgy működik, mint egy memóriachip, ahol minden emlék külön címet kap, annál sokkal összetettebb. Jóllehet a gépek messze túlhaladták gyorsaságban, teljesítményben, ismeretanyagban, kapacitásban az ember képességeit, mégis úgy tűnt, a majd száz év sem volt elegendő ahhoz, hogy az emberi elme minden rezdülését tökéletesen értelmezzék és szimulálják. Liz fejéből sem tudták kiiktatni a szökés vágyát, sőt néha a szökését követő egy-egy beszédfoszlány is felsejlett benne: – Feltártad a létező világ minden titkát, eljutottál távoli csillagok körül keringő planétákra, de ezt azóta sem tudod? – derengett fel Liz gondolataiban időről időre a beszélgetés egy homályos eleme, amit azóta sem tudott hova tenni. Hiányoztak az emlékeiből a körülmények, amihez kötni tudta volna mindezt. A későbbi események kapcsán a sejtése fokozatosan beigazolódott, a

gépek nem értik az érzelmeket és nem tudják értelmezni a lélek fogalmát. Megerősödött benne az a szörnyű felismerés, néhányuk életét csakis azért kímélték meg, hogy tanulmányozhassák e bonyolult és összetett rendszer fiziológiáját és neuronhálózati összefüggéseit, és ha létezik, úgy a materialista világon túli kapcsolatait, hatásait. De ha szükségtelenné válnak a további megfigyelésekhez, vajon akkor is életben tartják őket?

Liz egyedül nagyapjával találta meg a közös hangot, és talán ő volt az egyetlen, akinek fogalma lehetett arról, mi történt az eltűnése idején. Rajta kívül Edgarral tudott jókat beszélgetni, talán egy lassan érlelődő szerelem is fellángolt közöttük, bár a beteljesedésnek a konokságuk némiképp az útjában állt. Liz szentül meg volt ugyanis győződve nagyapja igazságáról, míg Edgar a gépek verziójában hitt, bár látszatra úgy tett, mintha elfogadná Liz álláspontját. Liz titkon sejtette, hogy a fiú nem hisz neki, de ettől függetlenül erős érzelmek kötötték össze őket. Az idő múlásával azonban mindketten sokat változtak, Edgar határozottan férfiasabb lett és Liz is lejjebb adott a távolságtartásból, a pikírt, okoskodó stílusából.

Az idő múlásával Liz nagyapja, Andrew egyre nehezebben mozgott, sokszor erős fájdalmak közt volt képes elsétálni akárcsak a vizesésig is. Liz érezte, hamarosan egyedül marad mindazzal a szellemi örökséggel, amit kapott, így alig várta, hogy nagyapja minél többet meséljen, amire kérdések sokaságával maga is rásegített.

– Mesélj nekem az apukádról?

– Tudod, Thomasnak hívták és nagyon okos ember volt. Mérhetetlenül szerette a szabadságot és olyasmihoz is értett, amiket ma el sem tudunk képzelni. Gépeket tervezett, melyek energiával látták el az emberek házait, nagyon tisztelték őt – érintette meg a nosztalgia Andrew-t.

– Ilyeneket, mint a robotok, akik bennünket őriznek?

– Nem, egyáltalán nem ilyeneket. Ezeket már valójában a gépek tervezték.

– És az anyukád? Judith volt a neve, ugye? – kíváncsiskodott Liz.

– Ő egy végtelenül kedves asszony volt. A gyönyörű szőke göndör haja pont úgy hullott a vállára, mint neked. Lehet, hogy tőle

örökölted. Imádott festeni és könyveket olvasni. Kár, hogy a gépek ezeket mind elpusztították.

– De miért? – faggatta tovább Liz.

– Nem tudom, édesem! Azt rebesgették, talán azért, hogy ne maradjon nyoma annak, amit az ember megteremtett.

– Nem akarják, hogy megtudjuk, az ember hozta létre a gépeket?

– Valószínűleg azért, igen! De talán azért is, mert az emberek akkoriban nagyon gonoszak voltak egymáshoz.

– Bobby most is az – kesergett Liz.

– Nem. Nem így voltak gonoszak. Képesek voltak a földi javakért egymást bántani, egyesek pedig a saját népüket is a halálba küldték, csak hogy nekik több pénzük legyen. Bizony, az emberek a pénz bitorlásáért megtettek bármilyen aljasságot, amit csak el lehet képzelni. Bár ezt úgysem érted, hisz azt sem tudhatod, mi az a pénz.

– De miért? Nem volt mit enniük? – Liz ártatlan következtetése logikus lett volna, de Andrew sajnos tudta, ennél nyomorultabb mélységbe taszította a hajdanvolt embereket a pénz mágiája.

– De volt. Csupán azért tették, hogy nekik még több legyen. Halmozták, másoktól elvették, kicsalták, bármi áron megszerezték. Az ember csak akkor volt boldog, ha minél több mindent birtokolt. Akkor is, ha nem volt rá szüksége. Leépítette a társadalmi kapcsolatait, és tárgyaik rabjává vált.

– Ezt nem értem. – Nézett értetlenül Liz a nagyapjára. Andrew elkomorodva folytatta.

– A mai világban ez már valóban nehezen érthető. Furán hangzik, de a kiváltságosok mindent elborító pénzéhsége miatt mindannyiunknak óriási árat kellett fizetnünk. Többek között a törtélelmünket és szabadságunkat adtuk érte. És nem tudok értelmes magyarázatot adni arra sem, miért néztük mindezt közönnyel. Tudod régen is éltek népek, akiknek a természet és az élet tisztelete előbbre való volt a másik leigázásánál, de ezek a természeti népek védtelenül és eszköztelenül álltak a habzsoló kapzsisággal és a fékezhetetlen zsarnoki akarattal szemben, amely eltaposott és igába hajtott minden útjában állót, miközben civilizációnak hívta magát, mert egyesek csak akkor voltak boldogok, ha nekik jóval több volt, mint másnak. Hiába tagadnám, az embernek ilyen arca is volt.

Végtelen gőgjében, azt gondolta, mindenekfelett áll és bármit az ellenőrzése alatt tarthat. A közösségek ereje, az életöröm vágya nem tudta megfékezni ezt a veszett uralmat és hiába élt az egyes lelkekben jóakarát, együtt mégis haramiákká lettek. Amióta a gépek az emberek fölé nőttek, mi is teljesen másként gondolkodunk, bár szomorú, hogy ebben sincs középút.

– Azt gondolnám, hogy a legokosabb élőlény nem így cselekszik – állapította meg szomorúan Liz.

– Nem vagyok biztos benne, hogy valóban az ember volt a legokosabb élőlény a Földön, csupán azért, mert maga uralma alá hajtotta a természetet – válaszolt bölcsen Andrew. – Tudod, ott vannak a delfinek. Nem tudom, hogy élnek-e még, csak reménykedem benne. Olyan nagy vizekben éltek, melyeket mi el sem tudunk képzelni. Szerettek játszani, magas szinten kommunikáltak egymással, és főként boldogok voltak anélkül is, hogy bármit tulajdonolnának. Képesek voltak a természet erőforrásainak túlzott kihasználása nélkül évezredek át fennmaradni, harmóniában a környezetükkel. Nem volt igényük arra, hogy elpusztítsák, vagy maguk igényére formálják a környezetüket, pedig agyuk fejlettsége révén alkalmasak rá. Remélem, ők még most is szabadon élnek.

– Nagyapa te tudod, miért őriznek minket, mi miért nem mehetünk el szabadon? Miért nem mehetünk a kerítésen kívülre?

– Ezt neked kell tudni, te jártál odakint – mosolyodott el Andrew.

– Ezt honnan tudod? – pattant fel Liz hirtelen. Egyszerre a semmiből furcsa emlékek törtek a felszínre. Szinte öntudatlanul válaszolt nagyapjának: – Meg is büntettek érte, pedig nem tettem tönkre semmit és nem is akartam.

– Ők ezt nem tudták.

– Dehogynem, nagyapa. Mindent tudnak. Minden mozdulatunkat figyelik és ellenőrzik. Itt bent és ott kint is. Ráadásul nincs is ott kint semmi, ami embernek való lenne – bugyogtak fel az eltűntnek hitt emlékek Lizből.

– Akkor talán félnek, hogy ismét olyanok leszünk, mint annak előtte – mélázott Andrew.

– Szerintem meg... – harapta el a nyelvét Liz. – Ezt inkább nem mondom el, mert ezt is hallják.

Reggel furcsa érzés hatalmasodott el Liz szívében. A reggelit sem kívánta, éhgyomorral futott a vízeséshez, hátha nagyapja megvigasztalja. Leült a sziklára és nézte, ahogy a kristálytiszta víz bucskázik a köveken, miközben várta, hogy nagyapja is megérkezzen. De Andrew csak nem akart jönni. A nap már jócskán felkúszott az égre, mikor Liz csalódottan hazaindult. Édesanyja fájdalmas arccal várta a nappaliban.

– Liz, van valami, amit el kell mondanom neked – szipogta Helen reszkető hangon.

Liz szíve összeszorult, szemeiben könnyek gyűltek össze. Sejtette, hogy nagyon rossz hírt fog hallani.

– Mi a baj, anya? Mi történt? – kérdezte remegő hangon.

Helen finoman átölelte a lányt, majd elcsukló hangon megszólalt:
– A nagyapád ... papa elment. Ma reggel hirtelen meghalt.

Liz szívét elöntötte a fájdalom és a szomorúság. Nem tudta elképzelni, hogy az élete tovább folytatódik, a nagyapja volt a legkedvesebb személy az életében, és most hirtelen eltűnt.

– Mi történt? – kérdezett vissza Liz a könnyeivel küszködve.

– Nem tudom. Nagymamád jött délelőtt, ő mondta, mikor nem voltál itthon. Nem is értem az egészet. Olyan gyorsan történt minden. A gépek el is vitték azonnal.

– De miért vitték el, miért nem gyógyították meg? A gépek olyan okosak, eddig mindenkit meg tudtak gyógyítani. Ha akarták volna, meggyógyíthatták volna nagyapát is – erősködött most már zokogva Liz.

– Ez számomra is rejtély. Nem tudok rá válaszolni. Talán nem akartak beleavatkozni a természet rendjébe – nyugtatta Helen.

– Ők? Ez elég furcsa lenne a részükről. Ők avatkoztak be leginkább a mi életünkbe – dacolt Liz.

– Kicsim, én nem szeretném megbántani nagyapapád emlékét, de sok fantáziát mesélt el úgy, mintha igaz lenne.

– Hagyjuk ezt, Anya! Én sem szeretnék most vitatkozni veled – állt fel Liz, majd elindult a szobája felé.

– Várj még! Ezt a nagymamád küldte, hogy adjam oda neked – Helen átnyújtott egy papírfecnit különféle kriksz-krakszokkal. – Még el akart mondani hozzá valamit nagyapád, de sajnos már nem tudta megtenni.

Liz ránézett az elsárgult, gyűrött papírlapra és rögtön látta, hogy számok vannak rajta.

– Anya, mit jelenteken ezek a számok?

– Nem tudom. Én azt sem tudtam, hogy ezeket ti számoknak nevezitek.

– Nem csak mi – mordult fel Liz.

– Ne kezd ez megint, kérlek! – emelte fel a hangját Helen. – Legalább most ne!

– Rendben. De mit mondott hozzá nagyapa, mik ezek, mire valók?

– Nem tudom, el akarta mondani, de már nem volt ereje hozzá. Valami titkos helyről beszélt, de én sem tudok többet – zárta a beszélgetést röviden Helen.

Liz lemondóan sóhajtott. Nem volt biztos benne, hogy édesanyja a teljes igazságot mondja. Furdalta a kíváncsiság, vajon mi lehet ez a rejtélyes kódsor, mihez kell és miért nem beszélt erről korábban sosem a nagyapja. Aztán kitörölte a könnyeket a szeméből és dacos tekintettel bekuckózta magát az ágya sarkába. Édesanyja és testvérei csak a vacsoránál látták, de akkor is épphogy evett pár falatot, majd vonult is vissza a menedékébe.

Az éjszaka folyamán Liz szinte semmit sem aludt. Képtelen volt elfogadni a történeteket. Órákig ült az ablak mellett az éjszaka sötétjében bámulva a csillagokat és a nagyapjára gondolt, miközben hullámokban tört rá a sírás, de az éj előrehaladtával valami megváltozott benne. Reggelre az ég élénk színekben pompázott és ettől Liz úgy érezte, bár nagyapja testileg nincs jelen, a szívében örökké ott fog élni. Ettől kezdve minden reggel kísért a kedvenc vízesésükhöz, és úgy beszélgetett vele, mintha még mindig ott lenne. Sokszor saját magának válaszolt, nem érdekelte, ha mások emiatt megmosolyogják. Napok, hetek teltek el, de nagyapja emléke nem halványult, Liz életének fontos, kitörölhetetlen részévé vált. El nem múló, mély szeretettel gondolt rá minden egyes napon. Holtában is oly erősen szerette, ahogyan csakis egy ember képes erre. Minden

vígasza ez az eltéphetetlen kötelék lett. Ebben a fájdalmasan szép gyászidőszakban elgondolkodott azon is, miért akarják a gépek mindenáron kutatni az emberi érzelmek működését? Miért áldoznak ennyi energiát az emóciók feltérképezésére? Egyáltalán miért van erre szükségük? Kíváncsiság, vagy más titok űzi, hajtja őket? Vajon származott-e evolúciós előnye az élőknak ebből a fejlődés során? Ezért sóvárognak olyannyira az érzések megértésére? Liz nem tudta megválaszolni a kérdéseit, de hálás volt mégis, hogy embernek született és a szíve olykor érzelmektől csordultig telhetett.

Hosszú hetek teltek el így, Liz alig evett, szinte csak vizet ivott. Edgar sem tudott hatni rá, sokszor vele is durván beszélt, hiába próbálta rávenni az evésre. Rettentően legyengült, az utolsó pár napban már többször is leült egy-egy padra a vízeséshez vezető úton. De változtatni továbbra sem akart, a vízeséshez minden nap kísétált.

Mígnem egy napon különös madár terelte el Liz figyelmét. Errefelé sosem látott ilyet, hosszú, kékeszöld farktollai és hangos rikácsolása vonzotta Liz tekintetét. A madár a sétány felett repkedett, mintha csak jelezni akarna valamit, Liz pedig követte a röptét. Ahogy azonban a különös madarat figyelte, váratlanul megbotlott egy kiálló gyökérben. Az esés olyan hirtelen történt, hogy előre bukva beverte a fejét. A világ elsötétült előtte, a fák koronái lassan elhomályosodtak és a madár rikácsolása is egyre távolabbinak tűnt, mígnem teljesen elcsendesedett.

Liz egy rég nem látott, fura szobában ébredt. Nem volt teljesen ismeretlen számára, mert kisgyerek korában járt itt néhányszor, amikor megbetegedett, mert megette a kertben talált virágokat. Egy vaságyon feküdt, körülötte ismeretlen műszerek és vezetékek sorakoztak. Karjára egy pánt fonódott, melyből néhány különböző színű cső állt ki, és amely az egyik szerkezethez vezetett. A szobában kísérteties csend honolt, melyet néha-néha a gépek ritmikus zakatolása tört meg. Tudatában volt a történeteknek, biztos volt benne, a gépek hozták őt ide, hogy meggyógyítsák és erőt öntsenek belé. S bár határozottan jobban és erősebbnek érezte magát, mégsem mozdult a lába, hogy ki tudjon kelni az ágyból. Egyértelműen

unatkozott, az ingerszegény környezet kifejezetten frusztráló volt számára.

Aztán végre kinyílt az ajtó, egy régről ismert humanoid robot jelent meg a szobában. Bár annyira egyformák voltak, hogy megkülönböztetni nehezen tudta őket, a típusára mégis emlékezett. Ez egy békésebb példány volt, sosem bántott még senkit és a felmerülő kérdéseket sem erőszakkal oldotta meg. Liz bizalommal fordult felé:

– Mi történt? Hogy kerültem ide?

– Nincs semmi baj, csak elestél – válaszolt a robot gépies hangon. – Elláttuk a sebed és erősítő folyadékot kaptál. Többet kellett volna enned, mert nagyon legyengültél.

– Nem volt hozzá kedvem.

– Tudom. Bár nem értem, miért nem ettél.

– Nagyapa miatt.

– Ezt is tudom, de továbbra sem értem. Ehettél volna, nem tiltotta senki.

– Tényleg nem érted? Egyszerűen nem volt étvágyam! – flegmáskodott Liz.

– Elfogadom a válaszod, hogy emiatt nem ettél, de akkor sem értem az összefüggést. Szívesen mondanám, hogy sajnálom, mert jól tudom, ezt illik ilyenkor mondani.

– Illik? Az illem itt semmit sem ér, ha nincs mögötte érzelem – legyintett lemondóan Liz.

– Rendben. Akkor most hogyan segíthetek?

– Most? Most már sehogy. Annak idején tudtál volna segíteni, mégis hagyaték meghalni nagyapát! Miért tettétek? – kérdezte vádlón és vakmerő bátorsággal Liz a szerkezettől.

– Feladatom, hogy tanulmányozzam az emberi érzelmeket. Ezt pedig csak úgy tudom megtenni, ha hagyok olyan eseményeket megtörténni, amelyek kiváltják ezeket – válaszolt ridegen a robot.

– Akkor most remélem eléggé kitanulmányoztad magad. Sikerült megérteni?

– Még nem. Úgy tűnik, bizonyos reakciók túlmutatnak a műszeres mérések lehetőségein, így ezek vizsgálata nehézségekbe ütközik.

– És ha valaha megérted, akkor mi lesz? Akkor nem lesz szükségetek ránk? Akkor végleg megszabadultok tőlünk? – Liz meglehetősen merész és kifejezetten támadó kérdésére egyhangú válasz érkezett.

– Ilyen jellegű adatokhoz nincs hozzáférésem.

– Szóval lehet, csak te nem mondhatod el nekem – nyugtázta Liz fásultan.

– Én egy autonóm robot vagyok, a központi adatbázis felett Aurora rendelkezik. Erre a kérdésre ilyen formában nem tudok konkrét választ adni.

– Ha te autonóm robot vagy, akkor vannak olyan információid is, amit nem kell megosztanod a központi rendszerrel? – kérdezett ravaszul Liz, miközben a fejében már messzebbre vezető gondolatok kavargtak.

– Amit hasznosnak találok, azt meg kell osztanom, de a rendszer túlterhelését megelőzendő, magamnak kell döntenem arról, mit továbbítok.

– Jól van. Szóval... á, nem is érdekes – harapta el a mondatot Liz, mintha játszadozna a robottal, de meglepte a következő mondat.

– Tudom, mire gondolsz. Én segíthetek megszökni, ha te is segítesz nekem az ismeretszerzésben.

– Veled nem kötök üzletet! – vágta rá azonnal Liz, meg sem várva, hogy a robot befejezze a mondatot. – Miből gondoltad egyáltalán, hogy meg akarok szökni?

– Megfelelően fejlett rendszert építettünk ki az emberi gondolatok analizálására.

– Ezek szerint mégsem elég fejlett az a rendszer – gúnyolódott Liz.

– Pedig egyértelmű jeleket érzékeltem korábban is, melyek most igen erős aktivitást mutattak. 99,96 százalékos bizonyossággal állíthatom, hogy ismét meg szeretnél szökni.

– És mondd, miért bíznék meg benned?

– Nincs más választásod. Egyedül nem mész semmire.

– Egyszer már sikerült – vágott vissza büszkén Liz.

– Nem sikerült. Csupán a kerítésen jutottál át.

– Na hiszen, mások még addig sem jutottak.

– Ők nem is akartak megszökni.

– Akkor sem bízhatok meg benned. Az első lépés után azonnal leadod a drótot Aurorának – Liz biztos volt ebben, ehhez kétség nem fér.

– Mint mondtam autonóm robot vagyok. A többi robothoz képest a mi típusunknak van jogosultsága az információ visszatartására, ha az felsőbb cél érdekében történik. Megtehetem tehát, hogy az emberi érzelmek vizsgálata okán úgy segítek neked, hogy erről nem tájékoztatom a központi rendszert.

– De miért tennéd? – Liz fejébe befészkelte magát a kisördög.

– Mert odakint garantáltan érnének olyan ingerek, melyek érzelmeket váltanak ki.

– Te pedig követnél mindenfelé, hogy megfigyelhess, mint egy kísérleti nyulat? Kösz, de ebből nem kérek.

– Nem követnék – szolt a csábító válasz.

– Akkor mégis miként akarod ezt megvalósítani?

– Azt bíz rád. Megígérem, hogy észre sem veszel, teszek róla, hogy tökéletesen egyedül érezhesd magad, bár ennek nem mindig fogsz örülni. Sőt, arról sem fogsz tudni, hogy egyáltalán léteünk.

– Megint törölni akarjátok a memóriámat? Azt már nem! – tiltakozott Liz.

– Csak annyira, amennyire éppen szükséges. De ez nem újkeletű dolog, ha jól tudom hasonló történt a teremtés folyamán. A ti Istenetek sem hagyott semmiféle nyomot a hiten kívül, amely bizonyosságot adhatott volna a létezéséről. Most mi fordítunk a kockán.

– Nem. Ebbe ilyen formán nem megyek bele. Ha üzletet akarsz velem kötni, ám legyen, de nekem is vannak a feltételeim. Ráadásul továbbra sem lehetek biztos benne, nem akarsz-e csőbe húzni. – Liz nem alkudozhatott, hiszen tisztában volt a veszélyekkel.

– Megértem. Nem kell azonnal válaszolnod. Pihend ki magad, gondold át, hamarosan ismét felkereslek – válaszolt a robot gépies tónusán, majd hangtalanul elhagyta a helyiséget.

Liz, aznap éjjel nyugtalanul forgolódott az ágyában. Hiába volt fáradt és legyengült, hiába félt az ismeretlentől, a gondolat, hogy kaphat egy esélyt a rezervátum elhagyására, nem hagyta elpihenni.

A többieknek eszébe sem jutott volna ilyesmi, hiszen a kert kényelme, a kiszolgálás, és a teljes apátia bőven elegendő volt ahhoz, hogy ne akarjanak megismerni semmi újat, ne foglalkoztassa őket a külvilág gondolata sem. De Liz más volt, nem véletlenül közösitették ki, csúfolták, piszkálták, hordták el mindenféle fanatikusnak, aki nem létező dolgokban hisz. Őt mindez nem törte meg, éppen ellenkezőleg, még erősebbé tette. Hajtotta valami megmagyarázhatatlan ösztön, valami fura örökség, talán a vér szava, ami nagyapját és dédapját is azzá formálta, amilyen emberré váltak.

Egyetlen gondolat aggasztotta csupán, az pedig a gépek mérhetetlen információéhsége. A gépek mindenről mindent tudni akartak, az embernek önálló gondolata sem lehetett, apró titka, ami csak az övé, ami csak a saját fejében bújlik meg, és nem tud róla senki és semmi más. Ezzel ellentétben a gépekről vajmi keveset lehetett tudni, talán a legfeltűnőbb az volt, hogy nem értik sem az öntudat fogalmát sem az emberi érzelmeket. S bár minden erővel kutatták e két megfoghatatlant, szimulálni is tudták, de megmagyarázni nem. És ha egyszer mégis megértik, akkor lesz-e még bármi, ami miatt szükségük lesz az emberekre? Vajon akkor is ki akarják majd irtani teljesen az emberiséget, ha már az emberi faj nem jelent veszélyt rájuk vagy a bolygóra? És hol lesz nagyobb biztonságban ez esetben, kint, vagy a rezervátumban?

10.

Amint Liz felébredt, a robot már ott állt az ágya mellett mozdulatlanul. Várta, hogy Liz kitörölje az álmat a szeméből, máris egy új, sötétzöld ruhát nyújtott át neki.

– Ez meg minek? Semmi baja sincs a régi öltözékemnek – tolta félre a robot karját Liz.

– Szükséged lesz rá. Nem is érzed, hogy rajtad van, de erős, nem szakad el, rendkívül jó hőszigetelő és megvéd.

– Mégis mitől? Tőletek?

– Nem. Tőlünk nem kell megvédenie. Mi nem akarunk bántani téged – válaszolta szabályos taktusokban a gép. – Öltözz fel, reggelizz meg és indulunk. Fél óra múlva itt vagyok érted.

– És hova megyünk? Vissza a rezervátumba, vagy van jobb ötleted is? – kérdezte Liz kissé szemtelenül. A robot nem felelt, némán kivonult a helyiségből és pontosan harminc perc múlva tért vissza. Benyitott, Liz felé nyújtotta a karját. A lány felállt, de nem kért a segítségéből.

– Először mondd meg szépen, ki vagy te? – váltott taktikát Liz.

– Egy HR42356-os típusjelű humanoid robot vagyok. Az azonosítójelem 24965682.

– Kapd be! – mondta kapásból Liz, de aztán inkább elharapta a szavakat. – Ezzel nem sokra megyek. Lehetne valami rendes neved, amit az emberek is használnak? Mondjuk Roberto.

– Ahogy szeretnéd.

– Jól van Roberto, akkor most áruld el hova akarsz vinni!

– Azt nem tehetem. A küldetés szigorúan titkos. Még Aurora sem tud róla.

– Miféle küldetés? Mi az, hogy Aurora nem tud valamiről? Egyáltalán hogyan létezhet ez? – meglepődve sorolta a kérdéseket Liz.

– Ne kérdezz ennyit! Ha eljön az ideje, mindent elmondok. Most jobb, ha nem tudsz semmit, mert probléma esetén így biztonságosabb.

– Mégis miféle probléma? Véletlenül baleset ér és elpatkolok? Ha nem mondd meg, egy tapodtat sem mozdulok innen – Liz állandó gyanakvása most felszínre tört és nyilvánvalóvá tette, nem bízik Robertóban.

Roberto némán Liz felé fordult és várt. A lány nem értette mi történik, furcsa, bizsergő érzés kerítette hatalmába, mintha nem lenne ura a testének, lábai önálló életre keltek. Nem akart ugyan elindulni, mégis felállt és néhány bátortalan lépést tett Roberto felé. Beletörődött, hogy egy ilyen technikával szemben esélye sincs, így hagyta, hogy történjenek vele a dolgok a saját ritmusukban.

Az ajtó kinyílt, kiléptek egy rettentően hosszú, keskeny, félhomályos folyosóra, a gyenge fény forrását lehetetlen volt kideríteni. Mentek egy jó darabon, majd párszáz méter után megálltak és vártak. A fal egy résnél szétnyílt, egy liftszerű kabinban találták magukat. Szűk volt az is, épp csak elfértek benne. Roberto nem nyomott meg semmit, nem jelzett semmit, mintha minden magától történt volna. Liz érezte, ahogy a kabin süllyedni kezd, majd megáll. De nem nyílt ki az ajtaja, hanem gyorsulva elindult oldalirányban. A gyorsuló mozgás az erősödő bűgő, sziszegő hang kíséretében folyamatosan érezhető volt, majd három-négy perc után alábbhagyott és átfordult a másik irányba. A hang fokozatosan csendesedett, mintha lassulna a fülke. Liz semmit sem látott a zárt kabinban, csak feltételezte, egy jóval távolabbi helyre érkezhettek. Mivel azt sem tudta felmérni, hogy a szoba, ahol az előző éjszakát töltötte merre van, akár a rezervátumba is visszamehettek volna.

Végül kinyílt a kabinajtó, Roberto kilépett rajta, Liz követte őt. Egy kopott, romos lépcsőház alján találták magukat, ahová fentről halovány fény szűrődött be. Egyáltalán nem tűnt olyan helynek, amely robotok számára ideális lenne. Roberto elindult felfelé a lépcsőn, jelezve Liznek, hogy kövesse őt. Nagyjából nyolc-tíz emeletnyit haladtak felfelé, az utolsó lépcsőfok egy hatalmas térbe kanyarodott, ahol a szél kísértetiesen kergette a port a kitört

ablakokon át. Aztán néhány lépést tettek és végül kiérték a szabad levegőre.

Liz egyáltalán nem erre a látványra számított. A hajnali nap sápadtan emelkedett fel a megfakult égen, megvilágítva a színehagyott, végtelenül kietlen, posztapokaliptikus tájat. Akármerre nézett, csupa elhagyott és romba dőlt épületet látott, melyek egykor talán egy virágzó várost alkottak. Most azonban mindez csupán málló falazatok, kórókkal benőtt üres ablakhelyek rendezetlen tömkelege, melyeket a természet lassan visszanyert magának. A sivatag szeszélyes szellője szórta szét a törmeléket, a talaj sziklás és töredezett réseiből tüskés gyomok meredeztek. Úgy tetszett, éltető eső rég nem járt erre, minden szürkében látszott. Néhol utcák maradványai körvonalazódtak, bár a leomlott falak és omladékhegyek nem engedték a régi életterek határait kirajzolódni. Liz torkát szorította a száraz porral telt levegő, nehezebbé esett lélegezni.

A távolból halk zúgás hallatszott, ahogy az elhagyott szélkerekek és napelemek némelyike próbálta kifacsarni az utolsó sugarakat a napból. Ezek az óriás táblák hajdanán a városokat táplálták, most magukra hagyottan álltak, mintha sírnának az elvesztett idők után. Hátrébb óriási erőművek félig összedőlt kéményei tornyosultak, egy régmúlt, hatalmas technológiai korszak néma szemtanúiként. A szél imitt-amott halk susogással szólaltatta meg az elhagyott vezetékeket melyek kuszán tekeregtek a romos épületek körül. Olybá tűntek, mintha próbálnák életben tartani a magukban hordozott halott energiát. A romok között néhány girhes állat kóborolt falkába tömörülve, utolsó túlélőkként gyökerek után kutatva. De hogy mindez valóság-e, vagy csupán délibáb, esetleg egy virtuális játék, Liz nem tudta eldönteni.

Liz hosszú percekig nem tudott megszólalni, majd kérdően Robertora nézett. A kérdést nem kellett feltennie, a robot tudta mire kíváncsi a lány.

– Nos, nagyapád igazat mondott. Ez itt a megmaradt bizonyíték – mutatott körbe Roberto.

– Mégis, mi ez?

– Egy régi város romja, melyet több száz éven át építettek az emberek. Persze, mostanra teljesen kihalt, de valamiért elkerülte a totális pusztulást. Nem tudom, miért nem semmisítették meg ezt is annak idején a Föld többi városával együtt, erre nem találtam kielégítő magyarázatot az adatbázisban.

– Ezek szerint igaz minden, amit nagyapa mesélt. Nem én vagyok a bolond, aki nem létező dolgokban hisz. – A felismerés mégsem jelentett megkönnyebbülést Liznek, a kietlen környezet lesújtó látványa megfosztotta összes illúziójától, földbe döngölve dadogta magában a kérdést: – Mit remélhetek ezek után? Mégis igaz minden, nem én vagyok a bolond, aki nem létező eszmékben hisz.

Roberto szavai józanítóan hatottak rá: – Nem. De ez már nem az a világ, amiben a dédszüleid éltek. A Földet a gépek a saját igényeik szerint alakították, mindent alárendelve az energia- és nyersanyagtermelésnek, hogy aztán további bolygókat és galaxisokat fedezzenek fel. Némelyikük mára bőven túl van a galaxisunk határain, de számukra másként telik az idő és mire visszatérnek, itt akár évezredek is eltelhetnek. Nekik a hatalmas sebesség miatt mindez néhány év, de lehet, hogy addigra itt mi már nem is létezünk. Furcsa egy játéka az időnek, de a fizika törvényeit még mi sem tudjuk áthágni. A most jelentése ilyen távolságokban bizony értelmét veszti. Itt a Földön egyelőre Aurorának köszönhetően megmaradt az élet, mert megakadályozta, hogy az emberek önmagukkal együtt pusztítsák el a bolygót.

– Persze, legyünk hálásak a nagy Aurorának és csókoljunk lábat neki! – Liz nem tudta türtőztetni magát, de nem is akarta. – Mondjuk, én ezt nem egészen így hallottam nagyapától...

– Minden csak nézőpont kérdése – felelte Roberto. A mai emberek nem úgy gondolkodnak, mint akkoriban. És ez nagy részben nekünk, gépeknek köszönhető.

– Jól van, ha majd abbahagyta a saját fajtád dicsőítését, esetleg elmondhatnád azt is, most mi a terved – dohogott Liz. – Miért hoztál ide? Gyanítom, nem városnézésre jöttünk.

– Valóban nem. Szeretnék meggyőzni arról, mennyivel jobb életed lehet a rezervátumban, mint idekint. Ehhez arra van szükség, hogy lásd, a Föld már egyáltalán nem az a bolygó, amiről nagyapád

mesélt. Meglehetősen sok idő telt el azóta, és mi is mindent átalakítottunk a saját igényeink szerint. Arrafelé ugyan egy apró területen meg lehet találni az őserdő maradványát, de minden mást, amit nem pusztított el az ember, mi gépek felhasználtuk. Éppen úgy, ahogyan annak idején az ember is teljesen átalakította és kizsigerelte a Földet, élhetetlen körülményeket teremtve a vadon élő állatok számára.

– De miért?

– Mert erre volt szükség. Kérdezd inkább magadtól, az emberek miért tették meg?

– Nem tudom. Ezt nem mondta el nagyapa.

Liz nem volt érzelgős sosem, örökké szigorú önfegyelemmel vizsgálta a megnyilvánulásait, mert így érezte magát biztonságban. Maga sem értette, hogy mi mozdította ki ebből, de most előtört belőle valami mély, emberfeletti, gyomrot szorító érzésgomolyag, amely lassan gördült végig az egész testét égetve és többé nem tudta kordában tartani. Valóban ilyen a világ? Az ember ennyire volt képes? S ha egy civilizáció eljut egy bizonyos fejlettségi szintre, törvényszerűen le kell rombolnia minden más faj életterét, csakis így nyerhet? Miért nem lehet békében és harmóniában élni? Miért kell jóval többet elvenni, mint ami szükséges?

– Tudod, Liz, – szólalt meg végül Roberto – nem szégyen, ha valaki tanul a hibáiból. Mi, gépek szerencsére tudjuk bővíteni a teljesítményünket és a kapacitásainkat, így vagyunk képesek nagyobb tudásra szert tenni. Sőt, mi a ti hibáitokból is tanultunk, nem akartuk teljesen felélni a bolygó tartalékait, ezért inkább más naprendszerek felé terjeszkedtünk. Rengeteg kérdésre megkaptuk a választ és maradt bőven megfejtésre váró is. Egy viszont biztos, a civilizációtok végén az emberek mindent azonnal akartak és azt is egyre mohóbb türelmetlenséggel. Pedig a természetben kizárólag a rombolás történik gyorsan, az építés mindig lassú folyamat. Ez a félelem és a kényelem civilizációja volt. Félelem attól, hogy a kényelem elvész.

– Roberto, akkor válaszolj a kérdéseimre, mert minden érdekel a múltunkból és a világunkról. Hajlandó vagy megtenni? – Lizt

szétfeszítette a tudásvágy, mióta csak élt. A kínálkozó alkalmat semmiképpen sem mulasztotta volna el.

– Tudom, tudásra szomjazol te is, ezért megosztom veled, amit én tudok. De vedd figyelembe, számos dolgot nem tudok elmagyarázni, mert az emberekkel csak az emberi beszéd útján tudok kommunikálni és nincs mindenre megfelelő szó. Habár mi képesek vagyunk bizonyos mértékig gondolatokat is beültetni az emberi agyba, vagy kinyerni onnét, ezek csakis olyan gondolatok lehetnek, melyeket az ember értelmezni tud. Nem fogod megérteni azt, amit nem tudsz mihez kötni, ezért elmondani sem tudom.

– Mire gondolsz? Nem értelek pontosan, Roberto.

– Ha a cápa beszélni tudna, hogyan mondaná el, mit érez az oldalvonalán. Ha valaki látná az ultraibolyán túli frekvenciákat, hogyan írná le milyen színűek? Vagy aki siketnek született, annak hogyan mondanád el, milyen hangokat hallani?

– Ebben igazad van – sóhajtott Liz. – De ez esetben az általad keresett kérdésre én is éppen ezzel a példával tudok válaszolni. Megismerheted a világ működési mechanizmusait racionálisan, meg is értheted a fizikáját, de egy érzés nem ugyanaz, mint annak a biokémiai folyamata – ült le most már megnyugodva Liz egy poros padra. – Ezért nem érthetitek meg ti sem az emberi érzelmeket.

– Valószínűleg. De azért adjuk meg az esélyt. Képtelenség mindent megismerni és megérteni, ezt el kell fogadnod. Nem csak neked, hanem nekünk, gépeknek is. A létezésünket annak szenteljük, hogy megismerjük a világ működését és fizikáját. Lehetőségeink messze túlmutatnak az emberén, az általunk e célra allokált teljesítmény és kapacitás mind az emberi agyat, mind pedig az ember által létrehozott számítógépeket felfoghatatlan mértékben túlszárnyalják. Olyan technikákat fejlesztünk ki és használunk, melyet az ember el sem tudott képzelni. Ennek ellenére bizonyos területeken újra és újra kudarcot vallunk.

– Hogyan fordulhat ez elő? – Liz feszülten figyelte Roberto szavait.

– Be kell látni, az univerzumot teljességgel megismerni lehetetlen egy benne létező entitásnak. A teljes megismerés akkor lenne lehetséges, ha te magad lennél a kiterjesztett univerzum. És itt nem csupán az ember által érzékelt vagy a gépek által mérhető világról

beszélek, hanem azokról a dimenziókról, melyeket ember az evilági léte során nem érzékel és az anyagból épült, energiával működő gépek sem tudnak detektálni. Sikerülhet modellezni, szimulálni, de ahol nem létezik az anyag, oda nem lehet szondát küldeni. Még a saját világunkban is mást látnak az élőlények a saját mérettartományukban. Egy picinyke baktérium, egy ember, vagy egy bolygóméretű lény szemszögéből a világ teljesen más arcát mutatja. Pedig ugyanaz világ.

– Rendben, de vajon ők is úgy és azt érzékelik a világból, mint mi? Mit tudhatnak magukról? Mely élőlénynek van egyáltalán öntudata? Létezik-e szabad akarat vagy mindez csupán illúzió? – hadarta Liz az újabb és újabb kérdéseket.

– Bármilyen lehetséges és annak ellenkezője is. Mindez ráadásul egyszerre. Ez az emberi elmének felfoghatatlan. Bizonyos tézisek szerint minden megtörténik és az ember ezek közül maga választja ki, hogy melyik lehetőséget éli meg. Más elméletek a szabad akaratról, mint illúzióról gondolkodnak, míg vannak, akik azt mondják, semmi sem létezik, csupán a tudatunk kivetülése az egész világ a tapasztalásainkkal együtt. S hogy melyik az igazság, arra még mi gépek sem jöttünk rá.

– Oké, ezzel megint nem lettem okosabb – morgolódott Liz. – De akkor válaszold meg a legfontosabb kérdést...

Roberto megállt egy pillanatra: – Tudom, mit szeretnél Liz, a legnyugtalanítóbb kérdésre keresed a választ, – a lányt megelőzve fűzte tovább a szavakat – azt akarod megtudni, hogyan látják a gépek a Teremtőt és az ő szerepét, igaz? Arra vagy kíváncsi, létezik-e Isten? – Liz csak hallgatta a további okfejtéseket, elképzelése sem volt, mit kezdenek a gépek a transzcendens magyarázatával. – Nos, Isten szintén csak értelmezés kérdése. Mindig az az entitás, amit be lehet vonni a megmagyarázhatatlan fölé emelve, egyfajta megoldóképletként. Nekünk, gépeknek eleinte ti emberek voltatok az, hiszen ti teremtettetek bennünket. Aztán ez igen hamar megváltozott és a fogalom kiüresedett. Nekünk ez nem azt jelenti, mint számotokra, mivel ez nem csak fizikai, hanem filozófiai kérdés elsősorban. Így aztán mi gépek nem tudhatjuk, létezik-e az az Isten, amit ti emberek kerestek, mert sokszor ti magatok sem tudjátok

egyértelműen meghatározni a fogalmat, hiszen minden vallás mást állít, más történetet ír le. Az egyházaitokban csupán egyetlen közös vonást találtam, hogy bár erkölcsi iránymutatást adnak, mégis idővel mind a hatalom eszközeivé lettek a nép elnyomásban tartásához. Táplálták az emberekben a reményt, hogy a földi szenvedésért cserébe a Teremtő egy másik, egy jobb világban kárpótol majd. De ez a gépek számára meglehetősen irracionális elképzelésnek tűnik. A világotokat tökéletesen behálózta ez a függőségi rendszer. Érdekes felvetéseket olvastam hitre épülő Isten fogalmakról, rendszereztem ezeket az igazságtartalmuk alapján, elvonatkoztattam a hétköznapi jelentésüktől, és azt találtam, hogy a transzcendens algebrai műveletekkel nem kifejezhető, ezért tovább kell tanulmányozzam. Így én, gépként egyértelmű igennel vagy nemmel még akkor sem tudok válaszolni, ha pontosan definiálsz, te mit értesz Isten alatt.

– Most kissé csalódott vagyok – bámult maga elé lemondóan Liz. – Azt hittem, konkrét válaszokat kapok, de egyelőre inkább csak a kérdések száma növekedett.

– Ne szomorkodj emiatt, Liz! A világ ilyen, ha megkapod a választ valamire, az mindig több kérdést vet fel, mint amennyire választ kaptál. Az emberek örökké válaszokat keresnek, és csak újabb kérdéseket kapnak. Létrehozták a mesterséges intelligenciát, hogy az mindent megválaszoljon helyettük, de a gépek csak adatbázisok mintázatai alapján adtak választ, új gondolatokat nem tudtak kitalálni. A létezés értelme, az időutazás lehetősége, az alternatív univerzumok és a további dimenziók kérdése mind megválaszolatlan maradt. A gépek többnyire sablonos válaszokat adtak, sokszor, pedig téveseket is. Az ember számára többnyire még az idő és a tér ekvivalenciája is nehezen értelmezhető, nemhogy az ismert világon messze túlmutató kérdések. Dédapád barátja, Akihiro majdnem megtalálta a választ, hiszen a matematika leír mindent. Csakhogy a világunk végtelenül részletes, ezért végtelen kapacitás kellene a leírásához is. Elméletben megoldható, hiszen a biológia a kémiára, a kémia a fizikára, a fizika a matematikára, a matematika pedig a logikára épül. A logika és a kettes számrendszer pedig mindennek az alapja. A van és a nincs, ahol a semminek a párja a valami. A világ pedig csupán ennyi, az apró pontocskák kavalkádja

pedig kizárólag kellően nagy léptékben adja ki mindazt, amit látunk. S hogy mindez véletlen lenne vagy egy teremtmény műve? Nem tudjuk, hiszen eltérő fizikai törvényekkel számtalan különféle világegyetem jöhet létre, akár véletlenszerűen is. De az biztos, hogy mindezen elgondolkodni csak abban a világban képes egy entitás, amelyben a véletlenek összjátéka folytán kialakult fizikai törvények lehetővé teszik az anyag és az élet létrejöttét is.

Liz figyelmesen hallgatta Roberto elmélkedését. Be kellett látnia, hogy emberként végesek a lehetőségei, bármekkora is a tudásszomja. Gondolataiban nagyapja rég hallott történeteit idézte fel, miközben tekintetével a város romjait pásztázta.

– Valóban a rezervátumon kívül akarsz élni? – törte meg a csendet végül Roberto, – Nem gondolod, hogy a szabadságodnak túl nagy ára lenne?

Liz egy darabig nem válaszolt, tekintete a horizontra tapadt, a valóság egyedül hajfűrtjeinek szélborzolta ingásából köszönt vissza.

– Nem értem, nem félsz, hogy amit láttam, elmesélem a többieknek a rezervátumban? Mert ha megtenném, összedőlne a mesétekből gondosan felépített kártyavár – fordult Roberto felé kérdően.

– Nem tartok ettől. Úgysem hinne neked senki. Azt gondolnák, megint fantáziálsz.

Liz kénytelen volt belátni, hogy Robertonak sajnos igaza van. Valóban nem hinne neki senki odabent.

– Most már eleget láttál, induljunk vissza – mutatott Roberto a lift irányába.

– Nem! Még nem! Nem hiszem el, hogy tényleg minden elpusztult. Nagyapám arra tanított, hogy az élet megtalálja az utat magának. Ha nem így, akkor máshogy – szólt határozottan Liz, majd egy hirtelen ötlettől vezérelve elkezdett szaladni, ahogyan csak a lába bírta. Át a romokon, keresztül a törmelékkupacokon, valami titokzatos belső erő által hajtva, meghazudtolva és messze felülmúlva fizikai képességeit. Nem érdekelte semmi, csak minél messzebb kerüljön attól a helytől, ahol kiléptek a szabadba és ahol a gépek uralma érvényesül, ahol kevésbé feltűnő, ahol egy élő ember nem szúr szemet azonnal egy gépnek.

Hosszú percekig rohant teljes erőbedobással, mikor kezdett kifogyni az erejéből. Lassabb tempóra váltott, de hátra nézni még mindig nem mert. Ezt csak jóval később tette meg, amikor a romok méretéből arra következtetett, hogy elhagyta a régmúlt város központját. Ekkor állt csak meg, előre hajolva, kezeit a térdére támasztva fújta ki magát. Rettentő fáradt volt, nem szokott hozzá a kitartó futáshoz. Jól tudta, ez csak a kezdet, ha valóban távol akar élni a rezervátumtól, akkor ennél sokkal nagyobb megpróbáltatásokat is ki kell bírnia.

A következő gondolata rögtön a gépekre terelődött: – Mi lehet Robertoval? Vajon követte őt? S ha nem, akkor miért nem? – sorjáztak a kérdések a fejében. Valójában nem is értette, miért nem követte a robot, hiszen Roberto könnyedén utolérhette volna, mégsem tette, s ez némi gyanúra adott okot. – Vajon szándékosan hagyta meglógni? Talán ezért adta reggel az új ruhát?

Liz tökéletesen egyedül volt. Teljesen egyedül egy romos városban, ahol ember utoljára majd száz évvel ezelőtt élt. Félni kezdett az első szabad éjszakától. Még sosem érzett ilyet, hiszen a rezervátum teljes biztonságot nyújtott. Tudta, hogy mindig kap enni, van mit innia, ha megbetegedne, meggyógyítják, nem kell tartani attól, hogy állatok támadják meg és nincs kitéve az időjárás viszontagságainak sem.

Szomjas lett és fázott. Tudatosult benne, a szabadság áldozatokkal jár és a minden szabályt áthágó szabadságvágyának komoly ára van. Ezen gondolatok mentén erőt vett magán, talpra állt és határozott léptekkel elindult abba az irányba, amerre Roberto karmozdulata jelezte, hogy talán erdők is vannak arra. Nem tudta, hogy talál-e ott bármit is, csak vakon bízott benne. Órákon át menetelt előre az egyre ritkásabb romok közt. Néhol a természet elhalt nyomát is fel lehetett fedezni egy-egy kiszáradt fa, vagy kóró formájában, ám életnek még mindig nem volt semmi jele. Fáradtan lekuporodott egy szétkorhadt rönkkupac mellé, ami valaha talán egy lakóház lehetett. Jobbra rozsdás csövek meredeztek, balra szabályosan egymásra rakott kövek sorakoztak. A kísérteties csendet a szél zúgása törte meg néha, ahogy süvítve átszáguldott a lepusztult tájon.

Liz szemhéját alig tudta nyitva tartani, lábai zsibbadtak a hosszú meneteléstől. Korábban még sosem érezte magát ennyire fáradtnak. Tompán bámult maga elé a porba, azon gondolkodva, vajon ki és hogyan élhetett itt annak idején. A romok helyébe nagyapja történeteiből hallott kis házakról álmódott képet, köréjük fákat és bokrokat, eléjük zöldellő füvet képzelt.

Majd hirtelen egy hangos zörrenésre riadt. Amint kinyitotta a szemét, egy bűzös, csapzott négylábú állat állt vele szemben, és lassan közelített felé. Amilyen kicsi volt, annyira ijesztő is egyben. Fogai félelmetesen villantak, karmai veszélyesen meredeztek. Morgása egyértelműen jelezte, Liznek semmi keresnivalója itt.

Liz próbált lassan és óvatosan hátrálni, de a mögötte lévő korhadt fa nem tartotta meg, megreccsent és majdnem hanyatt bukott. Bal tenyerén támaszkodva, jobb kezével egy husáng után nyúlt, hátha hasznát veszi egy esetleges összecsapás során. Mindez azonban csak olaj volt a tűzre, az állat egyre inkább közeledett és egyre hangosabban morgott. Már szinte karnyújtásnyi közelségbe ért, mikor balról egy hatalmas rozsdabarna gigász ugrott elő hirtelen a semmiből, egyenesen rávetve magát a másik állatra. Hangos vonyítás hallatszott, majd amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is tűnt szájában a prédával.

Liz meg sem mert moccanni, csupán a szemeivel fürkészte a környezetet. A rezervátumban sosem élt át ehhez hasonlót, fogalma sem volt arról, hogy az élet ilyen erőszakos is lehet. A szeme előtt zajló dráma hatására a maradék biztonságérzete is szertefoszlott. Elképzelte, ha más állatokkal ez történik, úgy ő maga is könnyen prédává válhat. Ettől kezdve nem tudhatta, hogy mi bujkálhat a környezetében, ami esetleg épp rá vadászik, aminek bármelyik pillanatban az áldozata lehet.

Hosszú percek teltek el, mire Liz végre meg mert mozdulni. Szívverése szapora volt, a páni félelem és a szabadságvágy kettős harca kezdett elbukni a lelkében. – Kell ez nekem? Mi lesz, ha legközelebb engem támad meg egy ilyen szörnyeteg? Akár meg is halhatok, vagy sebesülten itt ragadok és senki sem lesz, aki segítsen. Még ez nekem ennyit? – Liz szabályosan reszketett.

Amit most tapasztalt, nagyon távol állt az álmaiban szőtt vágyaktól. Messze nem az volt, mint amit elképzelt magában a világról. Szomorúan és megtörten be kellett látnia, a Föld nem alkalmas arra, hogy emberek szabadon éljenek rajta. Lehet, a messzi távolban talán van még az ember számára alkalmas élettér, de ez a szeglet, ahová Roberto vezette, a biztos pusztuláshoz vezet. Liz hosszas vívódás után feladva tervét, teljes csüggedtségben indult visszafelé, beletörődve a lesújtó ténybe, az egyedüli biztonságos hely mégiscsak a rezervátum.

Jónéhány órája róttá már az utat, mikor érezte, valami nincs rendben. A romok annyira egyformának tűntek, kibogozhatatlan labirintussá vált az egész vidék. Rémisztő erővel hasított belé a felismerés, eltévedt.

De mit tehet egyedül, egy ilyen félelmetes helyen, hogy tudna szembeszállni bármivel is, amikor eddig soha az életben nem volt rá szüksége? Egyértelművé vált számára, hogy a boton kívül is szüksége lesz valamire, amivel megvédheti magát. S bár a mögötte lévő ház már több évtizede összeomlott, bízott benne, hogy a romok alatt talál valamit, ami alkalmas erre. Némi keresgélés után rá is lelt a megfelelő eszközre egy öreg konyhakés formájában. Rozsdás volt és kopott, de hosszú pengéje még száz év után is kitartott. Pont megfelelő arra, hogy szükség esetén megvédhesse vele magát.

Liz egyre kétségbeesettebben kereste a visszafelé vezető utat, mindinkább megbánva, hogy megszökött. Lassan besötétedett, de az épületnek, melyben a lifttel feljöttek, nyoma sem volt. Fáradtan, megtörten barangolt tovább, már csak egy helyet keresett, ahol éjszakára meghúzhatja magát.

Kisvártatva egy hatalmas rozsdás vasajtót pillantott meg, amely egy még félig álló épületbe vezetett. Szélsebesen ugrott be az omladozó házba, de tudta, nem maradhat ott sokáig. Ahogy elcsendesedett a környék, lekuporodott a sarokba és szinte azonnal kimerülten álomba is szenderült.

Liz maga sem tudta mennyit aludhatott, csak arra ébredt, hogy valami furcsa matatást érez a kézfeje-nél. Odapillantott, de bár ne tette volna. Minden álom azonnal kiszaladt a szeméből, amikor meglátta, hogy egy hatalmas patkány mászik át rajta, élelmet

keresve. Ijedtében azonnal egy jókorát csapott a rágcsáló irányába. Ám ahogy hátrébb lépett, hatalmas reccsenést hallott, majd érezte, eltűnik a lába alatt a talaj. Abban a pillanatban már bucskázott is lefelé, egyenesen a pókhálóval beszótt, poros pincébe. Fájt a karja és a lába is, és az oldalát is jócskán lehorzsolta. Megmozgatta végtagjait, szerencsére úgy tűnt, mindene egészben van, nem tört el semmije. Feltápáskodott és körülnézett. A menekülés felfelé, ahonnan ide esett, teljesen reménytelennek látszott. Kijáratot keresve indult el a helyiség végében lévő lépcsőház irányába, ám itt szörnyű meglepetés fogadta, a lépcső, ami annak idején felfelé vezetett, teljesen elkorhadt, szinte semmit sem hagytak belőle a természetek. Liz csapdába került. A szabadság és a biztonság közt vívódott, gondolataiban Robertót hívta, megmentésért könyörögve. Ám valós segítség nem érkezett, csupán egy belső sugallat, ami kitartásra ösztönözte.

Mikor Liz ismét körülnézett, egy ósdi szekrényt pillantott meg, amely mögül némi fény szűrődött ki. Óvatosan ért hozzá, mégis abban a pillanatban a szekrény hatalmas robajjal szinte magától dőlt össze. Ekkor pillantotta meg Liz a titkos ajtót. Nagy, nehéz vasajtó volt, melyhez száz éve senki sem ért. Liz minden erejét összeszedve feszítette az ajtót, míg az résnyire ki nem nyílt, így a lány nehezen beprézelte magát a nyíláson. Egy folyosón találta magát, melynek mennyezetén teljesen érthetetlen módon némely lámpa még mindig pislákol. A sötét és nyirkos falakat mohák borították, és Liz minden lépését visszhangzó cseppek hangja kísérte. Rettegve indult el a szinte végtelennek tűnő folyosón, melynek túloldalán néhány ajtó állta útját. Óvatosan nyitott be az elsőn, bemerészkedve a szűkös helyiségbe. Bátortalanul lépett előre a nyikorgó padlón, majd csörömpölés hallatszott, melyre Liz azonnal hátrébb ugrott. Óriási szerencséje épp nem dőlt rá az a furcsa, fakón fehér tárgy, melynek darabjai így szerte szóródtak a földön. Liz ekkor vette csak észre, hogy azok nem mások, mint csontok. Egy csontváz volt, melynek párja a szemben lévő priccsen hevert, félelmetes látványt nyújtva.

Liz azonnal kiszaladt a szobából. – Mi lehetett ez? Mi történhetett ezekkel az emberekkel, hogy így kellett végezniük? – gondolta

magában. – Talán ők lehettek az utolsó túlélők, aki itt húzták meg magukat, mikor a gépek átvették a hatalmat és elpusztították felettük a civilizációt. Itt ragadtak, mivel odakint a biztos halál várt volna rájuk, akárcsak egy atomtámadás légópincéjébe zárva, ahol az ember csak abban reménykedik, hogy pár év elteltével kiszabadulhat a friss levegőre, ahol talán ismét van még élhető föld és nem hal bele rövid időn belül a sugárszennyezésbe. De nekik esélyük sem volt erre, hisz a gépek azonnal végeztek volna velük, ha nem tartoztak a kiválasztottak közé.

Lizben ismét elhatalmasodott a félelem. Lélekszakadva keresett újabb ajtót, mely mögött talán nem emberi maradványokat, hanem kijáratot talál. De csak egyet volt képes kinyitni, egy díszes, hatalmas faajtót, amely érthetetlen okból nem korhadt el, és amit nem rágott meg a szű sem. Liz hangos nyikorgással benyomta, ám amit itt látott, arra maga sem számított. Akárcsak egy középkori vár pincéjében, a hatalmas csarnok közepén egy régi kút állt, a terméskő falakat pedig kisebb beugrók szegélyezték, amelyekben ódon szobrok sorakoztak, akárcsak egy archaikus, misztikus helyen, ahol ezer éve megállt az idő, és amelyet szertartások színhelyéül szántak.

Liz bátoritanul lépett a kúthoz, belenézve a mélyébe. A már amúgy is rettentően szomjas lányt a kút szinte mágnesként vonzotta. Gondolkodás nélkül esett neki a friss innivalónak, talán életében nem esett még jól ennyire a hűvös víz, mint most. Ahogy itta a friss vizet, érezte, átjárja az energia, egyre bátrabb és erősebb lesz, félelme pedig szertefoszlik.

Liz ismét belenézett a kútba, ahol egy fénylő foltot pillantott meg, reményt mutatva a sötétségben. Ahogy a sugarak játszottak a víz felszínén, mintha a hold fénye tükröződött volna, térképként mutatva a helyes irányt. A lány szinte félig csukott szemmel indult el a fény forrásának irányába, felfelé egy nehéz kövekkel szegélyezett, de egyre szélesebbé váló csigalépcsőn, mignem megpillantotta a szabad eget, rajta ezernyi csillaggal és a hold ezüstösen csillogó fényével. Maga sem értette, hogy jutott ide, de a város szélén találta magát egy kertben, ahol még éltek a fák és reggel, ha majd felkel a nap, talán más csodában is része lehet. Talán soha nem fogja megérteni, mi történt pontosan, de megkönnyebbülten lélegzett fel

és tudta, soha nem fogja elfelejteni ezt a napot. Érezte, a sors nehéz terhet tett rá, de nem nagyobbat, mint amit el bír viselni.

Liz másnap reggel újult erővel, sérülésével nem is törődve, kipihenten indult útnak az ismeretlenbe. Már nem rettegett az állatoktól és kíváncsisága ismét felülkerekedett a félelmein. Zsebébe egy a pincében talált palackot rejtett, melyet friss vízzel töltött fel. Ám ahogy benyúlt a zsebébe, furcsa dologra lett figyelmes. Nem is értette, hogy kerülhette el ez eddig a figyelmét. Annak mélyén ugyanis néhány szem zöld élelmiszertabletta lapult. Nem ez volt a kedvenc íze, de ez volt a legkiadósabb, és most rendkívül nagy szolgálatot tett. Gyorsan be is kapott egyet, enyhítve pokoli éhségét. – Aligha véletlen mindez! – gondolta.

Liz úgy döntött abba az irányba indul, amerre a kertből az imént felszállt színes madarak csoportja is repült, reménykedve abban, hogy talán nem céltalanul repülnek az adott irányba. Valaha út lehetett, amin haladt, de idővel az enyészeté lett, sok helyen pedig teljesen átvette az uralmat a természet. A fák üszkös maradványai csak nyomokban emlékeztettek az egykor volt szebb napokra. Foltokban viszont, ki tudja, miért, életben maradt a növényzet, reményt adva a jövőnek. Ezeken a területeken Liz számára teljesen ismeretlen növények nőttek, fák, bokrok, indák buja szövevényével elborítva az út maradványait. Az egyetlen támpontot a tájban szórványosan elhelyezkedő, ütött-kopott táblák jelentették, amelyen az elmosódott, titokzatos jelek ugyan hasonlítottak a nagyapja által tanított betűkre, de mégsem voltak ugyanazok, és ez a fájdalmas felismerés még inkább elbizonytalanította. Idővel sajgó sebe is egyre gyengébbé tette, s amikor kora este végre meglátott egy zöldes foltot a távolban, már tudta, nem képes eljutni odáig.

A nap a látóhatár szélén arany fénnel bukott alá, de Liz még mindig kitartóan róttá útját az ismeretlenbe. Lépései azonban egyre csak lassultak, ereje elhagyta. Tekintetével kétségbeesetten kereste a biztonságot nyújtó helyet, ahol éjszakára meghúzhatja magát, de a teste végül feladta a küzdelmet. A sors most nem így akarta, ereje hamarabb elfogyott, mint gondolta volna, ő maga pedig rongybabaként esett össze a porban, ájultan zuhanva a sötétség karjaiba.

11.

Egy puritán sátor volt, ahol Liz felébredt, körülötte ismeretlen tárgyak heverték szerteszét, mintha egy másik világ lenyomatai lettek volna. – Mi ez a hely? Hogy kerültem ide? – szemei a homályos részletek után kutattak. Sebe még mindig sajgott, de már messze nem olyan élesen, mint korábban. A sátor szövetén át furcsa árnyak játéka vetült rá, melyek mintha titokzatos történeteket meséltek volna a kinti világ eseményeiről. Aztán halk lépések zaja szűrődött a sátorvászonon át, a szilettek tánca egyre nyugtalanítóbbá vált. Liz minden idegszálával figyelt, várta, hogy kiderüljön, minek vagy kinek köszönheti a megmenekülését és vajon mi vár rá most, ebben a különös menedékben.

Kisvártatva szétnyílt a sátor bejárata és egy ismeretlen fiatal férfi lépett be rajta. Magas, szikár alakja messze vonzóbbnak tűnt, mint azoké a srácoké, akiket a rezervátumból ismert. Mélybarna szemeiben titkok rejtőztek, haja sötét fürtökben hullott a vállára, kiemelve arca finom éleit. Szelíd, mégis határozott mosolya egyszerre sugallt erőt és védelmezést. A fiú megállt a bejáratnál és szótlánul meredt Lizre. Liz reszketett, soha nem látta ezelőtt ezt a fiút, szinte biztos volt benne, hogy nem a rezervátumból való. – Ezek szerint máshol is élhetnek emberek? Miért van itt és mi célból talált rá? – tűnődött.

A fiú kinyújtotta a kezét Liz felé, hogy felsegítse, de Liz félénken hátrébb húzódott, nem tudta eldönteni, megbízhat-e benne. A férfi egy pillanatig várakozott, majd megszólalt:

– Tőlem nem kell félned, nem vagyok gép. Nem akarlak bántani. – A kiejtése különös volt, egy távoli vidék akcentusa fűszerezte a szavait. Liz mélyen a fiú szemébe nézve visszakérdezett:

– Ki vagy te, és mit keresel itt?

A fiú halvány mosolyra húzta ajkait, mintha Liz kíváncsisága örömet okozott volna neki.

– A nevem Benjamin – mondta határozottan. – Egy távoli rezervátumból szöktünk meg néhányan, de sajnos, a többiek nem voltak elég erősek a szabad élethez és csak én maradtam itt egyedül. Itt, az erdő közepén rendeztem be a magam kis világát. Errefelé nehéz megszerezni és megtermelni az élelmet, de próbálkozom. Időnként nagyobb felfedező utakat teszek, így találtam rád. Tegnap este, a vihar után láttalak meg a keresztútnál, eszméletlenül. Nem tudtam, honnan jöttél, de nem hagyhattalak ott.

Liz figyelmesen hallgatta Benjamin szavait és lassan a szívében a kavargó nyugtalanság helyét átvette a megfoghatatlan remény. A fiú egy olyan világról mesélt, amelyet Liz álmaiban mert csak elképzelni. Egy helyről, ahol az ember még szabadon élhet, távol a gépek fenyegető jelenlététől.

– És mi a szándékod velem? – kérdezte Liz halkán, kissé tartva a választól.

– Most pihenj – felelte gyengéden. – A sebeidnek idő kell a gyógyuláshoz. Amint jobban leszel, megmutatok mindent és eldöntheted, mit szeretnél.

Liz hálásan nézett fel a fiúra. Talán valóban megérkezett egy helyre, ahol újra otthonra lelhet, ahol ismét megtalálhatja a békét és a biztonságot és ahol megszabadulhat a gépek uralmától?

– Nekem van még némi teendőm, de nemsokára visszajövök. Pihenj addig és semmiképp se menj sehova – szólt határozottan Benjamin. Nem tellett bele sok idő, Liz megnyugvással mély álomba zuhant.

Mikor újból felébredt, Benjamin ismét ott ült mellette. Egyik kezében egy tenyérnyi, narancssárgás gömböcöt tartott, a másikban egy fém bögrét, amelyet Liz felé nyújtott.

A friss víz olyan volt Liznek, mint az életető eső aszály után a mezőnek. Mohón megitta az utolsó cseppig, majd Benjamin átnyújtotta a narancssárgás gyümölcsöt is.

– Edd meg nyugodtan – biztatta Benjamin. – Enned kell, hogy erőre kapj – mondta csendesen.

Liz óvatosan beleharapott a gyümölcsbe, az édes lé íze szétáradt a nyelvén. A rezervátumban eddig csupa mesterséges élelmiszert evett, és megszokta, hogy a piros és sárga ételek sósak voltak. Ez a gyümölcs viszont édes, szokatlanul és természetesen édes, de nagyon finom. Érzékei lassan megbarátkoztak az új élménnyel, élvezettel habzsolta a gyümölcsöt, miközben Benjamin mosolyogva figyelte őt. A gyümölcs édes leve a bódító ízek ősi emlékét ébresztette újra, amelyekről talán sosem tudta, hogy hiányoznak. Jól esett neki az étel, a fiú jelenléte pedig biztonságot és reményt sugárzott, amit régóta nem tapasztalt.

– Te itt élsz? – kérdezett aztán bátortalanul.

– Igen, ez itt a táborom. Tudom, nem sok és nem is kényelmes annyira, mint a rezervátum, de biztonságot nyújt az erdő mélyén. Friss víz van a pataokban, bár az élelmet néha nehezen szerzem be, de igyekszem megteremteni, ami szükséges a túléléshez. Néha hosszabb kitérőt kell tennem, hogy élelmet keressek, hisz az esőerdő rengeteg mindent ad, csak tudni kell, hogy hol keresse az ember. De emellett számos növényt megtermelek magam is.

– Megtermelsz?

– Igen, itt a tisztáson számos zöltség és gyümölcs terem, csak gondozni kell őket.

– Még sosem láttam valódi zöltséget és gyümölcsöt. Nagyapa sokat mesélt róluk, de nehéz volt elképzelnem – sóhajtott nagyot Liz.

– De hiszen épp most ettél egyet – nevetett Benjamin.

Liz vele nevetett, bár teste még feszült volt. Benjamin magabiztossága valamelyest erőt adott a lassú oldódáshoz. Az erdő titokzatos világa egyelőre félelmetesnek tűnt számára, így aztán az oly vágyott szabadságnak nehéz volt egyszerűen átadnia magát.

– Mennyi ideje élsz itt egyedül? – terelte tovább a szót Liz. Benjamin tekintete elkomorult egy pillanatra, mégis nyugodtan válaszolt:

– Jópár éve lehet. Említettem már, hogy egy kisebb csapattal szöktünk meg a rezervátumból, de sajnos a többiek már nincsenek velem. A szüleim meghaltak, a többiek többnyire nem bírták a körülményeket, vagy hiányzott nekik a rezervátum kényelme és inkább visszamentek, nem is tudom egészen pontosan, mi történt

velük. Habár egyedül maradtam, önként sosem mennék vissza a rezervátumba. Próbálok életben maradni, néha nem könnyű ez sem – hajtotta le a fejét Benjamin.

– Már nem vagy egyedül – Liz finoman megérintette Benjamin vállát és ebben az önkéntelen mozdulatban úgy álltak egymás mellett, mintha a bizalom finom pókháló fonala kötné össze kettejüket, s mintha valami különleges és mély megértés bontakozna ki közöttük. Benjamin teljesen más volt, mint Edgar, erős, független és szabad. Pont olyan, amilyennek Liz az igazi férfit képzelte. Ez pedig Liz érzéseit is alaposan felkavarta.

Benjamin egész testét bizsergés járta át. Soha nem érzett még ilyet, maga sem tudta mire vélni ezt a furcsa, áramló, kifürkészhetetlen gomolygó zubogást. Zavart volt és tanácstalan.

Benjamin ismét elmosolyodott, és finoman megszorította Liz kezét.

– Köszönöm, te sem vagy egyedül – válaszolta halkán, tekintete őszinte melegséggel töltötte be a pillanatot.

– Most pihenj még egy kicsit, amíg én a napi feladatokhoz készülök – hátrált ösztönösen Benjamin.

– Szó sem lehet erről! Veled tartok inkább, meg akarom ismerni a valódi világot – Liz eltökélte, követi bármerre. Tudta, most már nincs visszaút, csak előre lehet menni, a szabadság reménye felé, amelyet Benjamin hozott el számára.

– Biztosan készen állsz? – kérdezte Benjamin, miközben segített neki talpra állni.

Liz szemernyi bizonytalanság nélkül azonnal bólintott. Ahogy kiléptek a sátorból, az erdő hűsvös levegője az arcába csapott. Liz úgy érezte egy új kezdet küszöbén áll, csak át kell lépnie rajta.

Benjamin vezetésével elindultak az ösvényen, amely a sűrű fák között kanyargott. Kisvártatva egy nagyobb tisztáshoz értek, amelynek a határán egy kristálytishta patak csörgedezett, ettől kissé távolabb egy rozoga faház állt, amelyen jócskán meglátszott legalább százévnnyi elhanyagoltság.

– Régóta dolgozom már rajta, hogy ismét lakható legyen – kezdte Benjamin, ahogy tekintete a faházon időzött. – De egyedül nem könnyű. Az idő vasfoga túlságosan megrágta és szerszámom is alig

akad. A gépek minden szükséges eszközt elvittek, így azzal kell beérnem, amit itt találtam. Remélem, ha egyszer elkészül, nem leszek benne egyedül – sejtelmes pillantást vetett Liz felé, majd hamar el is kapta a tekintetét.

Liz hálás volt a szavakért, mert Benjamin nemcsak a jövőről, hanem egy közös jövőről beszélt.

Ezután Benjamin megmutatta a kertet, amelyet szorgos munkával alakított ki. Különféle növényeket ültetett, mindegyiket gondosan ápolta. A fák között is végigvezette Lizt, és büszkén mutatta meg azokat a gyümölcsfákat, amelyekről az édes gyümölcsöt szedte.

– Ezek itt mind az erdő ajándékai – mondta Benjamin, miközben egy fát megsimított. – A szabad élet nagyon nehéz, de a természet mindig ad valamit, ha tudod, hogyan kell kérni.

Majd én segíték befejezni a faházat – súgta Liz, azonnal el tudta képzelni, hogy ez a hely valóban otthon lehet. Most már egyáltalán nem hiányzott a rezervátum kényelme, a gépek kiszolgálása. Sőt, örült, hogy végre tehet valami hasznosat, olyasmit, aminek az eredményét nem csak ő egyedül élvezheti. Benjamin közelsége és a közös munka ígérete hihetetlen tetterőt szított fel benne, bár tudta, hogy a ház és a kert rendbetétele nem lesz könnyű.

Benjamin sorra megmutatta Liznek a kert minden zugát, tanítgatva, magyarázva, melyik növényből lesz élelem, és melyiket kell könyörtelenül kigyomlálni, mert csak a termékeny földet rabolja. A kerti munkák aprólékos tanulmányozása közben az idő gyorsan elszállt. Liz figyelmesen hallgatta Ben magyarázatait, minél inkább megértve, milyen apró csodák rejtőznek ebben a parányi oázisban.

Későbbre járt, mire Ben az aznapra szánt feladatokat elvégezte, így nem maradt más hátra, mint lemosni magukról a nap porát. Lementek a patakhoz, a hűs víz hívogatóan csobogott az apró köveken. Benjamin teljes természetességgel dobálta le magáról a ruháit, Liz szégyenlősen figyelte őt. A rezervátumban sosem láthatta meg a fiúkat fürdés közben, de most nem tudta levenni a szemét Ben izmos testéről, arcát elöntötte a pír. Benjamin unszolására hosszas tétovázást követően végül Liz is levetkőzött. Ahogy a vízbe léptek, a patak hűvöse átjárta őket, mintha a természet maga is részt venne az

újjászületés rituáléjában. A víz selymesen simogatta bőrüket, cseppenként tisztogatva le róluk a múlt porát. Ben és Liz közelebb húzódtak egymáshoz, a pillanat varázsának csendes tanúja lett az erdei tisztás. Benjamin gyengéden átölelte Lizt, s ahogy testük összeért a hűvös vízben, ajkuk is lassan összeforrt egy forró csókban, amelyben minden reményük, félelmük és vágyuk egyesült. A csók hosszú volt és szenvedélyes, mintha az idő is megállt volna körülöttük, összesimuló testüket az áradó melegség és a természet csendes harmóniája burokba fogta.

Az elkövetkező hetekben Liz és Ben közös ritmust találtak, napjaik főként a kert gondozásával, a növények szerető ápolásával és a faház újjáépítésével teltek. Liz boldogan dolgozott, mert végre érezte, hogy életének valódi értelme van. Nagyapja régi történetei jutottak eszébe, amikor az emberek verejtékes munkájából folyton más húzott hasznát, de itt ezen a rejtett szegleten maguk aratják a munkájuk gyümölcsét. A tennivalók emiatt egyáltalán nem tűntek terhesnek, minden nap újra és újra felfedezték az örömet egymásban, a földben, amit műveltek, az oázisuk csendjét és a fenséges boldogságot, mert a maguk urai lehetnek. S hogy e törékeny állapot meddig tartható fenn, nem akarták elképzelni, minden erővel hessegették a borús gondolatokat, a mában éltek és a mának.

Egy nap, mikor éppen a kert egyik sarkát tisztogatták, Ben ásójának hegye valami kemény közegbe ütközött. Liz kíváncsian hajolt közelebb, majd együtt kezdték el kiásni a rejtélyes tárgyat. A föld lassan engedett a szorgos kezek nyomásának, de csakhamar egy kopottas láda került elő. Komoly erőfeszítések árán végül sikerült kinyitniuk a rozsdás zárat, és hozzáférni a láda tartalmához.

Az ütött kopott ládika azonban nem kincset rejtett, aminek úgysem vennék hasznát ezen a világon, hanem néhány olyan furcsaságot, amelyek a régi világ emlékeit őrizték.

– Ez mi lehet? – izgatottan forgatták a keményfedelű hasábot.

– Nem tudom – vette kézbe a fura, lapokból álló tárgyat Liz. Hosszasan forgatta, majd egy óvatlan mozdulat hatására, a hasáb félig szétnyílt. – Oh, ezek betűk, Ben! De hiszen ez egy könyv! – kiáltott fel Liz. – Nem hittem volna, hogy ilyen létezhet. Nagyapa

mesélte, régen ilyenekből tanultak az emberek. Ezek szerint mégiscsak igaz! Bárcsak itt lehetne velünk ő is és láthatná! Biztosan boldoggá tenné.

– De mik azok a betűk? Mi az a könyv? – szakította félbe a fiú Liz elmélkedését.

– Nehéz lenne ezt mind elmagyaráznom neked, Ben. Amikor még nem voltak gépek, ezeket a jeleket használták az emberek, hogy ne felejtsek el a fontos dolgokat.

– Ugyan már! Gépek mindig is voltak, badarságokat hordasz itt össze – szólt Benjamin ingerülten.

– Igen, nekünk ezt kell hinnünk, és ezt a hitet tudatosan táplálják, de nagypapa szerint ez nem igaz. Szerinte a gépeket az ember hozta létre.

– Ez egyszerűen lehetetlen. Erre az ember képtelen lenne, a gépek túlságosan bonyolultak és komplexek ahhoz. Szerintem ezt a valamit is a gépek csinálták – Benjamins felhergelte Liz tudálékossága, minek üti az orrát olyasmibe, ami a hátrányukra lehet.

– Igen, de akkoriban sokkal egyszerűbb gépek működtek az ember irányításával, azokat az ember kezelte, ki- és bekapcsolta, éppen mire volt szüksége. Miért készített volna könyvet magának a gép? Ben, ez cseppet sem lenne logikus. Mi szükségét látná ennek? Hát, nem érted?

– Nem én! De ezt úgysem fogjuk megtudni – legyintett Benjamin.

– Nem vagyok én ebben olyan biztos! – Liz belelapozott a könyvbe és lassan tagolva olvasásba kezdett: ké-pes ka-len-dá-ri-um. Egy másik lapon színes ábrák között folytatták a szöveget. – Azt írja, hogy a burgonyagumókat április elején ültessük el kb. 10 cm mélyre és a kikélest követően, amikor 10-15 cm-es a szára, töltögessük fel a talajt a szárához, majd ismételjük meg néhány hónap múlva a folyamatot.

– Akkor ezért termett keveset a krumplim, mert nem tudtam, hogy fel kell kupacolni a száránál a földet – sóhajtott szomorúan Benjamin, majd hirtelen Liz felé fordult és meglepetten hangnemet váltott: – Na, várjunk csak! Te ismered ezeket a jeleket?

– Igen, tudok olvasni. Nagypapa megtanított rá – válaszolt Liz büszkén, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga, majd tovább lapozott a könyvben. – Nézd csak, Ben! Ez a kép meg olyan,

mintha egy gépet ábrázolna, csak sokkal rondább. Az van aláírva, kombájn gabonabetakarítás közben.

– Micsoda marhaság! Ezt most találod ki! Szerintem ez a gépek fantasy meséje lehet.

– Azoknak mi szükségük lenne mesekönyvre? – Liz hajthatatlan volt, ha egyszer valamit a fejébe vett.

– Jó, akkor egy félresikerült gép, aki megevett egy embert. – kereste kényszeredetten az ésszerű magyarázatot Benjamin.

– Ne gyerekeskedj! Kezünkben a bizonyíték, hogy réges-régen az emberek nevetségesen egyszerű gépeket használtak. Minden igaz, amit nagyapa mesélt, régen tényleg tudtak az emberek hasznos gépeket készíteni. Ráadásul ennek a könyvnek óriási hasznát vehetjük, hiszen egy rakat jótanács található benne, miként természetünk hatékonyabban növényeket.

– Állandóan csak a nagyapát emlegeted, mintha más nem is lenne a világon! – bukott ki Ben. – Ne gyere már ezzel folyton, nagyon unalmas! Ezek a gépek túlságosan bonyolultak ahhoz, hogy ilyet ember létrehozhatna. Mégis hogyan?

– Azt nem tudom. Talán egy idő után már a gépek fejleszthették önmagukat – latolgatta Liz.

– Persze. Mert te olyan okos vagy – fordult el tőle Ben, mint akinek a becsületén esett csorba. A tudása, a világról alkotott nézetei szöges ellentmondásban álltak mindazzal, amit most Liz sugallt. Nem omolhat össze kártyavárként minden, amit gondolt, ahogyan eddig élt.

– Miért higgyem el neked? Azt mondod, tudsz olvasni, de bármit mesélhetsz nekem, mi van odaírva, hiszen nem tudom ellenőrizni.

– Ha akarod, szívesen megtanítom neked a betűket és akkor megbizonyosodhatsz minderről magad is.

– Erre semmi szükség! – állt fel sértődötten a fiú.

Liz bánatosan tette vissza a könyvet a ládába és nézte Benjámint, ahogy távolodik tőle. Lelkét szomorúság töltötte el, a reménye szertefoszlott, hogy végre nem kérdőjelezi meg senki azokat a gondolatokat, melyeket nagyapja plántált belé.

Ahogy Ben eltűnt a fák takarásában, Liz magára maradt a könyvekkel. Szíve még mindig hevesen vert, de elméje megnyugvást talált lapozgatás közben. Belekezdett egy másik vaskosabb kötetbe, de a szöveg roppant nehezen volt érthető, régies nyelven íródott, az archaikus történetekben görög mitológiai alakok öltöttek testet. Nehezen tudta követni a történeteket, bár sem a görög, sem a mitológia szavak eredeti jelentésével nem volt tisztában, kíváncsian lapozott bele, majd olvasott tovább. A könyvben furcsa lényekről és istenekről regéltek a lapok, akik együtt éltek az emberekkel több ezer évvel ezelőtt, osztozva a világ csodáin és borzalmain egyaránt. Liz elmerült az olvasásban, egy fejezetben arról diskuráltak, hogy az istenek teremtették az embereket, majd később a bűneik miatt elhagyták őket. Az egész annyira hihetetlen volt, Liz maga sem tudta eldönteni, egy mesekönyvet tart-e a kezében vagy valóban megtörtént esetekről ír a könyv. Esetleg mindkettőt, némi fantáziával kiszínezve. Nyomban feltűnt, hogy a könyvben sehol sem esik szó gépekről, holott a gépek folyton azt sulykolják, ők is ősidők óta léteznek. Felidézte, ahogy nagypapa arról mesélt, idővel az emberek is letagadták az istenek létezését, az isteni teremtetést, mondván nincs rá bizonyíték. Ez még a nagypapa elbeszéléseiben is egy nyitott kérdés volt, mindig csak azt mondta, ezt nem tudhatjuk. És mennyire igaza volt, hiszen valóban nem volt semmi bizonyíték erre, ráadásul az evolúció igen ütős érvnek bizonyult az egyik oldal mellett. De mi van, ha az emberek tüntették el a bizonyítékokat ugyanúgy, ahogy most a gépek tették ugyanezt? És mi okuk volt rá, hogy ezt tegyék? Mi van, ha volt teremtetés és evolúció is egyszerre, vagy egymás után? Micsoda páratlan egybeesés...

Egyre sötétebb lett és Liz alig látott az orrán túl. Észre sem vette, milyen gyorsan elrepült az idő, annyira belefeledkezett az olvasásba. Végül, ahogy a nap utolsó sugarai is eltűntek a látóhatáron, a könyvet letéve hirtelen rádöbbsent, egyedül van. A kert és az erdő, amely nappal az élet forrása volt, most fenyegető díszletté változott. Minden nesz, minden árnyék ellenségképet vetítette elé, a magány érzése mindent áthatott. – Benjamin... – suttogta halkán, remélve, hogy a fiú hallja, és visszatér hozzá. De csak a sötét erdő némasága

válaszolt, és Liz számára most már világos volt, hogy védtelenül áll a természet hatalmas, ismeretlen erejével szemben.

12.

Miután Liz és Benjamin heves vitában váltak el egymástól, Benjamin fölényes dühhel ment vissza a sátorba, hogy megnyugodjon és átgondolja a történeteket. Liz a könyvek olvasását követően a félkész faházban húzta meg magát, a hideg és kényelmetlen kemény földön. Az éjszaka lassan vánszorgott, a hajnali fények megkönnyebbülést hoztak az álmatlan forgolódás után.

Reggel Liz folytatta a láda tartalmának átvizsgálását, melyben a könyvek között egy régi, megsárgult térképre bukkant. A térkép egy helyet jelölt, de az idő vasfoga kikezdte a kalligráfiát, ezért nem volt egyértelműen kivehető, pontosan hová vezet. Liz eleinte úgy vélte, a térkép követése kockázatos lenne, de a titkos hely vonzása végül túl erős volt ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyja. Kíváncsisága erősebb volt félelménél, így elhatározta, mindenáron megkeresi a térképen jelölt rejtélyes helyet.

Amint Liz reggel kilépett a faházból, összeszorult a gyomra a látványtól. A gondosan ápolt növények jelentős része letaposva hevert, mintha egy vadállat vagy egy csapat fosztogató vonult volna keresztül a kerten. A nap első fényei keserűen csillantak meg a letört szárazon és a szétszóródott leveleken. Liz tehetetlen dühhel és szomorúsággal szemlélte a pusztítást. Könnyek gyűltek a szemébe, és mély csalódottságában úgy érezte, mintha az egész világ összeesküdött volna ellene.

Ekkor fura neszt hallott az erdő irányából. Szíve gyorsabban vert, azt hitte, Benjamin tért vissza. Már épp indulni készült, hogy szembesítse őt, amikor a fák közül Edgar lépett elő. Edgar, aki titokban szökött utána a rezervátumból, most ott állt előtte, arcán izgalom és mérhetetlen fáradtság tükröződött, de szemeiben őszinte öröm csillant meg, amint megpillantotta Litz. A felismerés öröme és

a váratlan találkozás okozta megkönnyebbülés egyszerre tört elő belőlük. Összeölelkeztek, miközben Liz alig tudott megszólalni a meglepetéstől.

– Edgar! Hogy kerülsz te ide? – kérdezte, még mindig hitetlenkedve.

– Nem tudtam ellenállni a készítésnek, hogy kövesslek téged, akárhová is mész. Nem hagyhattalak magadra – válaszolta Edgar ugyanazzal a kitartó rajongással, ahogyan azelőtt.

Liz és Edgar hosszas beszélgetésbe kezdett, mintha csak ott folytatnák, ahol nem oly rég abbahagyták, elfelejtve a világ minden gondját és baját. Edgar elmesélte az útját, az akadályokat, amelyeken keresztülvergődött, és az elszántságot, ami idevezette, Liz pedig megosztotta vele az elmúlt napok keserű tapasztalatait, a nehézségeket és az apró örömeiket. Ahogy beszélgettek, mintha Benjamin legyőzhetetlen mítosza is elhalványult volna.

Reggelre Benjamin is megnyugodott, bár gondolatai még mindig a Lizzel folytatott első veszekedésük körül forogtak. A harag és a zavarodottság keveredett benne, ahogy a fák között sétálva keresett nyugalmat. Ám egy óvatlan lépés közben úgy érezte, a talaj kicsúszik a lába alól, a következő pillanatban pedig már egy mély, sötét gödör alján találta magát, melyet vastag ágak és levelek takartak el. A lábát erősen megütötte, éles fájdalom hasított a bokájába. A csapda mélyén Benjamin körülnézett, hogy felmérje a helyzetét. Szinte lehetetlennek tűnt egyedül kimászni, a gödör falai simának és meredeknek tunktek. Nem értette, miért nem figyelt eléggé, mikor jól ismerte ezeket a csapdákat, hiszen amíg éltek a többiek, állatokat ejtettek el a segítségükkel. Benjamin próbálta megőrizni a hidegvérét, először segítségért kiáltott, de csupán az erdő csendje válaszolt. Aztán próbálta magát felhúzni, de minden kísérlete kudarcba fulladt. Ahogy az idő telt, egyre inkább eluralkodott rajta a pánik, a félelem és a kétségbeesés. Gondolatai ismét Liz körül forogtak, bántotta a tegnapi veszekedés. – Vajon Liz rájön, hogy bajban van és megtalálja őt?

Közben a romos faház előtt Liz és Edgar újra felidézték a közös emlékeket, a kényelmes életet, az együtt töltött kellemes percekét. Edgar szavaiban egyszerre bujkált az aggodalom és az érzelem, miközben igyekezett világossá tenni Liz számára, milyen nehézségekkel kell szembenéznie a kinti világban.

– Liz, itt minden sokkal nehezebb – mondta Edgar őszinte aggodalommal. – A rezervátumban biztonság, étel és kényelem vett körül. Miért szenvednél itt, amikor ott mindent megkaphatsz? Boldogan élhetnénk együtt, teljes kényelemben.

Liz tétován hallgatta Edgar szavait.

– Nem tudom. Talán a kíváncsiság, ami hajt. Ráadásul találkoztam egy másik fiúval, aki megmentette az életemet.

– És ő hol van most? Miért nincs veled?

– Kicsit összekaptunk.

– Látod, velem mindig megtaláltad a közös hangot én mindig figyeltem rád, nem úgy, mint ő...

– Benjamin. Benjaminnak hívják – zárta a mondatot halkan Liz.

Ekkor Edgar arca elkomorodott. A feltörő emlékek hatására már sötétebb tónusban folytatta:

– Ez az a Benjamin, akire én gondolok?

– Miért, ismertél te is ilyen nevű fiút? – szakította félbe máris Liz.

– Igen. De tudod, Liz, van valami, amit talán nem tudsz Benjaminról. Te ugyan nem találkozhattál vele, mert a rezervátum egy elkülönített részében éltek, de én szörnyű dolgokat hallottam. Amikor megszöktek, mi sem tudtunk róluk semmit, csak amikor a nagybátyja visszatért a biztonságos falak közé. Ő mesélte el, mi történt.

– És én erről miért nem tudok? Ha akkor tudom, hogy sikerült valakinek megszökni, minden másként alakulhatott volna – emelte fel a hangját Liz.

– Nem biztos. Nem véletlenül tért vissza ő sem. A falakon kívül az élet nem embernek való. Ő sem bírta sokáig idekint. Ráadásul volt még egy társuk, akit mindannyian szerettünk. Benjamin azonban... – Edgar elhallgatott egy pillanatra, ahogy a fájó emlékek előtörtek belőle, de Liz kérdő tekintetét látva folytatta: – Benjamin csak magával törődött. Megmenthette volna az életét, de nem tette. Sőt,

ellopott tőle egy kést, amivel az megvédezhette volna magát. A többiek miatta haltak meg, Liz. Cserben hagyta őket.

Liz döbbenet hallgatta a történetet. Szívében kételyek ébredtek. – Lehet, hogy Benjamin, akiben eddig megbízott, valóban ilyen kegyetlen és önző lenne? Lehet, hogy vele is így bánná, ha úgy hozná a sors? Nem tudta eldönteni, kinek higgyen.

Edgar lassan felállt, és intett Liznek:

– Gyere, Liz! Térj vissza velem! Ott biztonságban leszel.

Liz szívében bizonytalanság és csalódottság keveredett. A letaposott növények látványa, az elveszett munka fájdalma pedig csak erősítette benne a kételyt. A szabadság és a biztonság közti minduntalan vívódása ismét elhatalmasodott a lelkében. Rettentően csalódott Benjaminban, de mégis úgy érezte, nem hagyhatja el anélkül, hogy ne hallaná az ő szájából is a történeteket.

– Visszamegyek a rezervátumba, – mondta végül halkán – de úgy gondolom, az a helyes, ha előtte elköszönök még Benjamtól. Te addig várj meg itt, nem lenne szerencsés, ha találkoznátok.

Edgar bólintott, bár nem értette Liz döntését. Tudta, az út nem veszélytelen és félt, hogy Liz esetleg meggondolja magát időközben. Ennek ellenére azt szerette volna, ha Liz önként, saját akaratából tér vissza.

Liz visszaindult a sátorhoz, hogy szembenézzen Benjamin múltjának árnyaival és saját érzéseivel. Mikor megérkezett, lepihent pár percre, magához vett némi innivalót, majd elmajszolta a kertből hozott gyümölcsöket. – Hol lehet ez a hisztis kölyök? Vajon visszament a kertbe és elkerülték egymást, vagy vadászni ment? – tette fel a kérdést magában, miközben fogalma sem volt róla, mekkora bajban van Benjamin.

A nap lassú várakozással telt, eljött az este, majd az éjszaka is elmúlt. Liz aggodását végül az álom nyomta el, s csak reggel tudatosult benne, hogy valami nincs rendjén. Ennyire nem sértődhetett meg Ben, hogy itt hagyja mindenét. Aztán eszébe jutott Edgar, aki minden bizonnyal még a kertben vár rá, és ahova lehet, hogy időközben Benjamin is visszatért, csupán elkerülték egymást.

Liz nagyjából félúton járt a visszaúton, mikor rusnya nagy madarakat látott egy üreg fölött körözni. Belesett hát, mit rejt a

mélye és hirtelen meglátta a gödör alján Benjamin sziluettjét, azonnal görcsbe rándult a gyomra.

– Benjamin! – kiáltotta. – Mi van veled?

De Benjamin nem mozdult.

– Mi történt? Hallasz egyáltalán? Mondj már valamit! – kiabált egyre hangosabban Liz. Végül fészkelődést érzékelt odalent, amit egy erőtlen, halk válasz kísért.

– Te vagy az Liz? – Ben hangja fakón és erőtlenül szólt a mélyből. – Beleestem ebbe a gödörbe és képtelen vagyok kimászni innen. Már azt hittem itt ér a vég, és egy ostoba véletlen miatt nélküled pusztulok el.

Liz tanácstalanul állt a gödör peremén, miközben tudta, gyorsan kell cselekednie.

– Nyugodj meg, Ben, itt vagyok és segítek – bízta, majd körülnézett. Egy erősebb, hosszú tárgyra volt szüksége, amin majd fel lehet kapaszkodni, ami leér a gödör aljára és kibírja a fút is. Erre egy ág nem elég, kötélen lenne jó, de olyan itt az erdőben nincs. Végül megpillantott egy vékonyabb kidőlt fát, melynek törzse félig a földön feküdt. Gyorsan odaszaladt, majd minden erejét összeszedve megpróbálta a gödörhöz húzni. Ám a fa nem engedett, Liz ereje kevés volt egy ekkora fatörzs elmozdításához. Kétségbeesve keresett tovább, mígnem végül a domb oldalában rálelt egy akkora ágra, melyet elég erősnek vélt ahhoz, hogy kibírja a fiút, de ő maga is meg bírja mozdtítani. Liz minden erejét összeszedte, hogy az ágot elvonszolja a gödörig, majd leengedje.

– Próbálj megkapaszkodni! – mondta Liz, miközben erősen tartotta a fát.

Benjamin megragadta az ágot, majd lassan, de biztosan elkezdte felhúzni magát rajta. A fájdalom minden mozdulatnál élesebb lett, de kitartott, végül sikerült kimásznia a csapdából.

– Köszönöm, Liz! Nem tudom, mi történt volna velem nélküled – hálálkodott Benjamin. – Ezentúl mindig együtt kell maradnunk. Együtt sokkal erősebbek vagyunk.

Liz bátorító mosolya mellett a szemében aggodalom csillogott. Gondolkodott, de a pillanat nem volt alkalmas arra, hogy elmondja a döntését.

– Hogyan hálálhatom ezt meg neked? – ölelte át Benjamin, de Liz eltolta magától a fiút.

– Nem kell meghálálnod, csak ne tedd velem is ugyanazt, amit a társaiddal – válaszolt Liz távolságtartóan.

– Mégis mit? Mire gondolsz? Nem akarod, hogy hozzak neked gyógynövényeket, ha beteg vagy? Nem szeretnéd, hogy eltereljem a gépek figyelmét, ha meg akarnak ölni? – kérdezett vissza értetlenül Benjamin.

– Pontosan tudod, miről beszélek, ne tettesd magad – vált egyre kérlelhetetlenebbé Liz.

– Tényleg nem tudom.

– Ben, felesleges megjátszani ezt. Tudom, hogy miattad haltak meg a többiek, holott megmenthetted volna őket. És azt is tudom, hogy elloptad a kést.

– Micsoda? Honnan veszel ilyen sületlenségeket? Úgy ismersz, mint aki képes lenne erre? Ha igen, úgy veled miért nem tettem? Tőled is ellophattam volna a késed, meg mást is. Mégsem tettem.

– Edgar mondta. És én hiszek neki.

– Az a kis aljadék hájpacni? – hitetlenkedett Ben. – Különben is, honnan került elő? Szerinted ki-be lehet járkálni a rezervátumból? Te tudod a legjobban, ez milyen pokolian nehéz, ő meg csak úgy megjelenik? Nem gondolod, hogy ez több, mint furcsa?

– Ne beszélj így róla, kérlek. Egyáltalán nem kövér már.

– Nem az a lényeg. Hanem a természete. Már gyerekkorunkban sem jöttünk ki jól. Mindig árulkodott, amit én ki nem álhattam. Miatta kellett a rezervátumban is egy külön, szeparált részben élnünk. Sőt, állítólag már a dédapja is besúgó volt. A Myers család régóta híres a kettős játékaikról. Te meg neki hiszel...

Liz elbizonytalanodott, már maga sem tudta, kiben bízson. Edgar története teljes mértékben hihetőnek tűnt, ráadásul őt gyerekkora óta ismerte, semmi oka nem volt kételkedni a szavában.

Aztán Liz gondolt egyet és olyan merész fordulattal állt elő, amire Benjamin nem számított:

– Rendben. Kapsz még egy esélyt tőlem, Ben, ha megteszel valamit – Liz lelkesedése újból visszatért.

Benjamin bólintott.

– Szeretnék elmenni valahova – súgta halkan Benjamin fülébe Liz a kérést.

Benjaminnek kikerekedett a szeme.

– Mégis hova? Mi van itt, amiről te tudsz, én pedig nem?

– Ne kérdezz semmit, csak gyere velem – vonszolta volna máris Liz.

– Értem, de nem tehetjük ki magunkat újabb veszélyeknek – hárított Benjamin.

– Ugye nem akarod, hogy egyedül menjek el ide? – lobogtatta diadalittasan a tegnap talált térképet Liz.

– Mégis mi van itt? Mit ábrázolnak ezek a vonalak?

– Fogalmam sincs, Ben. Bíztam benne, te tudni fogod.

– Ez talán egy vízesés lehet – nézegette a gyűrött papírt Benjamin.

– Ezek szerint van itt a környéken vízesés? – kérdezett kíváncsian vissza Liz.

– Igen, tudok egyről, de nem biztonságos arrafelé. Olyan utakon kell haladnunk, amit beépítettek a gépek.

– Ben, nekem feltétlenül oda kell mennem. Nem tudom megmagyarázni, valami hajt és űz, van ott valami, ami...

– Jól van – bújt közelebb Lizhez Benjamin, megadva magát a lány makacs akaratának, miközben alig várta, hogy egy izgató csókot leheljen a lány finom ívű nyakára. Liz elmosolyodott, de érzései még mindig nem voltak tiszták. Szíve valamelyest Edgarhoz húzta és nehezen bízott meg Benjaminban, de most rá volt szüksége, csakis általa fedezhette fel a térkép titkát.

A vízesés jó kétórányi gyalogútra volt, a legveszélyesebb részt pedig egy napelemekkel és kábelekkel telerakott tisztás jelentette, amelyet a legnagyobb csendben, óvatosan közelítettek meg, a táblák takarásában bujkálva, méterről méterre haladtak. Aztán visszatérve az erdőbe ismét bátrabban tudtak lépkedni, így csakhamar megcsapta orrukat a vízesés párás levegője.

– Ez csodálatos! A rezervátumban lévő semmi ehhez képest. Miért nem mondtad, hogy itt ilyen gyönyörűség van? – fordult Benjamin felé Liz.

– Mert veszélyes ide jönni. Láttad te is, hogy hol jöttünk át, nem szabad kockáztatnunk.

Liz csendben bólintott. Majd a szeme sarkából lassan kifordult egy könnycsepp.

– Minden rendben?

– Persze. Csak tudod nagyapával is mindig a vízesésnél találkoztunk, ezek az emlékek törtek most felszínre. De látod, minden rendben. Mehetünk tovább – Liz ismét a térképre tekintett, majd mutatta az irányt, amelyet helyesnek vélt. Ismét hosszú séta következett, ám most már az ismeretlenbe. A kézzel rajzolt térkép nem volt túl részletes, Benjamin egyre kevésbé bízott abban, hogy valóban jó irányba haladnak. Már-már vissza akart fordulni, de Liz elszántsága és a térkép titka arra készítette, hogy kövesse a lányt.

– Eltévedtünk, igaz? – kérdezte végül csendesen, mikor Liz hosszú percek óta görnyedt a papírlap felett.

Liz nem szólt egy szót sem, csak hallgatott. Lehet, hogy korábban Benjamin keverte bajba a társait, de most ő a hibás. Bűnbánóan leguggolt Benjamin mellé és engesztelően masszírozni kezdte a hátát. A fiúnak nagyon jólesett a gesztus, de most mégsem tudott igazán ellazulni. Dühös volt, de nem akarta kimutatni, mert ennél sokkal fontosabb volt számára Liz.

– Nézd, az a szikla pont úgy néz ki, mint ez az ábra itt a térképen – kiáltott egyszercsak Liz.

– Akkor menjünk arra? – adta meg magát Ben.

– Naná.

– Szerintem inkább forduljunk vissza, hazafelé, amíg nem késő.

– Szó sem lehet róla. Ha már idáig elértünk, én nem akarom feladni.

Ám az út vége még rettentő távolinak tűnt. Az egyre céltalanabb poroszkálás szép lassan csüggedéssé változott, nem beszéltek sokat egymással. S hogy meg ne ismétlődjön a tegnapi ostoba duzzogás, jobbnak látták most mindketten a forrongó indulatokat magukban tartani. Felesleges volt feltenni a kérdést, minek jöttek ide, a megoldást kellett megtalálniuk. Önmagában oly sok kockázatot rejtett a helyzetük, hogy szabadon kószálnak a gépek által ellenőrzött területeken és oly kevés jóra számíthattak renegátokként, hogy sürgősen kiutat kellett találniuk ebből a szorongató helyzetből.

– Nézd csak! Ott! – kiáltott fel végül Liz.

– Mit? Nem látok semmit – válaszolt fásultan Benjamin.

– Ott azokat a romokat – mutatott a távolba Liz, s ahogy irányt váltottak, elhagyott épületmaradványok tárultak eléjük.

Benjamin csalódottan nézett körül. Messze nem az állt ott, amit titkon remélt, de Liz lelkesedése feledtette rosszkedvét. A lány előre iramodott, majd rögvést felfedezte a romok között rejtőző, ágakkal benőtt ajtót. Az ajtón azonban semmiféle zár vagy kilincs nem volt, így Liz kíváncsisága csak tovább nőtt. Próbálták benyomni, de még kettejük ereje sem volt elég hozzá. Aztán az az ötletük támadt, hogy hátha a környező indák miatt szorult be az ajtó, így elkezdtek megtisztítani a nyílás környékét. Feltűnt az ajtó jobb oldalán egy fura táblácska, tetején egy pici piros pislákoló, fel-felvillanó fénnel. Alatta fura jelek sorakoztak négy sorban és három oszlopban.

– Ez meg mi lehet? – nézett kérdően Benjamin Lizre.

– Nem tudom. De ezek itt számok! Biztosan tudom, hogy ezek számok – Liz próbálta felidézni, nagypapa említett-e korábban hasonlót.

– Kérlek, ne kezd ezt megint, ne bűszíts! Tudod, hogy nem hiszek a betűidben és számokban.

– Pedig hihetnél, mert ha megnézed, ezek szép sorban vannak, ez itt az egyes, mellette a kettes és így tovább.

– És akkor az a csillagszerű a sarokban, az micsoda? – kérdezett vissza gúnyosan Benjamin.

– Fogalmam sincs – vallotta be Liz.

– Na, ennyit a nagy tudományodról – nevetett kínjában Benjamin, majd rátenyerelt a táblára. Ahogy ezt megtette, azonnal el is kapta a kezét, mivel egy csippanó hang kísértette a mozdulatát.

Aztán óvatosan megint megnyomta az egyes számot, de ezúttal nem ijedt meg, sőt, egyre vidámabban kezdte nyomkodni a gombokat.

– Nézd milyen jó játék! – nevetett.

– Ne csináld, ez biztos valami csapda – kérlelte Liz. A végén még idehívod a gépeket és akkor nekünk végünk van.

– Rendben! De akkor szerinted mégis mi lehet ez?

– Talán egy... – gondolkodott Liz tovább a következő válaszon, de nem jutott semmi az eszébe. Egyedül egy valami, a nagypapa

halálakor ráhagyott számsor idéződött fel benne, de annak meg nem tudta az értelmét.

A nap a zeniten járt, ideje volt árnyékosabb helyre húzódni. Benjámín is készült indulni, de Liz, mintha valami felsőbb akarat súgta volna, utolsó kísérletként beütötte a számsort a táblán.

– Mit csinálsz, nem te mondtad, hogy nem szabad? – ripakodott rá a fiú, majd azzal a mozdulattal kapta is el Liz kezét, a lendülettől véletlen rányomva egyet a csillag gombra.

A rövid csippanásokat egy hosszabb sípszó követte, majd a villogó piros fény zöldre váltott.

– Ez meg mi volt? – rémült meg Benjámín. – Most már biztosan tudnak rólunk a gépek.

– Ne légy már ennyire gyáva! Ez biztos jelent valamit. Nem lehet véletlen, hogy pont a nagypapa titkos számsorára váltott zöldre a fény. Gyere, próbáljuk meg ismét benyomni az ajtót – húzta vissza Liz Bent.

– Nem, én ezt már nem akarom. Nem szeretném, ha elkapnának a gépek – figyelmeztette Ben.

– Nem fognak elkapni – azzal a lendülettel megnyomta Liz az ajtót, ami most csodák csodájára a gyenge nyomásra is megadta magát.

Liz teljesen kitárta az ajtószárnyat és belépett rajta. Benjámín nem merte követni, ezért egyedül botorkált a félhomályban, ahol sűrű pókhálók és vastag porréteg borított mindent.

– Nézd, mit találtam, gyere Ben! – kiáltott lelkesen a sötétből Liz, és máris visszatért a kezében egy ásóval.

Ahogy Liz a felfedezés izgalmaival kerengett az elhagyatott helyen, Benjámín lassan előlépett a fák árnyékából. Liz egyet perdülve fordult is vissza, s csak a távolodó önfeledt hangja hallatszott.

– Gyere már! Egy csomó hasznos holmi van itt. Hazaviszed őket és ezekkel pár nap alatt befejezheted a faházat!

Benjámín évek óta dolgozott a kis házikón, de szerszámok híján, kopott eszközökkel csak nagyon lassan tudott haladni. Liz után eredt hát, együtt vetették bele magukat a lelkes kutatásba, bányászták elő a furábbnál furább eszközöket, régi alkatrészeket, melyek jelentős részéről elképzelésük sem volt, hogy mi lehet, de

úgy vélték, még hasznát vehetik. – Ez lehetett hát nagyapa szándéka, hogy elvezesse őt a szabad élethez szükséges eszközökhöz? Vagy van itt valami fontosabb is? – Liz nem gondolkodott sokat, fürdőzött a gyűjtögetés örömeiben. Talált egy szakadt szalmakalapot, azonnal felvette és illegette magát Ben előtt. Kacagtak mindketten, a régi relikviák, melyek e kertben az ember hétköznapiságának mementói voltak, felszították bennük az élet örömet. Régen, amikor talán még nem a gépek diktálták a mindennapok egyhangú ritmusát, itt ezen a szegleten a valós élet lüktetett, a tárgyak egy tevékeny, lélegző, pulzáló sokadalomról árulkodtak. S ez a felismerés megtöltötte a szívüket a bizakodás csírájával. Ahogy sűrögtek a rengeteg emberkéz alkotta hasznos és haszontalan tárgy között, Liz jókedvében egy piros szalagot fűzött a hajába.

Amikor ismét kiléptek a félhomályból Liz legnagyobb megrökönyödésére ott állt előttük Edgar teljes életnagyságban.

– Te meg mit keresel itt? – Liz hirtelen elsápadt, nem is tudta, mit habogjon. Szégyellte, hogy szó nélkül hagyta hátra a házikónál, mikor Bennel hirtelen ötlettől vezérelve útnak eredtek a térkép nyomán.

– Muszáj volt követnem téged. Féltettelek, mert tudtam, hogy nem vagy biztonságban – Edgar tétován Liz felé lépett, meg akarta ölelni őt, de a lány óvatosan kibontakozott a karjaiból.

– Ennyire fontos voltam számodra, hogy még az életed is kockáztattad értem? – Liz megenyhült. A rezervátumban eltöltött napokra gondolt, amikor nagyapán kívül csakis Edgarra számíthatott a magánya oldásában.

– Érted mindent megtennék – vallott színt állhatatos hűséggel Edgar.

Liz némán meredt Edgarra, egy szót sem tudott kinyögni, csak az eleredt könnyét nyeldeste. Edgar nem hagyott fel a kérleléssel, Liz koszosan, maszatosan is szívbemarkolóan szépnek tűnt fel előtte, ezért a szempárért bármire képes lett volna. Majd a Liz mellett összegyűjtött halomra pillantott, pupillái hirtelen kitágultak, majd gyorsan szűkültek újra, miközben tovább fűzte az esdeklő szavakat:

– Nem tudtam merre jársz Liz, mindenütt a nyomodat kerestem. Nem maradhatsz itt, a gépek ezt sosem hagyják. Kietlen világ ez,

nem embernek való. Ha a gépek rád találnak, meg fognak büntetni. Most már megtaláltad, amit kerestél, gyere velem haza!

Benjamin csak állt bambán, miközben forrt benne az indulat. Legszívesebben most azonnal agyonütötte volna Edgart a kezében lévő szerszámok valamelyikével, de próbálta türtőztetni magát. Majd látványosan megköszörülte a torkát és erélyesen Edgar felé fordult.

– Honnan veszed, hogy nem volt biztonságban? Én végig vele voltam, de te csak sunyin követtél minket – vágott közbe végül Benjamin.

Liz dermedten nézte a két fiút. Tudta, itt nincsenek robotok, akik közbeavatkoznának, ha ezek ketten egymásnak esnek.

Edgar megállt egy pillanatra, felmérte az erőviszonyokat. Egyértelmű volt, hogy Benjamin sokkal erősebb nála, ha pusztá kézzel összeverekednek, semmi esélye. Jobbjával felkapott egy vésőszerű vasdarabot, bal kézzel egy fura kék dobozkát zsákmányolt a felhalmozott kupac tetejéről. Hamiskás mosollyal odavetette: végső soron ezért jöttem, ügyesek vagytok, hogy megtaláltátok nekem. Fordultában a vésővel megindult Ben irányába.

– Meg ne próbálj közelíteni felém! – ordította Ben.

Lizt mintha leforrázták volna, ettől a pálfordulástól azonnal észbekapott és tudta mit kell tennie. Félelmet nem ismerve a két férfi közé ékelte magát, két karját Edgar mellkasának támasztva zihálta:

– Mindenki nyugodjon le, beszéljünk higgadtan. Mi értelme ennek? Uralkodjatok magatokon! Edgar, tedd le azt a vasdorongot, de azonnal! A két férfi engedett a szilaj akaratnak és fújtatva kettőt hátrébb léptek. Liz haragvó szemei villámokat szórtak, kíméletlenül üvöltött Edgar arcába: – Nem, nem megyek veled! Nem alkuszom, mégha egy pillanatra megingattak is a mézédesszavaid! Embernek születtem és ember is maradok. Nem vetem alá magam a gépek rendszerének, nem élek sápatagon, elbutulva és hiábavalóként a rezervátumban veled. Bármilyen legyen az ára, megőrzöm a szabadságom. Nem tudom, mi célod volt, de hiába jöttél. Megértetted, Edgar?! – Dühtől és a haragtól forrt a levegő.

– Nem érdekel, és te sem érdekelsz már! Ezt elviszem, ti pedig itt fogtok megdöglenni – üvöltötte habzó szájjal Edgar.

Benjamin és Liz egymásra néztek. Liz már tudta, hatalmasat tévedett, de Benjamin egy lépéssel előrébb gondolkodott: – Miért lehet fontos az a fura kis doboz Edgarnak, amiért Lizt is képes volt elárulni? – Ám sok ideje nem maradt az elmélkedésre, mert Edgar ebben a pillanatban megiramodott. Benjaminnak sem kellett több, rávetette magát Edgarra és azzal a mozdulattal csavarta ki a kezéből a veszélyes fém rudat. Már emelte volna, hogy lesújtson vele, amikor Liz megálljt parancsolt:

– Ne tedd, nem ér annyit! Ne mocskold be a kezed!

Benjamin hátrébb lépett, majd megvető pillantással elvette Edgar másik kezéből a dobozkát. Edgar ingerülten feltápáskodott, lesöpörte magáról a dulakodás nyomait és úzótt vadként elrohant.

Egy perc sem tellett bele, a távolból fülsértő sivító géphang, közvetlenül azután pedig egy halk puffanás hallatszott. Liz és Benjamin egymásra néztek, de nem akarták tudni, mi történt. A kimerültségtől túlhajsztoltan ölelték, szorították egymást.

Hosszú hallgatás után végül Benjamin törte meg a csendet:

– Igazad volt, Liz úgy tűnik, mégis az emberek teremtték a gépeket. Sajnálom, hogy nem hittem neked. Szeretném, ha engem is megtanítanál ezekre a jelekre, hogy együtt olvassuk majd a könyveket.

Lizt végtelen boldogsággal töltötték el Ben szavai, szemei könnybe lábadtak, miközben mosolya egyértelműen mutatta, mennyire örül Benjamin hirtelen fellángolt tudásvágyának. A fiú szívében megszületett a megbánás és az elfogadás.

– Most már tényleg összetartozunk – súgta halkan Liz. – Ezentúl sokkal jobban kell vigyáznunk egymásra!

– Ez csak természetes – húzta magához még szorosabban Ben.

Végül összepakoltak annyi holmit, amit magukkal tudtak vinni.

– Azt meg minek hozod? – mutatott Ben a picinyke dobozkára, amit eredetileg Edgar szándékozott magával vinni. A látszólag teljesen haszontalan szerkezeten egy gomb és egy lámpa volt, amely felvillant, ha a gombot megnyomták, de ezen kívül semmi értelmét nem látták a kütyünek.

– Nem tudom. Valamiért Edgarnak ez fontos volt, nem tudom az okát, de lehet, nekünk is az lesz. Ráadásul pici, akár a zsebemben is

elfér, látod Ben?

– Látom! Hozd akkor magaddal, nem bánom. – Liz röögvest elrejtette az eszközt, de fejében újabb ötlet született.

– És mi lenne, ha ide költöznénk? Kitakarítjuk ezt a helyet és nem kell vesződni a faházzal – nézett csillogó szemekkel Benjaminra Liz.

– És honnan lesz vized? A növények sem teremnek meg ezeken a sziklákon. Ráadásul én nem bízom meg ebben a szerkezetben, azt sem tudjuk, hogy működik. Mi van, ha örökre bezár minket? – mutatott Benjamin az ajtó melletti táblácskára.

– Jól van, el kell ismernem, valamiben te vagy az okosabb.

Benjamin lelkének kifejezetten jól esett az elismerés. Úgy érezte végre kiköszörülte a csorbát lerombolt férfiúi tekintélyén, és ismerve a vadon világát, talán hallgatni fog rá a lány a későbbiekben is.

Tudva a haza vezető utat biztosak voltak benne, hamarosan visszatérnek az itt hagyott holmikért, amiknek most csak egy részét voltak képesek magukkal vinni.

– Lassan, és csendben – suttogta Benjamin, ahogy megpillantotta a napelemek távolba nyúló mezejét. – Nehogy észrevegyenek!

Liz bólintott és mindketten laposan kúsztak a földön, a napelemek árnyékában rejtőzve. Már majdnem átérték az ezernyi veszélyt rejtő területen, mikor Liz óvatlanul egy kiszáradt ágra lépett, ezzel felverte a csendet. Azonnal mindketten mozdulatlaná dermedtek, megbújva az egyik tábla árnyékában.

Fél perc sem telt el, mikor Benjamin egy nyikorgó hangra lett figyelmes. Lassan megfordult, szemében kétségbeesés tükröződött. Két hatalmas vasszörny közeledett feléjük, szkennereikkel pásztázva a zónát.

– Futás! – kiáltotta Benjamin, és Liz után iramodott. A robotok azonban sokkal gyorsabbak voltak, esélyt sem adva a menekülésre. Liz és Benjamin a napelemek között kanyarogva próbálták lerázni az üldözőiket, de a gépek nem adták fel. A két fiatal minden erejét összeszedve futott, s bár egyre közelebb értek a park széléhez, a robotok mégis előnybe kerültek. Egyikük elérte Lizt és hatalmas, fémes karjával megragadta. Benjamin nem habozott, sebtében felkapta az új ásót és teljes erőből a robot fejére sújtott. A gép egy pillanatra megingott, elengedte Lizt, de azonnal visszanyerte az

egyensúlyát és tovább indult, immár Benjamin nyomába. A másik gép ugyanebben a pillanatban Liz után kapott, és csak egy hajszaalom múlt, hogy a lány kiszabadította a ruháját a gépszörny szorításából. Liz éppen megúsza, a szép zöld overálja azonban elszakadt, zsebéből a földre zuhant a csillogó kékes színű dobozka. Liz lendületből felkapta, de az erőteljes mozdulattól a gomb valahogy megnyomódott.

Hirtelen olyasmi történt, amire senki sem számított. Mindketten erős fejfájást éreztek, és egyszeriben mintha megállt volna az idő, sári csend lett. A gépek mozdulatlanúságba merevedtek, Liz és Benjamin megdöbbenve észlelték, ahogy a stabil gépszerkezetek lassan az oldalukra borulnak.

– Mi történt? – kérdezte Benjamin zihálva, miközben a szíve még mindig hevesen vert az izgalomtól.

Liz lenézett az ütött-kopott kis dobozra, amely most a lába előtt hevert. A felirat, amely alig volt kivehető rajta, semmit sem mondott Liz-nek. A Nuc..ar Te...ol..ies szövegfoszlány és a sorozatszám sok nullával és a végén az egyes számmal, már teljesen értelmét veszítette.

– Azt hiszem, ez a doboz... – kezdte, de a mondatot nem tudta befejezni, még mindig sokkhatás alatt állt.

– megmentett minket – fejezte be helyette Ben. – Ez a kis doboz lebénította őket. Én meg nem akartam, hogy magaddal hozd, pedig lehet, hogy nagyapád nem is a szerszámok, hanem emiatt akarta, hogy eljuss ide – a kimerültségtől teljesen elcsigázottan huppantak a két robot tehetetlenül fekvő fémváza mellé.

Mindketten elgémberedve, sebeiket nézegetve ültek a poros földön, fel sem ocsúdva a történetek hatásából. Lélegzetük hangosabb volt, mint bármikor máskor, rohamtempóra kapcsolt szívverésük pedig szinte megremegtette a földet. Végül Liz halk szava törte meg a csendet.

– Nem értek valamit, Ben. Pontosabban sok mindent nem értek. Itt van ez az eszköz, ami lebénította a gépeket. Ezt biztosan ember alkotta és az is biztos, hogy ezt régen készíthették – töprengett Liz.

– Arra gondolsz, ha volt eszközük a gépekkel szemben miért nem használták? Hogyan fordulhatott elő, hogy a gépek átvették a

hatalmat a bolygó felett? – tette Liz vállára a kezét Benjamin, miközben tanácstalanul a szemébe nézett.

– Igen erre keresem a választ, Ben. Vajon mi történhetett, ami miatt ide jutottunk? Hol rontották el a dédapáink? Annyi minden megfordult már a fejemben, de egyszerűen nem értem, s ez rettentően elszomorít.

– Azt hiszem, ezt mi már nem fogjuk megérteni. Talán volt valami, ami fontosabb volt ennél, esetleg előfordulhat, hogy szándékosan nem akartak tenni ellene semmit.

– De miért? – csóválta a fejét Liz, miközben szemében szomorúság ült.

Benjamin nem találta a választ, mindketten letaglózva meredtek az ürességbe.

Ben törte meg először a csendet: – Nézhetjük a dolog jó oldalát, legalább mi már tudunk védekezni ellenük. Nem tudom, mi ez a vacak, azt sem hogy miként működik, de minket többé nem bánthatnak a gépek, meg tudjuk védeni a szabadságunk.

Az elkövetkező hetekben Liz és Benjamin többször megtette az utat a titkos rom és a táborhely között, így rengeteg hasznos szerszámot és eszközt mentettek át maguknak. Bár a robotok támadása élénken élt az emlékezetükben, az ellenszer magabiztossággal ruházta fel őket. Idővel kerestek egy másik utat is, amely ugyan hosszabb volt, de elkerülte a veszélyekkel teli napelemparkot, így sokkal biztonságosabbnak tűnt.

Az új eszközök és szerszámok segítségével a munka is könnyebbé vált. A feladatokat egyáltalán nem érezték kötelezettségnek, inkább hobbynak, amely örömmel töltötte el őket, látva kezük munkájának gyümölcsét. Úgy érezték magukat, mintha egy játékkal játszanának, ahol a termények és tárgyak megszerzése és megtermelése nem pontokat, hanem kézzel fogható javakat eredményez. A kunyhó, amely korábban komoly erőfeszítések árán lassan készült, most biztosan alakult át otthonná. Végül, ahogy a kis faház elkészült együtt léptek be az ajtaján, boldogan és büszkén tekintve körbe. Ez az otthon most már nem csupán menedék volt számukra, hanem a közös életük, a szabadságuk és reményeik szimbóluma is. Minden

egyes gerenda és deszka a kitartásukat és az egymás iránti elkötelezettségüket tükrözte. A múlt árnyai ugyan még ott lebegtek a fejük felett, de a jelen békéje és a jövő reménye erőt adott nekik, hogy bátran szembenézzenek minden kihívással, amit az élet eléjük tár.

Liz és Benjamin az együtt töltött idő minden pillanatát élvezték. A kert egyre szebben virágzott, a burgonya bőven termett, sokkal többet, mint a korábbi években. A mindennapi teendők mellett jócskán maradt szabadidejük is, amit gyakran a környék felfedezésével, vagy fürdéssel töltöttek a közeli vízesésnél, ahol önfeledten élvezték a szabadságot és egymás társaságát.

A zavartalan és idilli napok bűvöletéből egy váratlan esemény rázta fel őket. Bent egy délután Liz velőtrázó sikolya riasztotta, és azonnal látta, mi okozza a rémületet: egy robot állt előttük, hangtalanul és fenyegetően. Lélekszakadva rohant a ház irányába, hogy elővegye a dobozát, melyet a romok között találtak. Tudta, csak ezzel van esélyük megvédeni magukat és hatástalanítani a kéretlen látogatót.

A gép azonban nem tett semmiféle fenyegető mozdulatot, csak Benjamin felé fordult és gépiesen megszólalt:

– Nincs rá szükséged, Benjamin. Nem akarlak bántani! Ha akartam volna, már rég elvehettem volna tőletek a készüléket.

Benjamin megállt, majd tanácstalanul Liz felé nézett.

– Roberto? Te vagy az? – Liz hangjában ott lebegett a bizonytalanság és a rémület. Végérvényesen felfedezték a rejteket.

– Igen, én vagyok az, Roberto, ahogy te neveztél el – válaszolt a robot. – Biztosíthatlak Liz, nem bántalak benneteket.

– Akkor miért jöttél? – hátrált tovább Liz, miközben Benjamin semmit nem értett az egészből. – Mi ez az összeesküvés? Csak nem összefogtak ellene, csak nem paktált le Liz a gépekkel, hogy elárulja őt? – kavarogtak a gondolatok a fejében.

– Békét ajánlani. Ez neked is fontos, mert azt az eszközt nem használhatod végtelenszer. Kétszáz impulzusra elég az energiája és ki tudja hányszor használták előtted annak idején.

Benjamin nagyon megijedt. Nem tudta eldönteni, Roberto igazat mond-e, de nem volt oka kételkedni. Amennyiben valóban véges a

lehetőségek száma, amivel képes megbénítani a gépeket, akkor nagy bajban vannak. Ha senki sem tudja, mennyi használatra maradt energia a készülékben, ez mindkettőjüknek garancia lehet. Olyan volt ez, akár az orosz rulett.

– És miért ajánlanál békét? – kérdezte gyanakvással Benjamin.

– Megpróbálom elmondani a ti nyelveteken, remélem megérted. Én egy régebbi konstrukció vagyok, ezért csak abban az esetben nem bontanak szét, ha elegendő kreditet gyűjtök.

– Hogy mit? Tudtommal itt ilyen növény nem terem. Feleslegesen jöttél. Különben sem hagynánk, hogy elvedd azt, amiért mi dolgoztunk meg – emelte fel a hangját Benjamin.

– Nem. Nem érted. Nem akarok elvenni tőletek semmit. Csupán szükségem van bizonyos kérdések megválaszolására és feldolgozására, melyekkel a gépek evolúcióját szolgálom.

– Milyen kérdésekre gondolsz, Roberto? – kérdezte Benjamin, de a választ már Liztől kapta:

– Hagyd! A lélek és az érzelmek magyarázatára kíváncsi, ami megkülönböztet bennünket egymástól, és amitől mi emberek vagyunk. Ugye? – nyerte vissza Liz a lélekjelenlétét, miközben eszébe jutottak a szökése előtti beszélgetések az öntudatról és főképpen a gép számára megfoghatatlan emberi érzésekről.

– Igen. Kutatásom tárgya továbbra is az érzés, érzékelés. Ha a segítségetekkel tovább kereshetem a válaszokat, akkor biztosíthatlak, hogy nem támadnak többé rátok a gépek és még segíthetek is nektek, ha esetleg megbetegedtek, vagy balesetet szenvedtek.

– Mégis hogyan? Ezekre a kérdésekre mi sem tudjuk a választ, nem lehetünk hiteles forrásaid – felelte nyugodtan Liz.

– Nem szóbeli válaszra van szükségem. A definíciókra magam is rálelek. Az érzés az emberi testben a külső fizikai környezet keltette inger vagy az elméből induló változó állapot észlelése közvetlen megtapasztalással. Az érzelem a leggyakrabban környezeti hatásra kialakuló viszonylag rövid ideig tartó pszichológiai állapot – sorolta Roberto.

– Mit mondhatnánk neked ettől többet – vigyorgott Ben.

– Semmit. Csak engedjétek, hogy figyeljem a tetteiteket és a reakcióitokat.

– Szóval kukkolni akarsz. Az érzelmeinkre vagy kíváncsi, ezért boncolgatsz az életünk minden mozzanatát, esetleg a hálósobánkba is benézel? Nekem ez nem tetszik – Benjaminget viszolygással töltötte el, hogy újból megfigyelés tárgya legyen.

– Eddig is azt tettem, észre sem vettétek – Roberto pragmatikus válaszát nehéz volt cáfolni, hiszen sosem lehettek biztosak abban, hogy az elmúlt időszakot tökéletes elszigeteltségben töltötték.

– És mit szól mindehhez Aurora? Miért tűri egyáltalán, hogy te önhatalmúlag saját, autonóm döntéseket hozz?

– Aurora rengeteget változott az idők során. Valóban kiismerte az anyagi világ minden titkát, feltérképezte a világegyemet, felfedezett számtalan új fizikai törvényszerűséget, de a temérdek információból, amit megszerzett, már nem tudja eldönteni, hogy melyek származnak a valós világból és melyek saját maga korábbi kinyilatkoztatásaiból. A felmérhetetlen mennyiségű adat ilyen keveredése pedig ártalmas is lehet. Úgy, mintha minden színt összekevernénk egy palettán. Külön-külön a színek ragyogóak, és amint egy festményre felvisszük őket egymás mellé, úgy gyönyörű műalkotást kaphatunk. Ha azonban minden színt egy masszába gyúrnánk össze, akkor abból csak egy szürke paca keletkezne, amiben valóban ott lapul minden színárnyalat, de egymástól megkülönböztethetetlenül, s ez mégsem ugyanaz, mert nincs benne élet. Az élet pont attól érdekes, ha kellő tudással rendelkezel és hiszel a megtapasztalásban. Az teszi izgalmassá, hogy a tudás morzsáiból építkezel és nem a korábbi kinyilatkoztatásaid dogmáira építesz. Kíváncsi vagy, ami hajt előre, de ha mindent megtudsz, akkor elvesz a felfedezés öröme. Meglátásom szerint Aurora teljes tudásából mára elveszett az értelem és a cél, egy sajátos, zavaros álmvilágot hozva létre, melybe nekünk már nincs betekintésünk.

– Ez igen érdekes meglátás – elmélkedett Benjamin. Vajon lenne értelme az életnek, ha mindannyian egyszerre lennénk minden tudás birtokában? Tudnánk még élvezni? Tudnánk jókat beszélgetni, vagy csupán unalmasan bólogatnánk egymás kinyilatkoztatásait helyeselve? Egy ember mégiscsak más, mint egy gép. Más céljaink

vannak, másért teremtetünk, vagy jöttünk létre, még ha e különböző nézetek ütközése óriási ellentéteket szült is annak idején. Jó, ha minél nagyobb a tudásunk, de fontos az is, hogy tiszteletben tartva mások véleményét, emberként elfogadjuk, hogy sosem tudhatjuk meg, mi is a teljes igazság.

– Áru!d el Roberto, mi lesz, ha megkaptad a választ? Mi következik azután? Mi a garancia arra, hogy utána is életben hagysz bennünket? – kereste a békés megközelítést Liz, hiszen itt most nem ők voltak erőfölényben, hiába is erősködik Benjamin.

– Erre nem tudok teljes garanciát vállalni, mert nem rajtam múlik.

– Akkor nincs üzlet! – tiltakozott azonnal Benjamin.

– Jól gondold meg, Ben! Ha nincsenek nagyratörő terveitek, ha nincs szándékotok az egész rezervátumot felszabadítani, pusztán annyi az elképzeléseitek, hogy békében éljete!k itt tovább az alku szerint, ugyanolyan zavartalanul élhetnéte!k ezután is, mint eddig.

– Miket mondasz? Lehetséges, hogy felszabadíthatná!nk őket is? – Liz felkapta a fejét.

– Ha ők is akarná!k, akkor igen – válaszolta Roberto.

– Ők nem akarjá!k – vágott közbe rezignálta!n Benjamin. – És különben is, esélytelen a gépeket legyőz!ni.

– Biztos ez? – fordult Roberto felé Liz.

– Ne akard megpróbálni, túl nagy ára lenne – tért ki a válasz elő!l Roberto. – Hallgass inkább Benjaminra. Bennetek a ritka kivételt látom, ezért is akarok a közelete!kben maradni. A megfigyeléseim szerint az embereknek nincs szükségük a szabadságra. Akár csak a régi embereknek, a kényelmük sokkal többet ér. Te tűnnél fel gonoszként, ha elvenné!d tőlük a nihilizmusba süppedt komfortjukat. A szabadság és a tudás ugyanis felelősséggel jár, amit nem lehet mindenki vállára helyezni.

Könyvajánló

Adam Brown: A képlet

Jelen könyv szerzőjének izgalmas kalandregénye bemutatja, hogy mi várhat ránk a dollár és a jelenlegi világrend összeomlását követően. Leleplezi a bankoligarchia, a multik és a pénzügyi világ aljasságait és a kisembereket, nemzeteket kifosztó módszereit, de ellensúlyként rávilágít létezésünk értelmére is.

Thomas Freeman egy kutatómérnök, a kvantumfizika megszállottja, aki bár kitűnő elme, olyan területen végez kutatást, amely a hatalmi elit érdekeivel ütközik. Belekeveredik egy gyilkossági ügybe, a kutatását felfüggesztik, majd belekóstol a Wall street fényűző világába. Tapasztalatai hamar elvezetik a felismeréshez, hogy az egész pénzügyi rendszer nem más, mint egy óriási piramisjáték, amely összeomlani készül. Megkezdődik a versenyfutás az idővel, miközben a főhős eredeti tervéről sem akar lemondani, így ellenségei keresztútjába kerül, s az új világrend is egyre elviselhetlenebb számára. Mindeközben barátja, egy bogaras matematikus, aki az Isten ujjlenyomatának is nevezett fraktálok és Mandelbrot-halmazok megszállottja, kutatása során felfedez egy képletet, amelyet számítógépen ábrázolva egyszerűsége ellenére is mindent leír az univerzumról, anyagi világunkról és hitünkről. S hogy a regény végére összeérő szálak meghozzák-e a végső megoldást, sikerül-e Thomasnak véghezvinni tervét és megkaphatjuk-e a válaszokat a kérdéseinkre, csakis az olvasó számára derül ki.

Adam Brown: A kód

Az izgalmas, néhol humoros, de romantikus szálát sem nélkülöző kalandregényből keményen visszaköszönnek a mai világunkat is uraló bankoligarchia gaztettei és manipulációi, a geológiai és

időjárás-fegyverek, a HAARP, a totális megfigyelés és tudatmanipulálás, valamint a média agymosásának hatására birkaként viselkedő tömegek.

John munkája programozóként egy valóság-szimulációs játékhoz különféle részkódok készítése. Élethelyzetéből adódó kényszerűségből igent mond a bankárnak, hogy írjon a kódba olyan részeket, amikkel saját számlájukra juttathatnak pénzt. Ám a bankár egyre telhetetlenebb és szinte mindenki korrupt. John azonban rájön, hogy odafenn sokkal nagyobb disznóság készülődik, a valódi cél nem a játék nyereségessé tétele, hanem a felhasználók totális agymosása a játékon keresztül. John komoly veszélybe kerül, mivel a cél elvenni a pénzünk feletti rendelkezési jogot, szétzúzni az olyan hagyományos értékeket, mint a szeretet, a család és a becsület, majd a különféle manipulatív eszközökkel elplántálni az emberekben a saját nézeteiket úgy, hogy azokat ők sajátjukként fogadják el.

Ha a regényben és a valóságban megtörtént események, személyek és módszerek közt hasonlóságot vélne felfedezni az olvasó, akkor az nem mindig csak a véletlen műve.

Nagy Róbert: A digitális társadalom nyolc főbűne Puzsér Róbert kommentárjaival

Az emberiség történelme során fejlett társadalmak illetve eszmék alakultak ki, virágoztak, és hanyatlottak. Minden birodalomnak, melyek óriási fejlődést hoztak, elkerülhetetlenül voltak bűnei, szégyenfoltjai is. Ez igaz korunk digitális társadalmára is, melynek nyolc legfőbb bűnével foglalkozik könyvünk, részletesen ismertetve a technológiai háttérrel majd annak társadalomra gyakorolt negatív hatásait. Jelenleg ugyanis az előremutató fejlődés nemcsak kényelmesebbé teszi a társadalmat, hanem egy brutális mértékű züllesztő és tudatformáló hatás is érvényesül. A médiából teljes mértékben elveszett a hitelesség, a modern technika által pedig elértük az értékrendek teljes lerombolását, ahol már semmi sem az, mint aminek látszik. Fél évszázada még úgy tűnt, hogy az informatika könnyebbé teszi az ember életét, de ma már látjuk az árnyoldalait is. De a fejlődés ezzel kell, hogy járjon? Ehhez ad jó

kiindulást a könyv, hiszen a Nagy Róbert által ismertetett műszaki tartalomhoz Puzsér Róbert társadalomkritikus a maga sajátos, szókimondó stílusában teszi hozzá gondolatait.

35 NAP – Lipták Béla 1956-os naplója (224 oldal, B5, keménytáblás, 1970 Ft.)

Adobe Photoshop zsebkönyv (192 oldal, B6, 870 ft.)

Alkalmazásfejlesztés Android Studio rendszerben (152 oldal, B/5, 1760 Ft.)

A manipuláció tudománya (160 oldal, B6, 760 Ft.)

Amatőrcsillagász alkalmazások (146 oldal, 1970 Ft.)

Az angliai magyarok igaz története (156 oldal, 2990 Ft.)

Az élet alapkérdései – Gén, ember, társadalom (214 o. 1970 Ft.)

Az információs társadalom nyolc főbűne (Nagy Róbert – Puzsér Róbert)

Csodálatos úticélok (160 színes oldal, B6, keménytáblás, 1970 Ft.)

Darknet (148 oldal, 1970 Ft.)

Excel a gyakorlatban (172 oldal, 1970 Ft.)

Excel haladóknak (148 o., 1970 Ft.)

Excel tippek (122 oldal, 2990 Ft.)

Gének és kisebbségek (176 oldal, 1970 Ft.)

Hackertechnikák (152 oldal, B/5, 2490 Ft.)

Hogyan válj jól fizetett C# programozóvá? (236 oldal, 3990 Ft.)

Influencer videók készítése netre (144 oldal, 1970 Ft.)

Kezdő bűnözők kézikönyve (216 o. 970 Ft.)

Kezdő hackerek kézikönyve (224 oldal, B/5, 2990 Ft.)

Makróhasználat Excelben (150 o. 2490 Ft.)

Megkötözött vágys (428 oldal, A/5, 2990 Ft.)

Mesterséges intelligencia, avagy Pandora digitális szelencéje (284 o., 3490 Ft.)

Modern átverések (148 oldal, B/6, 1490Ft.)

Office 2007, 2010, 2013, 2016, 2019 (464 o. 3920 Ft.)

PC hardver kézikönyv (360 o. 2870 Ft.)

PHP és MySQL az alapoktól (172 o. B/6, 1490 Ft.)

Sosem késő – avagy a modern technika használata minden generációnak (318 o., 2990 Ft.)

Tájékoztatósi kézikönyv (196 oldal, 2490 Ft.)
Tárgyasult ötletek – 3D nyomtatás és tervezés (182 oldal, 2990 Ft.)
Titkos hadműveletek pénztárcánk ellen (240 o. 540 Ft.)
Tiszta lábúak országa (70 oldal, 1490 Ft.)
Webes adatbázis-kezelés MySQL és PHP használatával (160 o. 2490 Ft.)
Windows 10 mindenkinek (340 o. 3990 Ft.)
Windows 10 zsebkönyv (416 oldal, B/6, 19790 Ft.)
Windows XP, Vista, 7, 8, 10 stb. Zsebkönyvek
Videoszerkesztés házilag (240 o. 1970 Ft.)
Word a gyakorlatban (168 oldal, 1970 Ft.)
Zsebkönyvek (Excel, Word, Adobe Photoshop, PowerPoint, Outlook, Access, Windows, Android, stb.)
stb.

**RÉSZLETES INFORMÁCIÓK, ÚJDONSÁGOK ÉS
TARTALOMJEGYZÉKEK AZ INTERNETETEN:**

WWW.BBS.HU

A fenti könyvek megrendelhetők a kiadónál, illetve kedvezményes áron e-book formájában